

တက္ကသိုလ်

နေပင်းဘောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

BURMESE
CLASSIC

၃

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ
စာစဉ် (၃)

စာနုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၃၂၀၅၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၇၀၅၁၂

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)

အမှတ် - ၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒိုတာဝန်အနေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချွတ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ရှိစည်းမျဉ်းများနှင့်အညီ လုပ်ငန်းများအားလုံး စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့အာဏာ

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး တဆိုးပြင်ပါး များအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်နှုတ်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ခွင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ဆောက် (၄) ဆုံ

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖြစ်ရေး၊

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊

ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံရေးတည်ဆောက် (၄) ဆုံ

ဗိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားမိမိပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အက်စွဲဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ရေးတွက်မိပွားရေးရပ်စဲ ဖိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် စာရင်းအနီးမှားဖိတ်ခေါ်၍ မိပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ထုတ်လုပ်မှုတည်ဆောက် (၄) ဆုံ

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊

အမျိုးဂုဏ် ဝေဝတီဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ဖပောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံရေးနှင့် ပညာရပ် ပြင်ပေးရေး။

‘ဟုတ်အယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ကြေကွဲစရာ
အကောင်းဆုံး ဘဝပဲ’

‘ဝါနဲ့ သခင်လေးဝန်ရင်မော်ရဲ့ ရောဂါဟာ ကုလို့ မရ
တော့ဘူးလား’

‘ရောဂါပဲဗျာ၊ ရချင်လည်း ရမှာပေါ့ ဆရာကောင်း တွေ
ရင်တော့ ကုလို့ပျောက်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘သူ့ကို လွန်ကြံ့ခဲ့တဲ့လူကော မထုတ်ဖော်နိုင်သေးဘူး
သားရှင်’

‘မထုတ်ဖော်နိုင်သေးပါဘူး’

‘သဲလွန်စကော မရဘူးလား’

‘ရတဲ့ သဲလွန်စလေးတောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သဲလွန်စပါလဲရှင်’

‘ခင်ဗျားသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သတ္တမသူရဲကောင်း ကိုယ်တိုင် သိုင်းလောကကို အကူအညီတောင်းတဲ့ဖိတ်စာ ပို့ပြီးပြီပဲ ဥစ္စာ’

‘ဪ... ဪ... ထိပ်တန်းဟိုတယ်က ငွေကိုင် မန်နေဂျာကြီး ရင်ခွန်ဖုန်းကို ဖမ်းပေးဖို့ ကိစ္စမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်’

‘အင်း... တတိယ ဦးဦး တိုက်ကွက် သိပ်ပြင်းသွားပြီ’

မင်ရင်ကြယ် သဘောပေါက်လာသည်။ မော့လိန်ကွမ်း

ဂိတ်အနီးမှ ရင်ခွန်ဖုန်းတို့ အလောင်းများကို သတိရလာသည်။

‘လက်စသတ်တော့ ရင်ခွန်ဖုန်းတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲတိုက်ရဲ့လက်ချက်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဦးဦးက ဒုစရိုက်သမားဆို သိပ်မုန်း တဲ့လူ၊ ကျွန်ုပ်တို့ချင်ရဲ့စာအရ အကူအညီပေးရင်း လက်လွန်သွား တာပါ’

အကျိန်ဝတ်မိန်းမပျိုက မင်သေသေ ပြောသည်။ မင်ရင် ကြယ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ကျုပ် သိထားတာက ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးမှာ ညီအစ်ကို မရှိဘူးလို့ သိထားပါတယ်’

‘ဟင်း... ဟင်း အစကတော့ ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ သတ္တမသူရဲကောင်းနဲ့က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကမှ သိုင်းညီအစ်ကို မဟာမိတ် ဖွဲ့ခဲ့တာပါ’

‘ဪ... ဪ... ကျုပ်က သိုင်းလောကနဲ့ လေးငါ၊ နှစ်လောက် ကင်းကွာခဲ့တော့ တစ်ချို့ဖြစ်ရပ်တွေကို သိပ်မသိဘူး ပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ရဲတိုက်သခင်ကြီးက...’

‘ချင်တက်တိုင်ပါ၊ သံမျက်နှာ ဝိညာဉ်ကြီးလို့လည်း ခေါ်ပါ တယ်’

‘ခုလို သိရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ လူချင်းမတွေ့ဆုံ စူးပေမယ့် စီးနန်းဝေသကြီးတစ်ဝိုက်မှာ ကျော်ကြား ထင်ရှားနေသူ မှန်း သိထားပါတယ်၊ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ’

‘ရှင်ပြောတာနဲ့ ကျွန်မတောင် ကိုယ့်ရဲတိုက်တို့ယ် တော် တော်အထင်ကြီးသွားပြီ ဟင်း... ဟင်း...’

‘ကျုပ် စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောနေတာပါ၊ ကျော်ကြားနေ တဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူ့ရုပ်လက္ခဏာဟာ တော်တော် ခန့်ညား လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မျက်လုံးပြူပြူ၊ မျက်ခုံးထူထူနဲ့ ခန့်ညားမှု ရှိတယ်၊ စိတ်ရင်ကောင်းသလောက် ရက်တော့ တော်တော် ရက်စက်တယ်’

မင်ရင်ကြယ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲ၌ တား တွေ့ဆုံသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဟု ရေရွတ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် လက်ဝဲဘက်မှ အကျီနီမိန်းမပျိုက အလော သုံးဆယ် ပြောလာသည်။

‘မမ၊ သခင်ကြီး မျှော်နေရော့မယ်၊ ကြာရင် သိပ်စိုးရိမ် နေလိမ့်မယ်၊ သွားကြစို့လား’

‘ပြန်ချင် ညည်းတို့နှစ်ယောက် အလျင်ပြန်နှင့်လေ၊ ငါ စကားပြောလို့ ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်၊ မြင်းတစ်ကောင်တော့ ထားခဲ့၊ တစ်ကောင်ကို နင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူစီးသွား’

ဤတွင် မင်ရင်ကြယ်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကျုပ်အတွက် မြင်းတစ်ကောင် တောင်းထားတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အတွက် မြင်း မလိုပါဘူး၊ ကျုပ် ခြေထောက်က မြင်းလောက် မြန်ပါတယ်’

‘ကျွန်မတို့ မြင်းတွေက သာမန်လူတွေစီးတဲ့ မြင်းမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်’

‘ကျုပ် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့မြင်းတွေ သိပ်မြန်ကြောင်း ကောင်းကြောင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ကို ကျုပ် အမိလိုက်နိုင်ပါတယ်၊ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်...’

မင်ရင်ကြယ် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရချေ။ အကျီနီအမျိုးသမီးက ပြုံးမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် မြူသလို ကလေးသလို လို ကြည့်လာသည်။ ထိုနောက်...

‘ရှင်ဟာ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့လူပဲ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ရင် ရှက်စရာကြီးနော်၊ ဟင်း... ဟင်း၊ ကဲ... ကျွန်မတို့

သွားနှင့်မယ်’

အကျီနီမိန်းမပျိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မြင်းကို ဆွဲလှည့် ပြီး ခရီးဆက်တော့သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်းသုံးကောင်နှင့် မိန်းမပျို သုံးယောက်တို့ ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင် ထွက်ခွာသွားကြ တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မီးခိုးပြာဝတ်လူနှစ်ယောက်ကို ကမန်း ကတန်း ပြောတော့သည်။

‘မိတ်ဆွေတို့၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ နောက်ကျနေရင် ရှက်စရာကြီးဗျ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ မီးခိုးပြာအကျီနှင့်လူနှစ်ယောက်သည် မြားတစ်စင်းလို ပြေးထွက်သွားသော မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

သဲလွန်စ

အကျီနီမိန်းမပျိုနှင့်အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုတို့သည် မရပ် မနား ခရီးဆက်နှင့်လာကြရာ နေဝင်ခါနီးအချိန်၌ မိန်းမနှစ်ယောက် တောင်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။ သူတို့သည် ဝေဝန်းရေတန်မှ ဝေကျွမ်းကျေးရွာ၊ လိကျွမ်းကျေးရွာတို့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ မင်ရင်ကြယ်သည်လည်း သူ၏ကိုယ်ဖော့ ပညာ၊ ခရီးလမ်းပန်းပညာဖြင့် တရကြမ်း ပြေးနေဆဲရှိသည်။

မကြာမီ ဖေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

ဖေးယွင်ရဲတိုက်သည် မဟူရာကျောက်တုံးများနှင့် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် နက်မှောင်ပြီး ဝင်းပြောင်နေသည်။ ရဲတိုက်

မျက်နှာစာရှိ သံတံခါးကြီးပေါ်တွင်မူ ရွှေစာလုံးနှင့် ရေးထားသော ဖေးယွင်ရဲတိုက် ဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

တံခါးရှေ့ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တစ်ဘက်လေး ယောက်စီ စောင့်နေသည့် အစောင့်များ ရှိနေသည်။

အားလုံးလိုလိုပင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူချည်းဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံသည် မီးခိုးပြာဝတ်စုံများပင် ဓားကိုင်ပြီး တန်းစီနေကြပုံသည် ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။

ရဲတိုက်နှစ်ဦး စခန်းရှစ်ခုဟူသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော ဝိုင်းအဖွဲ့ပင်။ နာမည်ကြီးသလို အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား ပေါ်သောနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ရဲတိုက်ကြီး ခန့်ညားထည်ဝါသလောက် သိုင်းသမားများ၏ ဟန်ကလည်း ခန့်ညားထည်ဝါသည်။

တံခါးစောင့်ရှစ်ယောက်သည် အကျီနီမိန်းမပျို ရောက်လာသည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဂါရဝပြုကြသည်။

အကျီနီမိန်းမပျိုက အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်ရင်ကြယ်ကိုရှာသည်။ မတွေ့ရသေး။ ထိုစဉ် လက်ယာဘက်မှ အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုက မဲ့ခွံပြီး ပြောသည်။

‘လူကြားပါ မဖရယ်၊ ကျွန်တို့ကို မိအောင် မလိုက်နိုင်ပါဘူး’

ထိုစဉ် အစောင့်အုပ်စု၏ထဲမှလူတစ်ယောက် ရွှေတုံးလာ

သည်။ မျက်နှာဖြူပြီး အရပ်ရှည်သူဖြစ်သည်။ အခြာသူများကဲ့သို့ မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ မရှိပေ။

အကျီနီမိန်းမပျိုက ထိုလူကို လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီမယ်၊ တော်ကြာကျရင် လူတစ်စောက် ရောက်လာပြီ၊ ကျိုက်နုချင်ကို တွေ့ခွင့် တောင်းလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်သလို ကူညီ လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မလေး’

ထိုလူက ခါးကိုင်ပြီး ရှိရှိသေသေ ပြောသည်။

အကျီနီမိန်းမပျိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရဲတိုက်တွင်းသို့ ပြင်းစီးပြီး ဝင်သွားတော့သည်။

အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုတို့လည်း သူမနောက်မှ ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

မျက်နှာဖြူအစောင့်သည် အကျီနီမိန်းမပျိုတို့ ရဲတိုက်ထဲ ဝင်သွားပြီးသည်နှင့် ရဲတိုက်ရှေ့လမ်းပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။

ဤတွင် လူတစ်ယောက် ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရ တော့သည်။

မျက်နှာဖြူအစောင့် အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ပြေးလာသူ အနားရောက်လာသည်။

‘မိတ်ဆွေက...’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်နာမည် မင်ရင်ကြယ်ပါ။ ကျုပ် ရောက်လာ မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့သခင်မ မှာထားပြီးရောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနကပဲ မှာသွားပါတယ်၊ ခင်ဗျား ခုလောက် မြန်မြန်ရောက်လာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ကဲ... ခဏစောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်’

‘ဪ... သတင်းပို့ဖို့ လိုသေးလို့လားဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲတိုက်ရဲ့စည်းကမ်းပါ၊ စိတ် မရှိပါနဲ့’

‘ခင်ဗျားတို့သခင်မလေး မှာခဲ့ပြီပဲဥစ္စာ၊ ဒါနဲ့ မလုံလောက် သေးဘူးလားဗျာ’

မင်ရင်ကြယ် စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။

မျက်နှာဖြူအစောင့်က ထပ်ပြီးရှင်းပြသည်။

‘သခင်မလေး မှာခဲ့ရုံနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး၊ ဒီမှာက ရဲတိုက်ချုပ်သခင်ကြီး၊ တတိယသခင်ကြီးဆိုပြီး အဆင့်ဆင့် ရှိနေ တာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း မြန်မြန်အဆင်ပြေအောင် ကူညီတော့ ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

မျက်နှာဖြူအစောင့်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရဲတိုက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ၊ ထိုလူ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

၁၄ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

'မိတ်ဆွေကြီး၊ မိတ်ဆွေကြီး တွေ့လိုတဲ့ သခင်ကြီး ကျိုက်နဲ့
ချွန် ပြန်ထွက်သွားပြီတဲ့'
'ဟင်... တိုက်ဆိုင်လှချည်လား၊ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွား
တာလဲ'

'ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်'
'ခင်ဗျားတို့ သခင်မက ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာဗျ'
'သခင်မလေးက ညကတည်းက အပြင်ထွက်သွားတာဗျ၊
ခုမှ ပြန်ရောက်လာတာ၊ သူရောက်တော့ သခင်ကြီးကျို မရှိတော့
ဘူး၊ ဒီကြားထဲက ကိစ္စကို ဘယ်သိပါ့မလဲ'

'ခင်ဗျားတို့ ရဲတိုက်သားနှစ်ယောက်နဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဗျ၊
သူတို့ကလည်း ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲဟာ'

'ဟား... ဟား... သူတို့စကားက အတည်ယူလို့ရတဲ့
စကား မဟုတ်ဘူးဗျ'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကို သွားမေးတာလဲ'

'တတိယသခင်ကြီးကို'

'သူရဲကောင်း ချင်ကိုလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ချင် အဆင်သင့် ရှိနေလား'

'ရှိပါတယ်၊ သူရှိလို့ သတင်းပို့နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ သူက အပြင်
ထွက်ခဲ့တဲ့လုပ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ အဲဒါ အမြန်ပြော

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၅

ပေးပါ'

'ခင်ဗျားနဲ့ သိကျွမ်းလို့လား'
'သိမှ တွေ့ရမှာလားဗျ၊ ကျုပ်က လေးစားလို့ တွေ့ခွင့်
တောင်းတာပဲဟာ'

မျက်နှာဖြူသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။
'အားတော့ နာပါတယ်ဗျာ၊ တတိယသခင်ကြီးက သူနဲ့
မသိကျွမ်းရင် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုလေ့မရှိဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် သခင်မလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါလား'
'မဖြစ်ဘူးဗျ၊ သူက ခရီးပန်းလာလို့ အနားယူနေတာ'
'ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့် မပေးဘူးပေါ့'
မင်ရင်ကြယ်အသံက မာထန်လာသည်။

'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်'
မျက်နှာဖြူသည် ခပ်တည်တည်ဆိုသည်။ မင်ရင်ကြယ်
ဒေါသထွက်လာတော့သည်။

'ခင်ဗျားတို့ရဲတိုက်ဟာ ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတတ်
သလား၊ ရဲတိုက်သခင်ကြီးကတော့ ဒီလို မလုပ်တန်ပါဘူး၊ အပေါက်
စောင့်ကျွန်ရဲ့ ညစ်ပတ်မှုပဲ ဖြစ်မှာပါ'

'ဟေ့လဲ့... စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ၊ အပေါက်
စောင့်ကျွန်လို့ ပြောတာဟာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ'

'တံခါးပေါက်မှ ရပ်နေတဲ့လူကိုပေါ့၊ အဲဒီလူဟာ ရဲတိုက်
အပေါက်စောင့်ရတဲ့လူပေါ့၊ အပေါက်စောင့်ကျွန်ပေါ့'

၁၆ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မင်ရင်ကြယ် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ထပ်တလဲလဲ ပြော
တော့သည်။

မျက်နှာဖြူလူ စိတ်ဆိုးလေပြီ။

‘ဒီမယ်... ခင်ဗျားက ရဲတိုက်ရှေ့လာပြီး ရဲတိုက်ကို စော်
ကားနေတာလား၊ ဒီရဲတိုက်ဟာ ဘယ်သူမှ စော်ကားလို့ရတဲ့ ရဲတိုက်
မဟုတ်ဘူး၊’

‘တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲတိုက်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မိသားစု
အိမ်တော်ကတောင် ကျုပ်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို မငြင်းဆန်ခဲ့ဘူးဗျာ၊
မငြင်းတန်တဲ့အပြင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တောင်း ပြုစုစောင့်
ရှောက်လိုက်သေးတယ်၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို
လိုက်လျောတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျုပ်က ဘယ်နေရာမဆို သွားချင်
သလို သွားပြီး ထွက်ချင်သလို ထွက်တတ်တဲ့လူစားဗျ’

‘ခင်ဗျားက ဒီလိုကိုး၊ ကဲ... ကျုပ်ကို နိုင်ရင် ဝင်ခွင့်ပြု
တယ်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားလောက်တော့ အသာလေးပဲ၊ ဟဲဟဲ... ဒါပေ
မယ့် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ သခင်ကြီးကို လေးစားတာ အမှန်ပဲ၊
ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝင်ခွင့်တောင်းတာ၊ မရတော့လဲ
ဟဲဟဲ...’

‘အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်ကိုသာ နိုင်အောင်
တိုက်ပါ’

‘ကျုပ် တကယ် ဇွတ်ဝင်ရတော့မှာလား’

သိုင်းဗာသာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၇

‘ကျုပ်စကားက ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ သတ္တိရှိရင် ကြိုက်သလို
ဝင် ကြိုက်သလိုထွက်’

‘ခင်ဗျားက တော်တော်အကြပ်ကိုင်တတ်တာကိုး၊ ကဲ...
ကြည့်’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှစ်ဘက်
နောက်ပစ်ပြီး ရဲတိုက်ထဲ ဝင်သွားတော့သည်။

‘ဟေ့လူ... ရုပ်... ရုပ်’

မျက်နှာဖြူသည် တားတားလိုက်လိုက် ပြောလိုက်သည်။
တပြိုင်နက်တည်းတွင် မင်ရင်ကြယ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျန်ကျင်သွေး
ကြောကိုပါ ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

သို့သော်...။

မင်ရင်ကြယ်သည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်လျှောက်
နေရင်းက မျက်နှာဖြူ၏ လက်တောက်ဝတ်တို့ နောက်ပြန်ပြီး
ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

‘အား...’

မျက်နှာဖြူ၏ ငယ်သံပါသော အော်သံကြီး ပေါ်လာသည်။
မင်ရင်ကြယ် လက်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် ကမန်းကတန်း နောက်ပြန်
ဆုတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်လက်က အကန့်အသတ်ရှိတဲ့လက်ဗျာ၊ ဒီထက်
အားပြုလိုက်ရင် ခင်ဗျားလတ်တစ်ချောင်းလုံး ပြတ်သွားနိုင်တယ်၊
... ဟဲဟဲ’

မင်ရင်ကြယ်က နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

« မျက်နှာဖြူသည် အသားနာသွားသဖြင့် ဒေါသပိုထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်ပြီး ဝှစ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။ သို့သော် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်ချေ။

မင်ရင်ကြယ်က ထိုလူ ခုန်ဝင်လာသည်နှင့် အင်္ကျီလက်အိုးနှင့် လှည့်ရိုက်လိုက်တော့သည်။

အင်္ကျီဖြူသည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ ပြန်လွင့်လာပြီး ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်၏ရိုက်ချက်သည် အတန်အသတ်ရှိသော ရိုက်ချက်ဖြစ်သဖြင့် အတွင်းဖက်ရာကားမရခဲ့ချေ။

မင်ရင်ကြယ် ထိုလူထံသို့ ကပ်လာစဉ်မှာမင် အတွင်းဘက်မှ အော်သံကြီး ပေါ်လာတော့သည်။

‘တော်လောက်ပြီ ရပ်လိုက်ပါ’ -

အသံနှင့် လူတစ်ယောက် အနီးသို့ရောက်လာတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုလူကကြည့်ပြီး သတိထားနေလိုက်တော့သည်။

ထိုလူသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ဖျတ်လုံးပြုပြီး ဖျတ်ခုံး ထူသည်။

လူနှင့်မလိုက်အောင် လျင်မြန်လှသည်။

နဖူးမှနေ၍ ပါးပေါ်အထိ အကြောကြီးစစ်ချောင်း

ဒေါင်လိုက်ထောင်နေသည်။

ပါစပ်ပြုပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးထူသည်။

အသားလည်း မည်းသည်။

ခန့်ညားခြင်းထက် ကြောက်စရာကောင်းသောအသွင်က ပိုသည်။

ထိပ်တန်းဟိုတယ်မှ ငွေကိုင်ကြီး ကျင်း ပြောလိုက်သည်လူနှင့် တူသည်။

မမှားနိုင်။ ကျင်း ပြောသည့်လူပင်ဖြစ်သည်။

မေးယွင်ရဲတိုက်ချုပ်သခင်ကြီး လီချန်လူသည် ကောင်းသတင်းနှင့် နာမည်ကျော်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခုမူ ဤလူကြီးနှင့် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပေါင်းဖက်မိနေကြလေသနည်း။

မင်ရင်ကြယ်သည် ခပ်တည်တည်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘သံမျက်နှာ ဝိညာဉ်တတိယသခင်ကြီး တုတ်ပါသလားခင်ဗျာ’

‘စုတ်တယ်’

လူကြီးက အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

တတိယ သခင်ကြီးက ဧည့်သည်ကို လက်ခံမတွေ့ဘူးလို့ ကြားမိပါတယ်’

‘ဪ... ဪ... တတိယသခင်ကြီး ချင်တက်တိုက်

က လူတစ်မျိုးပဲ

‘ဟုတ်တယ်၊ ချင်တက်ဟိုင်ဆိုတာ နှစ်မျိုးမရှိစေရဘူး၊ ဒါကျုပ်အကျင့်ပဲ’

ချင်တက်ဟိုင်၏ အသံက မာထန်နေသည်။

‘ခုတော့လဲ ခင်ကြီး ချင် ထွက်လာသားပဲ’

‘ဪ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ဘက်တော်သားကို တိုက်ခိုက်နေတဲ့ဥစ္စာ လက်ပိုက်ရပ်နေလို့ ဖြစ်မလား’

‘ဟဲ... ဟဲ၊ သခင်ကြီးချင် ထွက်လာတာဟာ ကျုပ်ကို လာတွေ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ’

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က ရန်ငြိုးရန်စ ရှိသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားသိအောင် ပြောပြ ချင်ဓေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ စကားကို ကျုပ် နားထောင်ချင် ပါတယ်’

‘ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပြီး ကျိုမိသားစုအိမ်တော်ထဲကို အတင်းဝင်ခဲ့တယ်၊ သခင်လေး ဝန်ရင်မော် အဖမ်းခံသွားရတယ်၊ ဒီနောက် ကျို မိသားစုအိမ်တော်ကြီး မီးလောင်ပြာကျခဲ့တယ်၊ ဒီအဖြစ်ဟာ ရိုးမလိုလိုနဲ့ တော်တော်ဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေ’

‘ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ ဒါတွေ လာပြောနေတာလဲ’

‘ကျုပ်ကိုမေးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပြန်မေး’

‘သိပြီးသားကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မေးနေရမှာလဲ’

‘ဒါပေါ့၊ လောကမှာ ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲ’

ဤစကားသည် မင်ရင်ကြယ်၏အဓိကိတ်ကို ထိုးလိုက်သော စကားဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၉)

ရဲတိုက်ထဲက ကျို့ကုန်းချင်

မင်ရင်ကြယ် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ’

‘ရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်ကော

ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးက သိထားတဲ့ကိစ္စပဲ’

ချင်တက်ဟိုင်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပြော

လေပြီ။

မင်ရင်ကြယ် သည်းမခံနိုင်တော့။

‘ခင်ဗျား သွားပုပ်လေလွင့် မပြောပါနဲ့’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်က လုပ်ကြံပြီး ပြောနေတာ၊ မတရား
စွမ်းစွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျို့မိသာစုအိမ်တော်ကို ခင်ဗျား
ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော် အဖမ်းခံရ
တယ်။ ဒီနောက် အိမ်တော်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးတိုက်ခံခဲ့ရပြန်တယ်။
သခင်မလေးနဲ့ ရောင်းရင်းတွေ မီးသင့်ပြီး သေခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေဟာ
မတော်တဆဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် တိုက်ဆိုင်တာမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အမြင်ကတော့ ခင်ဗျားသာ ရောက်မလာခဲ့ရင်
ကျို့မိသာစုဟာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့
ခင်ဗျားနာမည်ဟာ မင်ရင်ကြယ်၊ ခင်ဗျားတတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာ
က အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ၊ အဲဒီလို အဆင့်မြင့်တဲ့သိုင်း ပညာရှင်
တစ်ယောက်ဟာ မထင်မရှား မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
နာမည်က တကယ် အညတရ၊ ဒီအချက်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်
ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့အချက်ပဲ။ ကဲ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်
သလဲ’

ချင်တက်ဟိုင်၏အသံသည် မာပြီး ထန်နေသည်။ မျက်လုံး
ထဲတွင် မျက်ရည်စက်များ လွှမ်းနေသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိထားသူပမာ ကြည့်
နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်သည်။

‘ခင်ဗျား အထောက်အထားတွေက ပေါက်ကရဲတွေပဲ၊
ခင်ဗျားကို ရှင်းပြနေလို့ လေကုန်ရဲ့ပဲ ရှိမယ်။ ဒု ကျို့ကုန်းချင်’

ရှိတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို သေသေချာချာမေးကြည့် ကျုပ်
ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ သိလိမ့်မယ်'

'ဟဲဟဲ... ကျို့ကုန်းချွင်က ကျုပ်ကို အလုံးစုံပြောပြီး
သားပါ။ ခင်ဗျားဟာ ဇာတိရင်းမြစ် အခြေမခိုင်တဲ့သူပဲ၊ လျှို့
ဝှက်ပြီး အသိရခက်တဲ့လူတဲ့'

'ဒီအချက်ကို ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လျှို့
ဝှက်ထားတာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်'

'သူက ဘာများ လျှို့ဝှက်နေရမှာလဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ခင်ဗျား
ကို မသင်္ကာတာတွေ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ကွက်တွေဟာ
ဆက်စပ်လို့ မရအောင် အဆင့်မြင့်တယ်တဲ့'

'သခင်ကြီး ကျို့ကုန်းချွင်က ဒီအတိုင်းပြောသလား။'

'ပြောတယ် သူရောက်ကတည်းက ဦးဦးဖျားဖျား ပြောတဲ့
စကားပဲ။ ကျုပ်တို့ ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးကလည်း သူ့စကားကို
ထောက်ခံတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ သမားတော် စိုက်ဝါထိုဟာ အတူတူနဲ့
အနုနုပဲ'

'မင်ရင်ကြယ်သည် အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်မိသည်။

ချင်တက်ဟိုင်သည် အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြ၍ ရမည်
လူ မဟုတ်ချေ။

'ကဲ... ကျုပ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ခွင့်ပေးပါ'

'မဖြစ်ဘူးမိတ်ဆွေ၊ သခင်ကြီး ကျို့ကုန်းချွင် စိတ်ရောလူပါ
သိပ်ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးလို့လည်း

ကျုပ်တို့ကို ပြောထားပါတယ်'

'ဒီစကားဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ်
မရှိတဲ့စကားပဲ'

'ကျုပ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ရှင်းချင်တယ်၊ ရှင်းလဲ
ရှင်းရမယ်'

'ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူပဲ၊
လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အပြောကောင်းကောင်း။
ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း၊ လူအများရဲ့ မျက်လုံး
တွေကိုတော့ ဝေဝါးအောင် လုပ်လို့မရပါဘူး'

မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းပစ်မိသည်။

'မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့ဗျာ၊ ကျို့ကုန်းချွင်ဟာ
အယ်တော့မှ ခင်ဗျားပြောသလို မပြောဘူးလို့ ကျုပ်ယုံတယ်၊
သူ့မှာသာ ခင်ဗျားပြောသလို စိတ်ထဲရှိနေရင် ဒီရဲတိုက်ကလည်း
ကျုပ်ကို အခုလို ဆက်ဆံနေမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဘက်သက်အမြင်ပဲ၊ ရှင်းအောင်
ပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်ကပဲ ကျို့ကုန်းချွင်က သိုင်းလောကကို
တောင်းဆိုချက်စာလွှာ ဖြန့်ခဲ့တယ်၊ အကြောင်းရင်းကတော့
ခင်ဗျားကို ရှင်းဝစ်ဖို့ ဖမ်းဆီးဖို့ပဲ'

ခင်တက်ဟိုင်က တည်ကြည်သော ဟန်အမူအရာနှင့်
တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။

‘ဟားဟား... ခင်ဗျားပြောနေတဲ့စကားတွေဟာ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့လိမ်ညာမှုဟာ ဖုံးရင်းဖိရင်းပေါ့လောကြီး ပေါ်နေပြီဗျာ့ ဟား... ဟား...။ ခင်ဗျား ပြောသလိုသာ စာလွှာထုတ်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်အချိပ် မြင်တာနဲ့တရကြမ်း ဝိုင်းတိုက်ကြပြီပေါ့။ ဟားဟား... လိမ်ချင်ညာချင်ရင်လည်း ယုတ္တိရှိအောင် လိမ်စမ်းပါဗျာ’

ချင်တက်ဟိုင်သည် မင်သေသေပင် ရှိနေသည်။

ထူလွန်းသော မျက်ခုံးမွေးများကိုလည်း နဖူးထိအောင် မြင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ပြောတာ သဘာဝကျတယ် မင်း၊ ဒါပေမယ့် ကျို့ကုန်းချွင်ဟာ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေတဲ့လူပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး တိုက်ချင်ခိုက်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်ရဲတိုက်တစ်ခုတည်းအနေနဲ့လည်း ခင်ဗျားကို နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့က သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး ခုလို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတာပေါ့။ နို့မို့ရင်တော့...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘာမှမတတ်တဲ့ အညတရ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို ဖေးယွင်းရဲတိုက်ကြီးက အထင်ကြီး ထားသတဲ့လား၊ ဟား... ဟား... ဟား... သဘောကျတယ်၊ သဘောကျတယ်၊ ခင်ဗျားစကားကြောင့် ကျုပ်တို့ယ်ကျုပ် ဂုဏ်ယူမိပါရဲ့ဗျာ၊ ဟား... ဟား... ကဲ... ကဲ... တတိယသခင်ကြီး

အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ခုလို ဆက်ဆံနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူးထင်နေလား’

မင်ရင်ကြယ်စကားကြောင့် ချင်တက်ဟိုင် ပခုံးတွန့်သွားသည်။

‘သိရင်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သူများကို အပြစ်လွှဲဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ သခင်လေးဝန်ရင်မော်နဲ့ သခင်ကြီးကျို့ကုန်းချွင်ကို ရန်ပြုသူဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ တုံ့ရန်သူပဲ’

‘ဟား... ဟား... ခင်ဗျားစကားက ဝန်ရင်မော်တို့ အပေါ် တော်တော်စေတနာထားနေပုံပဲ၊ ခင်ဗျား ခုလို ပြောနေတာဟာ ဝန်ရင်မော်နဲ့ ကျုပ် ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ သိလို့လားဗျ’

‘သိဖို့ လိုလို့လားဗျ’

‘လိုတာပေါ့၊ သိချင်ရင် ခင်ဗျား ပါးစပ်က ဒီစကားတွေ ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

ချင်တက်ဟိုင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ဖျက်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဆက်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘လူတွေဟာ ကိုယ့်လုပ်ကွက်ကို ကိုယ်အသိဆုံးပဲ ချင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လုပ်တာတွေကို သူများတွေ သိနေတာလဲ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ပြောမယ်နော်’

‘ပြောပါပြောပါ၊ လုပ်ကြံမပြောရင် ပြီးတာပါပဲ’

မင်ရင်ကြယ်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ထိပ်တန်းဟိုတယ်က ဟူဝန်ဟူနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ရင်ခွန်ဖန်းကို စာန်ဆာလုပ်ခဲ့တယ်။ အကြံအစည်မယ့် အခြေအနေရောက်တော့ ရင်ခွန်ဖန်းနဲ့ နောက်လိုက်နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါခင်ဗျား မသိစေချင်ပေမယ့် ကျုပ် သိနေတဲ့အချက်ပဲ’

ချင်တက်ဟိုင်ဇီ အမူအရာသည် တစ်မဟုတ်ချင်း အမျိုးမျိုးပြောင်းသွားသည်။

‘ခင်ဗျားစကားက...’

‘ကျုပ်ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါ။ ဟူဝန်ဟူနဲ့ ရင်ခွန်ဖန်းဟာ ဝန်ရင်မော် အဆိပ်ခတ်ခံရမှုမှာ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သူတွေပဲ။ အစလေးပေါ်မယ့် အခြေအနေလည်း ရောက်ရော ခင်ဗျားက ရင်ခွန်ဖန်းကို ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒီထက်ရှင်းတဲ့ အထောက်အထားတော့ ဘယ်တော့မှ ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ချင်တက်ဟိုင်ဇီ မျက်လုံးအစုံသည် သိသိသာသာကြီးပြူးကျယ်သွားသည်။

ထို့နောက် မိုးကောင်းကင်ကိုမောကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။

‘ဟား... ဟား... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအပေါ် ပုံကျနေတဲ့ဝန်ကို ကျုပ်အပေါ်ချနေတာကိုး လုပ်လဲ’

လုပ်ကြံတတ်ပါပေဗျာ၊ ဟား... ဟား...

‘ဘီလူးရုပ်ကိုမျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရယ်မနေချင်စမ်းပါနဲ့ ချင်တက်ဟိုင်ဇီ၊ ဒီကိစ္စကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ချင် သိခဲ့ရင် ခင်ဗျားဘဝ မလွယ်ပါဘူး’

ထိုအချိန်မှာပင် ရဲတိုက်အတွင်းမှ စကားပြောသံ ထွက်လာသည်။

‘သူရဲကောင်းမင် ကျုပ် နားထောင်နေတာ ကြာပြီဗျ’
အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ချင်နှင့် စွန်းပုရွှောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူ့နောက်တွင် ပုပုဝဝ၊ မျက်ခုံးရှည်ရှည်၊ မျက်လုံးသေးသေး၊ အသားဖြူဖြူနှင့် အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမည့် လက္ခဏာရှိသူတစ်ယောက်ကပ်ပြီး ပါလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထိတ်သွားသည်။
မင်ရင်ကြယ် သတိပြုလိုက်မိသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ချင်သည် ယန်ကျီးမြို့ထဲက ထွက်လာစဉ်ကနှင့် လုံးဝ မတူတော့။

မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး ပြူရော်နေသည်။
မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်လည်း သွေးမျှင်တန်းကလေးများ ယှက်ဖြာနေသည်။

ချင်တက်ဟိုင်ဇီသည် ကျွန်ုပ်တို့ချင် ရောက်လာသည်နှင့် ဖျာဖျာသလဲ ဝါရဝပြုလိုက်သည်။

နှုတ်ကမူ ‘သခင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာတာလဲ’ဟု

မေးသည်။

ကျို့ကုန်းချွင်က...

'သူ့ရဲကောင်းမင်ဟာ ကျုပ်ရဲနည်းသည်ပါ။ ကျုပ် လက်ခံ စကားပြောချင်လို့ ရဲတိုက်တတ်ယသခင်ကြီး နောက်ဆုတ်ပေးပါ' ဟု ပြောလာသည်။

ချင်တက်ဟိုင်သည် မရှောင်မလွဲသာတော့သဖြင့် နောက် ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ကျို့ကုန်းချွင်ကို ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက် သည်။ တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျို့ကုန်း ချွင်က လှပြောသည်။

'သူ့ရဲကောင်းမင် ပြောတာတွေကို ကျုပ်အားလုံး ကြားပြီး ပါပြီ။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဘာမှ ရှင်းပြနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကျုပ်ဟာ အရာရာကို ဆုံးရှုံးထားတဲ့လူပါ။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ့်ပန်း ပေါ်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို တစ်ခြားလူအပေါ် လွှဲချတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ယောက်ျားလည်း မပီသပါဘူး။ သိက္ခာကျတဲ့ အလုပ်တွေပဲဗျာ'

ကျို့ကုန်းချွင်၏စကားသည် လေးနက်ပြီး ခံစားချက်ပါနေ သည်။ မင်ရင်ကြယ် သဘောပေါက်လေပြီ။

သိုင်းလောက၌ ထိပ်တန်းနေရာ၌ ရောက်ရှိနေသော သခင်ကြီး ကျို့ကုန်းချွင်သည် အမှန်တရားကိုပင် မသိမမြင်နိုင်

လောက်အောင် သတိ ချို့ယွင်းနေလေပြီ။

မင်ရင်ကြယ် စဉ်းစားမိသည်။

မိမိ၏လှုပ်ရှားမှုများကို သူတို့ဘက်က ကြည့်ပါက သံသယ ဖြစ်ရပေ။

သံသယအဖြစ် ခံရသူသည် သံသယ မျက်လုံးရှင်တို့အား အမှန်ကိုပြောပြသော်လည်း အမှန်ဟု အယုံခံရမည် မဟုတ်ပေ။ ယခုအချိန်၌ ပြဿနာရှင်းခြင်းသည် ရှုပ်ထွေးလှုပ်နေ သည်နှင့်ပင် တူနေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

'ကောင်ပါပြီ ကျို့ကုန်းချွင်၊ ကျုပ်တာမှ မပြောလိုတော့ ပါဘူး'

မင်ရင်ကြယ် ကားဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ချင်တက်ဟိုင်က အားနည်းချက်ကို ဖိနင်းရန် စောစောက လှမ်းတက်သည်။

'နေပါဦး မင်ရင်ကြယ်၊ စောစောက ပြောခဲ့တာတွေနဲ့ ခတ်သတ်ပြီး ခင်ဗျားမှာ တကယ့်အထောက်အထား ရှိလို့လား'

မင်ရင်ကြယ် ခေါင်းထောင်လာသည်။

'ရှိလို့ ပြောတာပေါ့ဗျ၊ အဲဒီစကားက ဟူဝန်ဟူရဲ့ တပည့် ဦးကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တဲ့စကားပဲ'

'ဒါဖြင့် အဲဒီလူကို ကျုပ်ဆီ ခေါ်ခဲ့ပါ'

'ဟားဟား... ခင်ဗျားဟာ တော်တော် ဟန်သောင်

ကောင်းတဲ့လူပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျား သိပြီးသားကိစ္စပါ။ ဟိုလူက နှုတ်ပိတ်ခံရလို့ အသက်မဲ့နေပြီပဲဗျာ။ ဟားဟား'

ချင်တက်ဟိုင်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာသည်။

ကျို့ကုန်းချွင်က ရှုရှုရှုရှုရှုးဖြစ်လာသော ချင်တက်ဟိုင် ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

'သူ့ရဲတောင်းမင်၊ ခင်ဗျားဟာ ရိုးပုံရိုးသားနဲ့ တော်တော် အကွက်လှည့်တတ်တဲ့လူပဲ။ ကဲ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ ခုလည်း ခင်ဗျား ရောက်လာတာကို ဧည့်သည်လို သဘောထားပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ခင်ဗျား ကို ရန်သူလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်တို့ လည်း ပါဝင်တယ်၊ ဒါကျုပ်တို့ သဘောထားပဲ'

ကျို့ကုန်းချွင်က အေါသကို ချုပ်တည်းထားရဟန်နှင့် ပြောသည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို့ကုန်းချွင်စကားကြောင့် မျက်လုံး ကြီး ပြူးကျယ်လာတော့သည်။

ကျို့ကုန်းချွင်သည် မင်ရင်ကြယ် ပြောလာမည့်စကား ကိုပင် နားမထောင်လိုတော့ဟန်နှင့် ဆက်တိုက် ပြောလာပြန်သည်။

'ခင်ဗျား ဘာမှ စောဒက တက်မနေပါနဲ့တော့၊ ရဲတိုက်ဖ် ဝင်ပြီ လည်ချင်တယ်ဆိုရင် ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံပြီး ဧည့်ခံပါမယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ လာရာလမ်းထဲ ပြန်မယ်ဆိုရင် တံခါးဝအထိ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဒါဟာ ခင်ဗျား အပေါ် နောက်ဆုံး သဘောထားကြီးမူပါ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို့ကုန်းချွင်၏ ပညာသားပါသော နှင်ထုတ်မှုကို အတော်လေး ခံပြင်းသွားသည်။

'ခင်ဗျားကတောင် ကျုပ်ကို ဒီလို သဘောထားနေပြီကိုး၊ တစ်နေ့တော့ တကယ်အဖြစ်မှန် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာကတော့ ခင်ဗျား ထုတ်ဝေလို့က်တဲ့ သိုင်း လောကသို့ အကြောင်းကြားစာလွှာကိုပြန်ပြီး ရုတ်သိမ်းပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ သတ္တမသူရဲကောင်း သိပ်နောင်တ ရရပါ လိမ့်မယ်'

မင်ရင်ကြယ်၏အသံသည် စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် တုန်ယင် နေသည်။

'ကျုပ်အခြေအနေကို ကျုပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပါတယ် မင်၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျုပ်ဦးနှောက်က ညွှန်ကြားပြီးသားပါ'

မင်ရင်ကြယ် ဘာမျှမပြောလိုတော့ပေ။

'ကဲ... ကျုပ်သွားမယ်ဗျာ'

တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြီး ရပ်နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ တော့သည်။

ကျို့ကုန်းချွင်သည် မင်ရင်ကြယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည် ကိုပင် စောင့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ရဲတိုက်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ တော့သည်။

အစန်း(၃၀)

လှည့်ကွက်

မင်ရင်ကြယ် သဘောပေါက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်နေပြီ။

သောကပရိဝေဝသည် အမှောင်နှင့်အလင်းကိုပင် မခွဲခြားနိုင်တော့။

မင်ရင်ကြယ် စာနာထောက်ထားမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဦးနှောက်ကော နှလုံးသားပါ အကျဉ်းအကျပ် ရောက်နေသူပင်တည်း။

လူအချိန်၌ အဓမ္မ ရှင်းမပြခြင်းသည်ပင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

မိမိ၏ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်မှုနှင့် ဖြေရှင်းမှုသည် အထင်အမြင် ပိုလွှဲစရာ အခြေအနေမျိုးပင်။

နောက်သို့ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သောအခါ မေးယွင် ရဲတိုက်ကြီးသည် အတော်ဝေးဝေးတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့ပြီ။

ရဲတိုက်အတွင်းမှ မီးရောင်ကလေးများကား ပိုးစုန်းကြီးများလို တလက်လက် တောက်နေဆဲဖြစ်သည်။

မိုးကောင်းကင်ထက်မှ လခြမ်းကွေးလေးသည် သိုင်းလောကကို ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် တိမ်ပဝါကို ဆွဲယူလွှမ်းခြုံလိုက်သည်။

လောကသည် တခပ် အမှောင်ကျသွားသည်။ မကြာပါ။

တောင်ခါးပန်းတစ်ခုပေါ်မှ ထူးဆန်းသော အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

အသံသည် ငိုသံလိုလို၊ ရယ်သံလိုလို။

အသံကား ကြားရသူကို ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားစေမည့်အသံမျိုးဖြစ်သည်။

လခြမ်းကွေးကွေးလေးသည် ထူးဆန်းသောအသံကြောင့် တိမ်ပဝါကို လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်ကို အံ့သြဇွယ် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးမှ လူနှစ်ယောက် တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးလာသည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

လခြမ်းကွေးကွေးသည် စိတ်ဝင်စားစရာအဖြစ်ကြောင့် လောကကို ငုံ့ကြည့်နေတော့သည်။

ရဲတိုက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော လူနှစ်ယောက်သည် မီးခိုးပြာအကျီဝတ်လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တောင်ခါးပန်းပေါ်မှ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော အဖြူရောင်သဏ္ဌာန်ကို အာရုံစိုက်ပြီး တရကြမ်းပြေးနေသည်။

မကြာပါ။ ဟိုကွေ့သည်ကောက်နှင့် တောင်ခါးပန်းပေါ်ရှိ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင်ရပ်မိကြလေပြီ။

သို့သော် စောစောက အဖြူရောင်သဏ္ဌာန်ကိုကား လုံးလုံး မတွေ့ရတော့ချေ။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရင်တဖိန်းဖိန်းခုန်ပြီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။

ဘာကောင်လဲလို့ ပြေးလိုက်လာကြတာ ခုတော့လဲ ဘာကောင်မှ မရှိဘူး။ အဖြူရောင်တောကြောင် ဖြစ်မှာပါကွာ... ဟူး

ညာဘက်တွင်ရပ်နေသူက နဖူးပေါ်မှ ချွေးစက်သုတ်ရင်း အကြောက်ပြေးပြောသည်။

ဘယ်ဘက်က လူက...

‘ငကြောင်ကလဲ ပေါက်ကရ ပြောနေပြန်ပြီ၊ တောကြောင်က ဒီလောက်ကြီးပါ့မလားကွ’

‘အေး... တောကြောင်ဖြူ မဟုတ်ရင်တော့ မြေခွေးရှိမို့’

တာပဲ၊ အဲဒါကို တွေ့တဲ့လူဟာ သုံးလအတွင်း ဒုက္ခရောက်တတ်သတိကဲ မြန်မြန်ပြန်မယ်၊ မြန်မြန်ပြန်မယ်’

‘အိုး... ခင်ဗျားတော်တော် မဟုတ်တာ ပြောတာပဲ၊ ဒီမုန်စန်းတောင်ပေါ်က တိရစ္ဆာန်တွေ ကျုပ်တို့ သတ်လို့ ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ၊ စောစောက အဖြူရိပ်ဟာ ကြောင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ မြေခွေးဖြူလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြန်ချင်ပြန်၊ ကျုပ် မပြန်သေးဘူး၊ ရန်သူဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘ရန်သူ... ဘယ်က ရန်သူဖြစ်မှာလဲ၊ ကဲဗျာ... ခင်ဗျား ရွာချင်သေးရင်ရွာ၊ ကျုပ် စောင့်ကြည့်မယ်’

ဘယ်ဘက်ကလူသည် ညာဘက်ကလူတို့ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တောင်ခါးပန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော မြက်ရိုင်းတောကြီးထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောလိုက်တော့သည်။

‘ဟေ့... အဖြူရောင်အကျီနဲ့လူ၊ ညကြီးသန်းခေါင် တစ္ဆေသရဲယောင် ဆောင်မနေနဲ့၊ ဒီနေရာဟာ ဖေးယွင်းရဲတိုက်ရဲ၊ ခိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်တယ်၊ ဒါကို သဘောပေါက်ရင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့ လာတွေ့ပါ’

အသံသည် မုန်စန်းတောင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ညာဘက်မှလူသည် ဘယ်ဘက်မှလူစကားကြောင့် ပခုံးတွန့်သွားသည်။

ဟေ့လူ... ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ၊ စောစော
ကဟာ တစ္ဆေမျှ၊ လူမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကထဲ ကျင်လည်နေ
တာ အိုသေတော့မယ်၊ ခုထိ တစ္ဆေနဲ့ လူနဲ့ မခွဲတတ်သေးဘူးလား၊
အရူးလို မျက်လုံးပြူးပြီး အော်မနေနဲ့သွားမယ်၊

ညာဘက်မှလူသည် စိတ်မချည်တော့ဟန်နှင့် တောင်
အောက်သို့ ပြေးဆင်းတော့သည်။

ဘယ်ဘက်မှလူလည်း မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့
ဘဲ ထိုလူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် တောင်ခါးပန်းပေါ်မှ ထူးဆန်းသော
အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

မီးခိုးပြာရောင်ဝတ်နှစ်ယောက်သည် ကဲ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး
နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထူးခြားသော အဖြူရောင်သဏ္ဌာန်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရပြန်
တော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် အလွန်တုန်လှုပ်သွားကြပြီး
ကြောင်ငေးငေးကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုစဉ် မီးခိုးပြာဝတ်
နှစ်ယောက်အနားတွင် ရပ်နေကြသော ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းလူနှင့် ပုပုဝဝလူတို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာမျှမဖော်
ပြန်းတော့ဘဲ အဖြူရှိရာ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားပြန်တော့သည်။

အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ သတ်ပစ်မယ်၊ သတ်ပစ်မယ်
ဟေးဟေး၊

အဖြူရိပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားများပင်၊
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူနှင့် ပုပုဝဝလူတို့သည်
အသံရှင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တရုကြမ်းပြေးနေသည်။

မကြာမီ တောင်ခါးပန်းပေါ်ရှိ ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်
ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချင်တက်ဟိုင်နှင့် တူယိဖေးတို့
ဖြစ်သည်။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူသည် ချင်တက်ဟိုင်
ဖြစ်ပြီး ပုပုဝဝလူသည် တူယိဖေးဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ ဝူချန် သရဲညီအစ်ကိုဟု ကျော်ကြားနေသူ
များပင်။

သူတို့သည် စောစောတ ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တွင်ရပ်ပြီး
အော်ဟစ်နေသည့် အဖြူရောင်လူကို ရှာကြည့်ကြသည်။

သိပ်မရှာလိုက်ရပါ။
မြက်ရိုင်းတောကြီးထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်လုပ်နေသော အဖြူ
ရောင်လူကို တွေ့ရတော့သည်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင်
စိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည် ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာပေသိုင်းသမား
ဝန်ရင်မော် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဘွယ် တွေ့ရှိရတော့သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် အကျီလက်အိုးကြီးကို တယမ်းယမ်း
လုပ်နေပြီး ငိုလိုက်ရယ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

သူသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေကြပြီဖြစ်သော လူနှစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဟေးဟေး... ဝူချန်သရဲ ညီအစ်ကိုပါလား၊ ဘယ်ကလာခဲ့ကြတာလဲဗျ... ဟေးဟေး’

ချင်တက်ဟိုင်နှင့် တူထိမေးတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် အလွန်အံ့သြနေကြပေပြီ။

အတန်ကြာမှ ချင်တက်ဟိုင်က လှမ်းပြောသည်။

‘သူရဲကောင်းကြီး ဝန်ရင်မော်ကိုး’

ဝန်ရင်မော်က ...

‘ဘယ်က ဝန်ရင်မော်လဲဗျ၊ ကျုပ်က ဘိုးတော်သိကြားမင်းရဲ့ ညကင်းမှူး၊ နတ်မင်းဗျ၊ နတ်ဆိုတာ သူရဲကို ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး... ဟားဟား’

‘သူရဲကောင်းကြီး ဝန်’

ချင်တက်ဟိုင် မျက်လုံး ပြူးလာသည်။

ဝန်ရင်မော်၏ စကားကို ရယ်ရအခက်၊ ကြောက်ရအခက် ဖြစ်နေသည်။

ဝန်ရင်မော်က ရွဲ့ရွဲ့မဲ့မဲ့လုပ်နေရာမှ ပြူးရယ်လာပြန်သည်။

‘သူရဲကောင်းကြီးဝန်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ’

‘ခင်ဗျား ဝန်ရင်မော် မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်လိမ့်မယ် နေဦး၊ စဉ်းစားဦးမယ်၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ဘယ်သူလဲ၊ ဟုတ်ပြီ ကျုပ်ဝန်ရင်မော်၊ မှန်တယ်၊ ကျုပ်ဝန်ရင်မော်ပဲ’

ဝန်ရင်မော်က စိတ်ရွှပ်ဟန်နှင့် ရွဲ့မဲ့ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဝန်ရင်မော်၊ ကျုပ် ဝန်ရင်မော်’

ချင်တက်ဟိုင်တို့သည် ဝန်ရင်မော်ကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ချင်တက်ဟိုင်က မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ၊ သမားတော် စိုက်ဝါထိုက် ခင်ဗျားကို ဖမ်းသွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

ဝန်ရင်မော် မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘လမ်းကြီးက အောက်ကို စိုက်လာတယ်၊ ဒီတော့ ဟုတ်ပြီ စိုက်... စိုက်ဝါထိုက်၊ ကျုပ်မှတ်မိပြီ၊ ကျုပ်ကို ဆေးကုပေးတဲ့လူပဲ၊ သူ့နာမည် စိုက်ဝါထိုက် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရဲကောင်းဝန် သူ့နာမည် စိုက်ဝါထိုက်ပါ’

‘ဟားဟား... ဒီလူအလကားလူပါ၊ ကျုပ်ကို အကြာကြီး ဘယ်ဖမ်းထားနိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ် သူ့လက်ထဲ ထွက်ပြေးလာတာဗျ၊ ဟားဟား... ဘယ်ရမလဲ’

ချင်တက်ဟိုင်ကော တူထိမေးပါ မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား သူ့လက်ထဲက ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့တာကို ကျုပ်တို့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိတို့လဲ သိပ် ချီးကျူးတယ်၊ ခင်ဗျား ဒုလ္လိ မုန်စုန်းတောင်ပေါ် ရောက်လာ တာကိုလဲ အများကြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီကို ရောက်လာတာက...’

‘ကျုပ် တောင်ပေါ်ရောက်နေတယ်ဟုတ်လား၊ ပေါက်ကရ တွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က မြက်တောထဲက ကျောက်တုံး ပေါ်မှာ ရပ်နေတာပါ’

ဝန်ရင်မော်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့်ပြောသည်။

ချင်တက်စတိုင်သည် ဝန်ရင်မော်ကို အလိုက်အထိုက် ပြောရန် သတိပြုမိလာသည်။

စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ဦးနှောက်ချို့ယွင်းနေသူကို ဇွတ်တောင်း ပြော၍ မဖြစ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ရဲကောင်း ဝန်ရင်မော် ဟာကျောက်တုံးပေါ်မှာရပ်နေတာပါ၊ မုန်စုန်းတောင်ပေါ်မှာ ရပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... ဒီနေရာဟာ မြွေကင်းပေါလှတယ်၊ ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ’

ဝန်ရင်မော်က တစ်နေရာကို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးသည်။

‘ဟို မောင်မည်းနေတဲ့နေရာကိုလားဗျ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ချင်တက်စတိုင် ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

ဝန်ရင်မော်က ခေါင်းခါနေတော့သည်။

‘မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီမှာ တစ္ဆေရှိတယ်၊ အင်မတန် ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ တစ္ဆေတွေဗျ’

ဝန်ရင်မော်၏ စကားကြောင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ ဖြစ်နေသော ချင်တက်စတိုင် မျက်နှာဖျတ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး...

‘ကြောက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး ဝန်၊ ကျုပ်တို့က အစောင့် အရှောက်အနေနဲ့ လိုက်ခဲ့မှာပါ’

‘ဟားဟား... ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်ပေး မယ်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေမို့လဲ’

‘သူ့ရဲကောင်းဝန် ကျုပ်တို့ကို မမှတ်မိသေးဘူးဗျ၊ ကျို့ကုန်း ချင်ရဲ့မိတ်ဆွေ ချင်တက်စတိုင်နဲ့ တူထိဖေးလေဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက...’

‘ချင်တက်စတိုင်ပါ’

‘ချင်တက်စတိုင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ချင်တက်စတိုင်ပါ၊ မှတ်မိပြီ မဟုတ်လား’

ဝန်ရင်မော် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့သွားဟန်နှင့် တွန့်ခနဲ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

‘မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ဟို... ဟို... ရှောင်ချင်ကို ကျုပ် သောက်ဖို့ အရက် အရက် ပို့ခိုင်းတဲ့လူ၊ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူ’

ချင်တက်ဟိုင် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

တိုက်ခိုက်ရန်ပင် ဟန်ပြင်လိုက်မိသည်။

သို့သော် တူယီဖေးက ကမန်းကတန်း ဟန်တားထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရွှေကို တိုးပြီး ရှင်းပြသည်။

‘သခင်လေးဝန်မှားနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ဟာ သခင်ကြီး ကျို့ကုန်း ချွင်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ။ သွေးသောက်ရောင်းရင်းတွေပါ။ အရက်ပို့ပြီး ဒုက္ခပေးသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတိထားပါ။ သတိ ထားပါ။ ကဲ... ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူရင်း စားကြသောက်ကြရအောင်’

တူယီဖေးက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ချင်တက်ဟိုင်ကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝန်ရင်မော်ကို ညှပ်ပြီး မသိမသာ လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်လုပ်ပြီး လိုက်လာသည်။

သို့သော်...

ဝန်ရင်မော်သည် ခပ်အေးအေး လျှောက်လှမ်းနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ပျံပြီး တောင်ပေါ် တက်ပြေးသည်။

ထိုမှ တောနက်ထဲ တွေ့ဝင်သွားတော့သည်။

+++

‘ဒီအရွဲ့က အရွဲ့ပါးပါလား’

ချင်တက်ဟိုင်က တီးတိုးရေရွတ်ပြီး မျက်စပစ်သည်။

‘ထို့နောက် ဝန်ရင်မော်ပြေးရာ’ တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်လေတော့သည်။

သို့သော်...

ဝန်ရင်မော် ထွက်ပြေးရာသည် တောထူသော နေရာဖြစ်နေသဖြင့် အစ်ခဏအတွင်း မျက်ခြည်ပြတ်သွားတော့သည်။

ထိုနေရာသည် သစ်ပင်ကြီးများ ပိတ်ဆီးနေသဖြင့် အမှောင်ထုက ပိန်းပိတ်နေသည်။

မိမိလက်ကို ထောင်ကြည့်လျှင်ပင် မမြင်ရသည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။

ချင်တက်ဟိုင်သည် တူယီဖေးလက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး...

‘မဖြစ်တော့ဘူးတူ၊ သူလွတ်သွားရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မယ်၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှ၊ အရှင်ထက် အသေဖမ်းရမယ်၊ သွားစို့’

‘သွား... သွား’

ချင်တက်ဟိုင်ကော တူယီဖေးပါ တောနက်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့တော့သည်။

သိပ်မကြာပါ။

တောနက်ထဲမှ နှစ်ယောက်သား ပြန်ပြေးထွက်လာကြပြန်သည်။

‘အံ့ပါဗျာ ကျုပ်တို့ ဒီလောက်မြန်မြန် လိုက်တာတောင် အစအန မတွေ့တော့ဘူး၊ အဖြူရောင်ဝတ်ထားတော့ ဘယ်လို ပုန်းပုန် တွေ့ဖို့များတယ်၊ တောက်လျှောက်ပြေးနေရင်လဲ သစ်ရွက် လှုပ်သံတို့၊ သစ်ခြောက်နင်းသံတို့ ကြားရမယ်၊ ခုတော့ဘာသံမှ လည်း မကြားရဘူး၊ ဧကန္တ အရှေ့ကို ခြေယောင်ပြုပြီး အနောက်ကို များ ပြေးပြီလား’

ချင်တက်ဟိုင်က ခေါင်းရွပ်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

တူယီဖေးက...

‘သူ မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့လက်ကလည်း လွတ် အောင် မပြေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောသလို တောနက်ထဲ ဝင်ပြေးရင် တစ်စုံတစ်ရာအသံတော့ ကြားရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုထိ ဘာသံ ကြားသလဲ၊ တိတ်နေလိုက်တာမှ အပ်ကျသံတောင် ကြားရမယ်’

‘ခင်ဗျားက သူ တောထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ယူဆသလား’

‘သေချာပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမယ်၊ သူ လွတ်သွား ရင် ကျုပ်ရဲ့ သံမျက်နှာဝိညာဉ်ဘွဲ့ရော၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြမ်းဆုံး လူသတ်သမားဘွဲ့ပါ ရေစုန်မျောသွားလိမ့်မယ်’

ချင်တက်ဟိုင်က ပြောပြောဆိုဆို တောနက်ထဲသို့ ပြန်ဝင် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

တူယီဖေးက ကမန်းကတန်း လှမ်းတားသည်။

‘နေဦး မလောနဲ့၊ ကျုပ် အကြံရပြီ’

‘ပြောပါဦး ဘယ်လိုအကြံလဲ’

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာစီခွဲပြီး ထွက်ပေါက် ပိတ်မယ်၊ နောက် တောကို မီးရှို့မယ်၊ မီးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ပုန်း မနေရဲဘူး၊ ရှိတဲ့နေရာက ပြေးထွက်လာလိမ့်မယ်’

‘တောင်းတယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အကြံ မရှိတော့ဘူး၊ နေပါဦး သူ ထွက်မလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အိုး... ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်မရှုပ် တော့ရုံပေါ့၊ မီးဆိုတာ သံကိုတောင် အရည်ပျော်စေတာပဲဥစ္စာ’

‘မဖြစ်ဘူး ပြဿနာ ပိုတက်လာလိမ့်မယ်’

‘အိုး... ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေရဦးမှာလဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ လုပ်ဗျာ၊ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေး တာပဲ’

‘ခင်ဗျားမှာ မီးပါတယ် မဟုတ်လား၊ ရှို့တော့’

ချင်တက်ဟိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး မီးခတ်ကျောက်ကို ခုတ်သည်။

ထို့နောက် တချော့တချောက်မြည်အောင် ခတ်သည်။

မီးပွင့်မှာ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် လေတစ်ချက် ဟူးခနဲ တိုက်သွားသဖြင့် ငြိမ်း ခဲ့သည်။

သုံးလေးကြိမ် ထပ်ခတ်သည်။

၄၈ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မီးစွဲသည်နှင့် လေက ဟူးခနဲ ဟူးခနဲ တိုက်လာသည်။
တူယိဖေး 'ခေါင်းထောင်လာတော့သည်။

'လေက ရိုးရိုးလေမဟုတ်ဘူး၊ မှုတ်တဲ့လေ၊ မဟုတ်မှ
လွဲရော၊ ဒီနားမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ယောက်
ရောက်နေပြီ'

တူယိဖေးစကားကြောင့် ချင်တက်ဟိုင်မျက်လုံး ပြူးသွား
သည်။

ခုမှ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိလာသည်။

တူယိဖေးသည် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်မိ

'အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်ကြီး ပုန်းမနေပါနဲ့၊ ထွက်ခဲ့ပါ
ကျုပ်တို့ဆီ ကြွလာခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ ဝမ်းပန်းတသာ မိတ်ခေါ်ပါတယ်
တူယိဖေးသည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း တောနက်ထဲသို့ ခုန်ဝင်
သွားသည်။

မကြာပါ။

တူယိဖေး၏ 'အင်း... 'ဟူသော အသံကြီးပေါ်ထွက်
လာတော့သည်။

'ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့'

ချင်တက်ဟိုင်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ လှမ်းအော်သည်။
တူယိဖေးထံမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရပေ။

တူယိဖေးသည် နှံ့အိုင်ကြီးထဲ နစ်မြုပ်သွားသကဲ့သို့ လူရေ
အသံပါ ပျောက်သွားပြီ။

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၇) □ ၄၉

တောနက်ထဲတွင် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင် ရှိနေမှာ
သေချာနေလေပြီ။

မဖြစ်။

သည်နေရာမှာ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။

ချင်တက်ဟိုင် ပြေးရန် ကြံတော့သည်။

ထိုစဉ်... .

'ဟေ့လူ... မိတ်ရင်းဆွေရင်း ရောင်းရင်းတစ်ယောက်ကို

ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား'

အသံသည် စူးရှပြီး ဟုန်ဟည်းနေသည်။

နားထဲသို့ သံချွန်နှင့် ထိုးလိုက်သလား အောက်မေ့ရသည်။

ချင်တက်ဟိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားသလို ခံစားလိုက်
ရသည်။

ဤအသံကို တစ်ချိန်တစ်ခါက ကြားဖူးခဲ့သည်ဟု ထင်
သည်။

ချင်တက်ဟိုင် တွေဝေမနေတော့။

ခြေဦးတည်ရာ စွတ်ပြေးတော့သည်။

သို့သော်... .

အခန်း (၃၁)

သိုင်းအားပျက်သူ

အဖြူရိပ်တစ်ရိပ်သည် သူ့ထက် လျင်မြန်စွာ လွှမ်းရှားပြီး
လက်ခနဲ ဖြတ်ကာ သူ့ရှေ့ ရောက်လာသည်။
ခင်တက်ဟိုင် တဲ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။
ရှေ့မှာ ရန်သူ ရပ်နေပြီ။
ချင်တက်ဟိုင် သာမျှ မစဉ်းစားတော့။
ရန်သူ၏ရင်ဝကို ဘောင်းခနဲ လှမ်းကန်လိုက်တော့သည်။
'တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တတိယ ရဲတိုက်သခင်ကြီးရဲ့ လက်
ရည်ဟာ သိပ်နသေးတယ်ဗျ'
လှောင်သံနှင့်အတူ တုံ့ပြန်ရိုက်သံပါ ဝှစ်ခနဲ ဖြည့်သွား

သည်။

'ဘောင်း' ဟူသော အသံကြီး ဖြည့်သွားပြီ ချင်တက်ဟိုင်
လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

သို့သော် ချင်တက်ဟိုင်သည် မြေကြီးပေါ် လဲကျမသွား
အောင် ပြန်ထိန်းထားလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... မင်ရင်ကြယ်'

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်မင်ရင်ကြယ်၊ ခင်ဗျား ညာချင်သေး
သလား၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပြောနေတာကို ကျုပ် အားလုံး
ကြားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကွဲတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစား
နေတဲ့လူတွေပဲ'

'ခင်ဗျား... ခင်ဗျား တောနက်ထဲမှာ ရှိနေသလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဝန်ရင်မော်က သူ့ဘာသာသူ ဒီကိုရောက်
လာမတဲ့လား'

ချင်တက်ဟိုင် မျက်လုံး 'ခုမှ ပိုပြီးလာတော့သည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်စကားကို မရွင်း၊ နားရွပ်နေဆဲ
ရှိသည်။

'နေပါဦး၊ ဝန်ရင်မော်ကို ခင်ဗျား ခေါ်လာခဲ့တာလား'

'ဟုတ်တယ်'

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်တည်တည်နှင့် ခပ်တိုတိုဖြေသည်။

ချင်တက်ဟိုင်သည် မိမိပေါ်ဆူမှုကို အပြစ်တင်မဆုံးတော့။

'ဒါဖြင့် ဝန်ရင်မော် ခုဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ'

၅၂ □ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ခင်ဗျားရဲ့ ရောင်းရင်းကြီးအနားမှာ သွေးကြောပိတ် ထားခဲ့တယ်'

'ဘာပြောတယ် ဝန်ရင်မော်ကို သွေးကြောပိတ်ထားတယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'တူယီဖေးကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ'

'ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး မလွှပ်နိုင်အောင် သွေးကြော ပိတ်ထားရုံလေးပါ'

ချင်တက်ဟိုင်သည် အခြေအနေဆိုးရွားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။

စကားပြောနေရင်းက နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ပျံပြီး တောနက်ထဲ ဝင်ပြေးတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ် ငြိမ်မနေ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ခုန်လိုက်သည်။ သူ့နောက်ကျောမှနေ၍ ပခုံးကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ချင်တက်ဟိုင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် လက်နောက်ဖြန်ရိုက်သည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်တော့သည်။

ပြင်းထန်သော ညှစ်အားကြောင့် ချင်တက်ဟိုင် တစ်ကိုယ်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၅၃

လုံး တုန်ခါသွားသည်။ ထုံကျင်ကိုက်ခဲ့သွားသည်။

'တတိယ ရဲတိုက်သခင်ကြီး၊ ခင်ဗျား ခုထိ မိုက်တွင်းနက်နေသလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ ကျွပ်လက်က လွှတ်အောင် မပြေးနိုင်ဘူး၊ သက်မသေချင်ရင် ကျွပ်မေးတာကို ဖြန်ဖြန်ပြေ...'

ချင်တက်ဟိုင်သည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေတော့သည်။

ဘာစကားမျှ မပြောတော့။

'ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံတာ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း'

ချင်တက်ဟိုင် မပြေ။

ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

'ဟေ့လူ... မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံတာ ဘယ်သူလဲ၊ အကြံပေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွပ်မေးတာကို မပြေရင် ခင်ဗျားကိုယ်ထဲက သွေးတွေ ပြောင်းပြန်စီးသွားလိမ့်မယ်'

ချင်တက်ဟိုင် ငြိမ်မနေရဲတော့။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူ့စကားကို ပြင်မည့်သူ မဟုတ်။ သူပြောသလို တကယ်လုပ်ပေတော့မည်။

'ဒီ... ဒီကိစ္စက ရင်ခုန်ဖုန်း အကြံပေးတဲ့ကိစ္စပါ'

'ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတ သေတဲ့လူအပေါ် ပုံချနေတာလား၊ ထားတော့ ရင်ခုန်ဖုန်းက အကြံပေးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံခဲ့သလဲ'

'လုပ်ကြံတာက ဟူဝန်ဟူပါ၊ ရင်ခုန်ဖုန်းက အကြံပေးတာပါ၊ ရင်ခုန်ဖုန်းရဲ့မထားငယ်က ယောကျ်ားတန်ဆောင်ပြီး

ရွှေငင်ချင်ကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာပါ။

‘ခင်ဗျားစကားက ပဟေဠိဆန်တဲ့စကားပဲ။ ဝန်ရင်မော်နဲ့ ဟူဝန်ဟူဟာ သိကျွမ်းသူတွေ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟူဝန်ဟူက ဝန်ရင်မော်ကို သိတယ်ဆိုရင် လုံးလောက်ပါ တယ်’

သူက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံခဲ့တာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ သိတာက သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ တူယိဖေးက ဟူဝန်ဟူရဲ့အမိန့်ကို ဘာဖြစ်လို့ နာခံခဲ့ကြတာလဲ’

‘ကျုပ်တို့က မဟာမိတ်ညီအစ်ကိုအဖြစ် သစ္စာပြုခဲ့လို့ပေါ့’

‘ရင်ခွန်ဖန်းကကော ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်ခဲ့တာလဲ’

‘သူလဲ မဟာမိတ်ညီကင်ကိုပဲ သစ္စာရှိအစ်ကိုကြီးဗျ’

‘ဟားဟား... ခင်ဗျားတို့က ထင်လိမ့်တည်း တစ်ညာဏ် တည်း ဂိုဏ်းဖွဲ့ထားတာကိုး။ ခင်ဗျားတို့က ဒီနည်းနဲ့ ဖေးယွင် ရဲတိုက်မှာ ဒုတိယသခင်ကြီး၊ တတိယသခင်ကြီးဆိုပြီး နေရာ ယူခဲ့ကြတာကိုး။ ရထားတဲ့ ရာထူးဂုဏ်သိန်နဲ့ ထင်ရာစိုင်းနေကြ တာကိုး။ အံ့ပါဗျာ အံ့ပါ။ ဒါနဲ့ လီချန်းလူကကော’

‘သူ့ကိုတော့ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့စကား နာထောင်အောင် လုပ်ထားလို့ပဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ထားလို့လဲ’

‘အဆိပ်ကျွေးထားတာ၊ အထူးစီမံထားတဲ့ အဆိပ်ပဲ။

သုံးရက်ကြာတိုင်း ဖြေဆေးတောင်းနေရတယ်။ ဖြေဆေးက အကန့် အသတ်နဲ့ ပေးတဲ့ ဖြေဆေး။ ဒီလိုမှ တောင်းမစားရင် အဆိပ် တက်ပြီး သေရမယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ ချုပ်ကိုင်နည်းပဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ တော်တော်လူမဆန်တာပဲ။ အဲဒီအဆိပ်ကို ဖြေနိုင်တဲ့ဆေးက တစ်ခြားမှာ မရှိဘူးလား’

‘မရှိဘူး။ သီးခြားဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေး’

‘ပါဖြင့် အဲဒီဆေး ဘယ်မှာလဲ’

‘တူယိဖေးဆီမှာ’

‘ကောင်းပြီ။ ဒါနဲ့ လီချန်းလူကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ထားရတာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ သိုင်းလောကကို အုပ်စိုးချင်လို့ပဲ။ ဖေးယွင် (တိမ်ဖျံ) ရဲတိုက်ဟာ ကျုပ်တို့ ခြေတပ်ယူထားတဲ့စခန်းပဲ’ မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်လုံးအရောင်သည် ပိုပြီး ဝင်းပြောင် လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော် လောဘကြီးတဲ့လူတွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အစ်ကိုကြီး ဟူဝန်ဟူ ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ’

ချင်တက်ဟိုင်သည် မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကြောင့် အစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။ မည်သို့မျှ ဖြေကြားခြင်း မပြုတော့။

‘ဘာလဲ ကျုပ် အကြမ်းဖက်မှာကို စောင့်နေတာလား’

မင်ရင်ကြယ်အသံက မိုးခြိမ်းသလို ဟိန်းသွားသည်။

‘ဟူဝန်ဟူနဲ့ ကျုပ်ဟာ သစ္စာရှိ သွေးသောက်တွေပါ။

ကျုပ်သူ့ကို ရောင်းစားရတော့မှာလား'

'ဟားဟား... တူယိဖေးကိုတောင် ဂရုမစိုက်တဲ့လူက သစ္စာစကားတွေ ပြောနေသလား၊ သစ္စာစကားနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မတန်ပါဘူးဗျာ၊ အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့'

ချင်တက်ဟိုင်သည် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ခါပြီး အကြိတ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာနကျိုးပြီး သစ္စာဖောက်လာသည်။

'အင်း... မတတ်သာတော့လည်း ပြောရမှာပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားမို့လို့ပေါ့၊ ဟင်း... သူ တူစန်းဟဲ့ ရေကန်မှာ ရှိနေပါတယ်'

'ဪ... ဪ... စောစောကသိရင် အကောင်းသား ကျုပ် ဒီကို တူစန်းဟဲ့ရေကန်က လာခဲ့တာ၊ ဒီလူ တူစန်းဟဲ့ ရေကန်မှာ ရှိနေမှန်းသိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ခုတော့ နီးရာက ဝေးလာခဲ့ပြီ၊ အလုပ်က မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်လာတာကိုး'

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားပြော ရပ်ပြီး ချင်တက်ဟိုင်၏ အကဲခတ်ပြန်သည်။

ချင်တက်ဟိုင်သည် အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့နေသလို သို့ပင်။

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်အေးအေး ထပ်ပြောသည်။

'တူစန်းဟဲ့ရေကန်ကြီးဒေသဟာ အတော် ကျယ်ဝန်းတဲ့ နေရာပဲ'

ချင်တက်ဟိုင်က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ခပ်မာမာ

ပြန်ပြောသည်။

'ခင်ဗျားဆန္ဒ ပြည့်ဝစေမယ်၊ လှေကြီးကို အိမ်လိုသဘော ထားပြီး နေတဲ့ တံငါသည်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီကိုသာ သွား၊ ခင်ဗျားဆန္ဒပြည့်လိမ့်မယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပြီ၊ ညာပြောရင်တော့ ခင်ဗျား အသတ်ခံရမှာ အသေအချာပဲ၊ မိုးကုတ် စက်ဝိုင်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ပုန်းနေတာတောင် မရအရရှာပြီး သတ်မှာ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကိုဖြေပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျို့မိသားစုအိမ်တော်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတာလဲ'

'ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ အဲဒီအိမ် ကြို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရတာဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူး'

'တကယ်ပြောနေတာလားဗျ'

မင်ရင်ကြယ်က ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြီး မေးသည်။

ချင်တက်ဟိုင်က ဖျက်နှာသေးသေးလေးနှင့် ဖြေသည်။

'အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေကိုတောင် ဝန်ခံပြီးနေမှ ဒီ မေးခွန်းကို ဝန်မခံစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ တကယ်မပတ်သက်တာပါ'

'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ်ယုံထားလိုက်ဦးမယ်၊ ခုချိန်က စပြီး ခင်ဗျားအသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျား လိုရာသွားနိုင်ပြီ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ချင်တက်ဟိုင်၏ သွေးကြောမ ကြီးများ

ကို ချုပ်ကိုင်ထားရာမှ ဖြေလေ့လာပေးလိုက်သည်။

ချင်တက်ဟိုင်သည် မင်ရင်ကြယ် တကယ် လွတ်ပေးမှုကို
အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားတော့သည်။

သို့သော် မယုံမရဲ ဖြစ်နေသေးသည်။

‘ခင်... ခင်ဗျား... တကယ်လွတ်ပြီနော်’

‘ကျုပ် ကတိတည်တဲ့လူပါ။ သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ’

ချင်တက်ဟိုင်၏မျက်နှာသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ဝင်းထိန်
သွားသည်။ သေတွင်းမှ လွတ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် မဖော်ပြနိုင်သော

ကြည်နူးမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်လိုက်တော့သည်။

သို့သော်...

ချင်တက်ဟိုင်သည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွား
တော့သည်။ အလွန်အဖိုးတန်သော ရတနာတစ်ခု ပျောက်ဆုံး
သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား’

ချင်တက်ဟိုင်၏လေသံသည် တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေတော့
သည်။

မျက်နှာတွင်ခေါ်သဖြစ်ခြင်း နာကျည်းခြင်း၊ အခံရခက်
ခြင်း စသည့် ဝေဒနာရိပ်များ စုံလွှမ်းသွားသည်။

မင်ရင်ကြယ် ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘မကျေမနပ် မဖြစ်ပါနဲ့ ချင်၊ ခင်ဗျားဟာ ဝန်ရင်မော်

လုပ်ကြမှုမှာ ကြံရာပါတစ်ယောက်ပါ။ ကြီးမားတဲ့ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်
သူကို ပုံစိုးကူညီသူပေါ့။ ဒီတော့ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ‘ခံစား’
သင့်တယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းမားတွေကို ဖျက်ဆီးရုံ
ဖျက်ဆီးလိုက်တာပါ။ လူကိုသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မတရားမှု
ကျူးလွန်သူလက်ထဲက လက်နက်ကို ရှိုက်ခွဲပစ်တဲ့သဘောပါ ဟဲ့ဟဲ့။
မတရားသူလက်ထဲက လက်နက်ဟာ အပြစ်မဲ့သူတွေအတွက်
အန္တရာယ်ပစ္စည်းပါ’

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ပြောတုန်း... တော့...’

‘ကျုပ် မှတ်မိပါတယ်။ ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး အသက်
ချမ်းသာခွင့် ပေးမယ်လို့ပြောတာ၊ အသက်ထက် ဘာများ တန်ဖိုး
ကြီးသေးသလဲ’

ချင်တက်ဟိုင် အံ့ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက် သိုင်းမားအဖျတ်ခံလိုက်ရ
ခြင်းသည် သေသည်နှင့်မခြား။ အလွန်မခံချင်စရာကောင်းသည်။
သို့သော် မတတ်နိုင်၊ လည်စင်းခံရုံသာ ရှိတော့သည်။

‘မိုးကောင်းတုန်းတော့ ရွာနှင့်ဦးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တစ်သက်
ခင်ဗျားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး’

ချင်တက်ဟိုင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် တောင်ခြေရှိရာသို့
ဦးတည်သွားတော့သည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေသော
ချင်တက်ဟိုင်သည် ဘယ်ကိုမျှ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

အနွဲ့သမားတစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းသည် တဲအိမ်ပျက်
လို ယိုင်နေတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ချင်တက်ဟိုင်ကို ပြုံးကြည့်နေရာမှ
တောနက်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တူယိဖေးအိတ်ထဲမှ ဖြေဆေးကို ရှာယူသည်။

ဝိတ်ထားသောသွေးကြောကို ဖွင့်ပေးသည်။

တောစပ်သို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ အစိမ်းရောင်
အလင်းတန်းများ လင်းလက်သွားသည်။

ချင်တက်ဟိုင်၏ အော်သံနှင့်အတူ တူယိဖေး၏အော်သံတို့
တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကြားရသည်။

ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သောအခါ တူယိဖေးကော ချင်တက်
ဟိုင်ပါ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တဒဂ်အတွင်း အသက်ထွက်သွားကြ
သည်။

မင်ရင်ကြယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

သူ့ရှေ့တွင် သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုန်းချွင်ကို မားမား
မတ်မတ်ကြီး တွေ့မြင်နေရပေပြီ။

သူနှင့် အမြဲ မကွာလိုက်ပါလာတတ်သော စွန်းပုရွှေတို့
ကိုမူ မတွေ့ရချေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ယခုမှ စိတ်အေးသလို ဖြစ်သွားပြီ
ဝါရဝပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူများလဲလို့ သတ္တမသူရဲကောင်းကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီခဲ့တာ သိပ်ကျေးဇူး
စင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ခွင့်ချားရဲ့ကျေးဇူးကို ထိုက်ထိုက်
တန်တန် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ကျုပ် လောလောဆယ် တောင်းဆိုလိုတာ
က ကျုပ်ညီ ဝန်ရင်မော်ကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်အပ်ပါ’

‘ဟင်းဟင်း... သတ္တမသူရဲကောင်း အထင်မှားနေပြီ၊
ဝန်ရင်မော် ဒီမှာ မရှိပါဘူး၊ စောစောကကိစ္စတွေတာ ကျုပ်ရဲ့
လှည့်ဖြားချက်တွေပါ၊ တရားခံ အစစ်ကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့ ဝန်ရင်
မော်ဟန်ဆောင်ပြီး ချင်တက်ဟိုင်တို့ကို ပျားထုတ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီနည်းနဲ့
ပဲ သူတို့ကို ဝန်ခံခိုင်းခဲ့တာပါ’

သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုန်းချွင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်
ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘သူရဲကောင်းမင် တကယ်ပြောနေတာလားဗျာ’

‘ခင်ဗျားကို လိမ်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ မယုံရင်
တောနက်ထဲကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်...’

‘နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပညာကို ကျုပ်
ယုံကြည်ပါတယ်၊ လိုက်ကြည့်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

‘သိပ်လဲ အထင်ကြီးမနေနဲ့ဦး သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျုပ်
က အမှောင်ကို အသုံးချခဲ့တာဗျာ၊ လခြမ်းကွေးရဲ့ မှန်မှန်ဝါးဝါး
အလင်းရောင်ဟာ ကျုပ်ကို အကူအညီ ပေးခဲ့တာ၊ နေ့လည်နေ့ခင်း

၆၂ □ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းမာလာနှင့်သွေးသဇ္ဇာ (၃) □ ၆၃

ဆို အိမ်ကြံအောင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊

ဘာဝိဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ချီးကျူးထိုက်တဲ့ ထုံတစ်
ယောက် ပါ။ ကဲ... ကျုပ်ညီနောက် လိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါ
မင်းသတ္တမသူရဲတောင်း ကျို့ကုန်းချွင်က ဦးညွတ်ဝါရဝပြုပြီး
အလောသုံးဆယ် ပြောသည်။

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဝဲဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို့ကုန်းချွင်ကို တားမြစ်ချင်သော်
လည်း ပေါ်လာသောစိတ်ကို ပြန်ချုပ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် မေးယွင်ရဲတိုက်ရှိရာ ပြေးလာမိတော့သည်။

◀ ▶

အခန်း (၃၂)

ဟူဝန်ဟူ၏ ဦးခေါင်း

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

မင်ရင်ကြယ်သည် မေးယွင်ရဲတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့
တော့သည်။ထိုအချိန်မှာပင် အတွင်းဘက်မှ အော်ဟစ်ပြောသံ ထွက်
လာသည်။

‘အချိန်မတော် ရဲတိုက်ထဲ ဝင်လာတာ ဘယ်သူလဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားပြီး ရပ်တန့်

နေရာမှ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘သိုင်းလောကထဲက အညတရ စာပေသမားပါ။ ရဲတိုက်

သခင်ကြီးလီနဲ့ တွေ့ဆုံပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်၏ အသံသည် စူးရှ နက်ရှိုင်းလှသည်။
ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးပင် 'ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

အတွင်းဘက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

'နေ့ဘက်မလာဘဲ ညဘက်မှ လာရသလား၊ အချိန်မတော်
ဝင်လာသူဟာ တော်တော်သတ္တိကောင်းသူပဲ၊ ဘယ်လို သတ္တဝါ
မျိုးလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမယ်'

အသံဆုံးသည်နှင့် အဖြူရောင်တစ်ခု လင်းလက်သွား
သည်။

မင်ရင်ကြယ်ရှေ့တွင် အကျီဖြူဝတ်လူတစ်ယောက်
ရောက်ရှိနေလေပြီ။

တစ်ခြားသူ မဟုတ်။

မကြာခင်က မင်ရင်ကြယ်ကို တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့သူပင်။

ထိုလူသည် ခံထားရသူဖြစ်သဖြင့် တုံ့ပြန်လိုသည့် အရိုက်
လက္ခဏာများ ရှိနေသည်။

'ဟေ့လူ... နေ့နဲ့ည မတူဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး
လား'

'ဟားဟား... ခင်ဗျား ခုထိ ကျုပ်ကို တားချင်နေတာ
တာကိုး၊ ချင်တက်ဟိုင်နဲ့ တူယီဖေးတို့ သေသွားကြတာကို ခင်ဗျား
မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ မယုံရင် တောင်ခါးပန်းတောစပ်ကို သွား
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ အဲဒီအခါကျရင် သူတို့ ဘယ်လိုသေခဲ့ကြရတာ

ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိရလိမ့်မယ်... ဟားဟား'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ဒီမယ်
ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးနှစ်ယောက် တကယ်သေခဲ့ရင် ခင်ဗျားလဲ သေရ
မှာပဲ၊ ကဲ... ပြောနေကြတာယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် လက်စွမ်းပြကြ
ရအောင်လား၊ ကျုပ်က သခင်ကြီးတို့အတွက် အသက်ပေးသွား
မယ့်လူ...'

ထိုလူ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် မိန်းမပျိုတစ်
ယောက်၏ ဟန့်တားသံပေးလာသည်။

'ရပ်လိုက်ပါ၊ ရပ်လိုက်ပါ'

အသံနှင့်အတူ သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင်လှသော အမွှေးနံ့များ
ဖျံ့လွင့်လာပြီး လူပါ ရောက်လာသည်။

တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသူသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး
မိန်းမပျိုကို ရှင်းပြတော့သည်။

'သခင်မလေး၊ ဒီလူဟာ သခင်ကြီးတို့ကို သတ်ခဲ့တဲ့လူ၊
ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာလား၊ သခင်မလေး'

အကျီနီဝတ် မိန်းမပျိုသည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး တင်းမာ
သွားသည်။

မျက်လုံးတွင် ရက်စက်ရိပ်များ လွှမ်းလာသည်။
'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီအကြွေးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်လူမယ်'

အကျီနီဝတ်မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးအရောင်သည် သွေး
ရောင်လိုနီပြီး တဖျပ်ဖျပ်ထောက်လာသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကို ဝါးစားတော့မဲလို ကြည့်လာသည်။

‘ဒီမယ် ရှင်ပြောခဲ့တာတွေဟာ တကယ့်အဖြစ်တွေလား၊
‘ဟုတ်ပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်အေးအေးပင် ဖြေသည်။

‘သူတို့နဲ့ ရှင်ဘယ်လို ရန်ငြိုးရှိလို့လဲ’

‘ဘယ်လိုရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးနဲ့

သူတို့ဟာ ရန်ငြိုးရှိသူတွေပဲ၊ ဒါကို မိန်းကလေး မသိဘူးထင်တယ်။
သူတို့ သေရတာဟာ ဟောဒီ ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ အပြင်းဆုံးအာဏာကို
လုချင်နေကြလို့ပဲ’

‘ရှင်သေခါနီး သွေးရူးသွေးစွန်းစွန်း ပြောနေတာပဲ’

‘မယ့်ရင်မိန်းကလေးဖေဖေ သခင်ကြီးကို ပြန်မေးကြည့်သည်။

လိက်ပါ’

‘ဟုတ်တယ် သူရဲကောင်းမင် ပြောတာမှန်တယ်၊

ပြဿနာဟာ ဒီရဲတိုက်မှာ တကယ်ရှိခဲ့တယ် သမီး’

အသံသည် ပုန်းရင်လိုက်လှသောအသံဖြစ်သည်။

စကားသံသည် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လာသောအသံဖြစ်သည်။

မကြာပါ လူပါ ရောက်လာသည်။

ထိုလူသည် ပိုးအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ ပိန်ပါ

အရပ်ရှည်သည်။ မျက်လုံးအစုံက ကျားရဲမျက်လုံးလို တောက်ပြောင်

သည်။ အသက်မူ အလွန်ကြီးရင်နေပြီ။ ရုပ်လက္ခဏာသည် ရဲရင့်

သိက္ခာကြီးတန် ရှိသည်။

‘ဖေဖေက ဘာလို့ ထွက်လာရတာလဲ’

အင်္ကျီနီမိန်းမပျိုက တအံ့တဩဖြစ်နေရာမှ မကျေနပ်သံ
နှင့် လှမ်းပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အင်္ကျီဖြူဝတ်တံခါးစောင့်သည် ဖျတ်ခနဲ
ထွက်ပြေးတော့သည်။

သို့သော်...

ထိုလူ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါ။ ခြေတစ်လှမ်းသာ လှမ်း
ဆုတ်ရပြီး ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားသည်။ မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါးသည်
သူ့ကျော်ပေါ် ကျရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ထိုလူ ‘အင့်’ခနဲသာ အသံပြုနိုင်ပြီး အသက်ထွက်သွား

သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုလူကို ဂရုမစိုက်တော့ချေ။ ပိုးအင်္ကျီ
ဝတ် သခင်ကြီးကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တရစပ်ပြောတော့သည်။

‘ဖေးလွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီး လီ၊ ရော့... အဆိပ်ဖြေဆေး၊

ချုပ် သန့်ရှင်းတဲ့မေတ္တာစေတနာနဲ့ ပေးအပ်ပါတယ်၊ လာရင်းကိစ္စ
ဒါပါပဲ၊ ကျုပ်မှာ လောလောဆယ် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ

နေပါသေးတယ်၊ ကဲ... ခွင့်ပြုပါဦး’

မင်ရင်ကြယ်သည် လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော
အဆေးပုလင်းကို လေးလေးစားစား ကမ်းပေးသည်။ ထို့နောက်
နေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

‘သူရဲကောင်း မင်၊ နေပါဦး ခဏလောက်နေပါဦး’

အကျိန်မိန်းမပျိုသည် အံ့အားသင့်နေရာမှ ကမန်းကတလှမ်းအော်လိုက်သည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ အမှောင်ထဲသို့သာ တစ်ခိုပ်ခိုပ်ပြေးဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အကြောင်းမူ...

မင်ရင်ကြယ်သည် သူမနှင့် အကြာကြီး စကားပြောမချင်တော့ပေ။ စကားကြောရှည်နေခဲ့လျှင် အဖိုးတန်သောအချိန်များ အလဟဿ ကုန်ဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။ အရေးအကြီးကိုစွဲမှာ တူစန်းဟူရေကန်ကြီးဆီသို့ အချိန်မီ ရောက်ရှိရေးပင်။

+ + +

မင်ရင်ကြယ် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး မရပ်မနား လာခဲ့သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန် အသုံးပြုခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ တူစန်းဟူ ရေကန်ကြီး ရောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တူစန်းဟူ ရေကန်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ မီးရောင်ကမ္ဘာများကိုပင် တလက်လက် မြင်နေရပေပြီ။

သိပ်မကြာပါ။

ရေကန်ကြီးကို စိုးတဝါးမြင်နေရရာမှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တူစန်းဟူ ရေကန်ကြီးသို့ အ

ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

ခေတ္တအပန်းဖြေပြီးသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် လေ့လာရတော့သည်။

တူစန်းဟူ ရေကန်ကြီးထဲတွင် လှေကြီး လှေငယ်ငါးဆယ် နှ့် ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလှေများသည် တူးမြောင်းထဲမှ တစ်ဆင့် ဝင်ရောက်လာကြသောလှေများပင်ဖြစ်သည်။

လှေငယ်လေး လေးငါးစင်းကား ဟိုမှသည်မှ လူးလာလှော်ခတ်နေကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် လှေကြီးလှေငယ်များကို အကဲခတ်ရင်း တူစန်းဟူ နေထိုင်သည့်လှေကို ရှာဖွေနေမိသည်။

မကြာမီ မသင်္ကာဖွယ်ရာကောင်းသော လှေကြီးတစ်စင်းကို ကန်လည် ဗဟိုချက်မတွင် တွေ့ရှိရတော့သည်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ချင်တက်ဟိုင်မြောပြခဲ့သည်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

သေချာပြီ။

ချင်တက်ဟိုင်အမှန်ကို မြောပြခဲ့လျှင် ထိုလှေကြီးထဲတွင် တူစန်းဟူ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် ကမ်းစပ်တွင်ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေကြီးလှေငယ်များမှတစ်ဆင့် လှေကြီးကို ခုန်ပွဲလာခဲ့သည်။

မကြာမီ ထိုလှေကြီးအနီးတွင်ရှိနေသော လှေငယ်တစ်စင်း
ပေါ် ခြေချမိတော့သသည်။

ဤတွင် မင်ရင်ကြယ် အံ့သြရတော့သည်။

မြင်ကွင်းသည် ထိတ်လန့်စရာကဲချားဖွယ်ကောင်းသော
မြင်ကွင်းပင်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြေကားယာ
လက်ကားယားနှင့် ခေါင်းဖြတ်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်ထံ
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင်မူ စာရွက်တစ်ရွက် ဆုပ်ကိုင် ထား
သည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာမျှ မစဉ်းစားနေတော့ဘဲ ထိုစာရွက်
ကို ယူကြည့်သည်။

ရေးထားသောစာတား... .

သူရဲကောင်းမင် သီစေရန်-

မိတ်ဆွေကြီး၊ ကိုယ့်ရန်ကို ကိုယ်ပဲ တာဝန်ယူ ရှင်းလင်း
တာ ကောင်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူပြီး ခေါင်းဖြတ်ယူသွား
ပါပြီ။

စေတနာတလည်း မိတ်ဆွေကြီးကို တာဝန်မပိုစေရန်
လို့ပါ။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၍ လက်မှတ်

ရေးထိုးခြင်း မပြုတော့ပါ။

စာသည် ဤမျှသာဖြစ်သည်။ မင်ရင်ကြယ် သဘောပေါက်
သွားသည်။

ဟူဝန်ဟူ သေဆုံးခဲ့ချေပြီ။

ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံမှုတရားခံသည် သူ့ဒဏ်သူ ခံသွား
ရချေပြီ။

ဟူဝန်ဟူကို ခေါင်းဖြတ်သွားသူသည် ကျိုးကုန်းချွင်ဖြစ်
လိမ့်မည် ထင်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် စာရွက်တလေးကို အမှတ်မဲ့ လုံးချေနေ
မိသည်။

တစ်ခါတုန်းက စာရွက်ပေါ်မှ လက်ရေးနှင့် ဤလက်ရေး
သည် တစ်ထပ်တည်းလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ကျိုးကုန်းချွင်၏ လက်ရေးမျိုး မဟုတ်။

မင်ရင်ကြယ် အမှတ်ရရ ဖြစ်လာပြန်သည်။

ကျိုးကုန်းချွင် ပေးထားသည့် အဆောင်ခန်းထဲတွင် ရှိနေ
စဉ် စာရွက်တစ်ရွက် ရရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစာရွက်ပေါ်မှလက်ရေးနှင့် ယခုစာရွက်ပေါ်မှ လက်
ရေးသည် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေလေပြီ။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျိုးကုန်းချွင်သည် မည်သည်လူစား
ဖြစ်လေမည်နည်း။ သံသယသည် ငယ်ထိပ်တိုင် တက်လာပြန်တော့
သည်။

ကျို.ကုန်းချွင်နှင့် ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမား
ဝန်ရင်မော်တို့သည် မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်နေခဲ့ကြလေသနည်း။

တွေးရင်းတွေးရင်း စဉ်းစားမိလာပြန်ပါ၏။

ကျို.ကုန်းချွင်သည် သိသိသာသာ လည်ကဲရှည်သူ ဖြစ်
သည်။ မိမိအခန်းဆောင်ထဲသို့ စက္ကူ လုံးပစ်ခဲ့သူသည် လည်ကဲ
ရှည်သူ မဟုတ်ရုံမက လူငယ်လေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

ကျို.ကုန်းချွင်ကား သိုင်းလောက၏ လေးစားမှုကို ခံယူ
ရရှိထားသူဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တခပ်အတွင်း ကျို.ကုန်းချွင်အပေါ်
ဖြစ်ပေါ်မိသည့်သံသယစိတ်ကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

ထို့နောက်ထဲမှ စက္ကူလုံးကလေးကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်မိ
တော့သည်။

ကိစ္စတစ်ခုသည် မဖျော်လင့်ဘဲ ပြီးပြတ်သွားချေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် လှေငယ်လေးဘေးမှ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့
ခုန်ယှံ့ပြေးထွား လာခဲ့မိပြန်သည်။

မကြာမီ လှေကြီးလှေငယ်များပေါ်မှ ကမ်းစပ်သို့ ခြေချမိ
တော့သည်။

ထိုမှ ဝန်ရင်မော် ရှာဖွေရေး ခရီးပြင်းကို နှင်လာမိသည်။

ထိုစဉ် ရေကန်ကြီးအလယ်မှ ရွက်တိုင်နှစ်တိုင်တစ်
လှေကြီး၏ပြတင်းတံခါးသည် ဖြည်ဖြည်းချင်း ဟလာသည်။

တံခါးသည် မည်းနက်နေသောတံခါးဖြစ်သည်။

ထိုတံခါးပေါက်မှ ခေါင်းတစ်လုံး ပြုထွက်လာသည်။
မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင်နှင့် မျက်တွင်းချိုင့်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။

ထိုလူသည် မင်ရင်ကြယ် ရပ်နေခဲ့သောကမ်းစပ်ကို
လှမ်းကြည့်နေရင်း...

'သိပ်ပိုင်တဲ့ သခင်ကြီးပါပဲ၊ ဒီလုပ်ကွက်ဟာ သိပ်ပိုင်တယ်'
ဟု ရေရွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းသို့ပြန်ဝင်ပြီး ပြတင်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်
လိုက်တော့သည်။

+ + +

'ဟိုတောင်လေး ထွက်သွားပြီ သခင်ကြီး'

အသံသည် အစ်တစ်တစ်နှင့် အက်သံပါသော အသံဖြစ်
သည်။ နားမချမ်းသာဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြစ်သည်။

ထိုအသံကြောင့် ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်သောအသံ
ပေါ်လာပြန်သည်။

'ငါနားက ပါးပြီးသားပါ၊ မင်းမျက်စိထက် အများကြီး
လျင်ပါတယ်'

'ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ခုတော့ သခင်ကြီး
စိတ်အေးသွားရပါပြီ'

'ဘာကွယ်၊ မင်းစကားက လူညံလူဖျင်းစကားပါ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ညံ့ဖျင်းသူပါ၊ ရှင်းပြပါဦး သခင်ကြီး'

‘သူ့ကို ရှင်းမပစ်နိုင်သေးသမျှ စိတ်ချရပြီဆိုတာ မရှိဘူး’

‘ဒီလိုဆို ညွှန်ကြားချက်ပေးပါ သခင်ကြီး’

‘သူ့ကို ဖောက်ခွဲသတ်ပစ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီကိစ္စကို သူသိလဲ နောက်ကျနေပြီ။ အေး... သူ့ကို ဖောက်ခွဲသတ်လို့လဲ မရဘူးဆိုရင်တော့...’

လှေကြီးအတွင်းမှ စကားသံများ ရုတ်ချည်း ဆိတ်ငြိမ် သွားသည်။ ထောက်ခံသံ၊ ငြင်းဆိုသံ ဘာမျှ မကြားရတော့ပါ။

အတန်ကြာမှ နားမချမ်းသာဖွယ်ရာကောင်းသောအသံ ထပ်ပေါ်လာသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ မင်ရင်ကြွယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို မှုလောက် တယ်လို့ မထင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခဲပဲ သူ အညာခံသွားရပြီပဲ။ ဒီတော့ သခင်ကြီး ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးနဲ့ဆိုရင် သူ့ကို အချိန်မရွေး ရှင်းပစ်နိုင်နေပါပြီ’

‘ဒါက အထင်နဲ့ ပြောတာပဲ ရှိတာပါ။ တကယ်တကယ်မှာ သူ့ကို ငါ မသတ်နိုင်ဘူး’

‘ကျုပ်ကိုသာ အမိန့်ရှိပါဗျာ၊ ကျုပ် အောင်ပွဲရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်’

‘ဒီလောက်လွယ်မှတော့ သူ့အသက် ခုထိ ရှင်နေမှာလား ကွယ်၊ ငါတောင် ခုထိ သူ့အကြောင်း စေ့စေ့စပ်စပ် သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး’

‘သိသလောက် ပြောပြပါလား သခင်ကြီး’

‘ငါဘာမှ မပြောချင်သေးဘူး’

‘ဒါဖြင့်လဲ မမေးတော့ပါဘူး၊ သခင်ကြီးအမိန့်ပေးရင် ဘာမဆို ကျုပ်လုပ်ပါမယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ ဒီစကားမျိုးပဲ ငါ ကြားချင်တယ်။ တကယ် တော့ ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျော်ကြားမှုကြောင့် ဖယ်ရှားခံခဲ့ရတာပဲ။ ငါလည်း မိန်းမချော မိန်းမလှတွေကို မမက်မောတော့ပါဘူးကွာ၊ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ဖို့ပဲ ဖိပြီး ကြိုးစားတော့မယ်၊ စိုက်ဝါထိုက်လဲ မရအရ ရှာရဦးမယ်။ ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ဟိုလူကို ဖမ်းသွားတယ် ဆိုတာ သိချင်သေးတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျို့ကုန်းချွင်ကိုကျတော့...’

‘မင်းက မဆိုင်တာတွေ ထည့်ပြောနေတာပဲ၊ ကျို့ကုန်းချွင် က ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူကွ။ ငါက ဝန်ရင်မော်ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းသွားတယ်ဆိုတာသာ သိချင်တာပါ။ ကဲ... မင်းတာဝန်တွေ ဆောင်ရွက်ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီ သခင်ကြီးအမျိုးသမီးကလဲ အဆင့်သင့် စောင့်နေပါတယ်’

ဒီညတော့ ငါ မသွားအားသေးဘူးကွ။ ဒီတော့ ဒီကိုပဲ ခေါ်ခဲ့ကွာ’

လှေပြတင်းမှ ခေါင်းပြကြည့်ခဲ့သူသည် လှေဦးသို့ ထ လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် လှေဦးတွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး

၇၆ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

မကြာပါ။ အနီးတွင်ရှိနေသော လှေတစ်စင်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

သူမသည် အနက်ရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်ထားပြီး တနွဲ့ကလျလျှောက်လာသည်။

အလွန်ချောမောလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမသည် လှေနှစ်စင်းကို ဆက်သွယ်ထားသော ကုန်းဘောင်ထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘သခင်ကြီး ဖိတ်ခေါ်နေတယ် ၊ အထဲကိုကြွပါ’

အင်္ကျီနက်မိန်းမချောသည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ကုန်းဘောင်ပေါ် တက်လျှောက်လာသည်။

လှေကြီးပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် စောင့်ကြိုနေသူကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် လှေဝမ်းထဲ ဆင်းသွားသည်။

စောင့်ကြိုသူသည် မိန်းမချော၏ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသော တင်သားများကို ငေးကြည့်ရင်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မြေခွေးမက ဟင်း...’

စောင့်ကြိုသူသည် ပျောက်ကွယ်သွားမှ မကျေနပ်သံနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

သို့အချိန်မှာပင် လှေဝမ်းတံခါး ဒိုင်းခနဲ ပိတ်သွားသည်။

ထို့နောက် လှေဝမ်းထဲမှ ခရုသံများ၊ တာသံများ၊

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၇၇

တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲ အသံများ ပျံ့လွင့်လာတော့သည်။

စောင့်ကြိုသူသည် တံတွေးတနင်နှင့် ဖြစ်နေရာမှ ဂရုတ်ခနဲ မြည်အောင် မြိုချလိုက်ပြီး တစ်ဘက်လှေရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

အခန်း (၃၃)

ထူးဆန်းသော ဧည့်သည်များ

မထင်ရှားသော မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ဤမြို့သည် ထင်ရှားကြီးကျယ်ခြင်း မရှိလှသော်လည်း မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် ဝေးပြီး ချောင်ကျလွန်းသည့်မြို့ကား မဟုတ်ပါ။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်သူများနှင့် အတော်အသင့် စည်ကားသောမြို့ဖြစ်သည်။

တစ်မြို့လုံးတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကား 'တုန်လွင်' ဟိုတယ်ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်အဆောက်အအုံ၏နောက်တွင် ဆက်လျက် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောင်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုအဆောင်သည် ဟိုတယ်နှင့် ဆက်နေသော်လည်း သီးခြားတည်ရှိသည့်အသွင်မျိုးဖြစ်သည်။

အရှေ့ဆောင်သည် ခရီးဝေးဧည့်သည်များ တည်းခိုလေ့ ရှိသည်။

အနောက်ဆောင်ဖြစ်သည့် ဒုတိယဆောင်၌ကား အမြဲ တစေ နေဟန်ရှိသည့် မိသားတစ်စု ရှိနေသည်။

ထိုမိသားစုသည် အလွန်ထူးခြားသည့် မိသားစုဖြစ်သည်။ ခွဲခြားကြည့်လျှင် အလွန်ချောသော မိန်းမချောတစ်ယောက်၊ ခန့်ညားတည်ကြည်ဟန်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်၊ လူကြောက် တတ်သည့်အမူအရာရှိသည့် အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမား တစ်ယောက်၊ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီကို အမြဲဝတ်သည့် လူနှစ်ယောက်၊ မီးခိုးပြာအင်္ကျီကို အမြဲဝတ်ထားသည့် လူလေးယောက် စသည် တို့ဖြစ်သည်။

စင်စစ် သူတို့သည် ဤမြို့ကို ရောက်လာကတည်းက ဤအဆောင်ကို သီးခြားငှားပြီး နေထိုင်သူများပင်။

သူတို့ဤအဆောင်ကို ရောက်ရှိလာပုံသည် ရထားလုံးကြီး တစ်စင်းကို အလုပ်ပိတ်ပြီး ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရောက်လာပုံမှာ ထူးခြားသတဲ့သို့ အနေအထိုင်လည်း အလွန်ထူးခြားသူများဖြစ်သည်။

သူတို့ရောက်လာစဉ်က မကျန်းမာနေသူ ပါလာသည်ဟု ဆိုသည်။ ရောဂါသည်သည် လေတိုက်ခဲခိုင်သော ဝေဖန်ရှင်

ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ရောက်လာစဉ်က ရောဂါသည်ကို စောင့်မျှားအထပ်ထပ် လွှမ်းခြုံထားပြီး လူလေးယောက်က ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းခေါ်လာသည်။

သူတို့က ထိုရောဂါသည် ကူးစက်တတ်သောရောဂါတစ်မျိုးဟုလည်း ဆိုသည်။ ထိုအကြောင်းပြချက်နှင့် ဟိုတယ်စားပွဲထိုးများကို တိတ်ရိုက်ဆက်သွယ်ခွင့် မပြုခဲ့ချေ။ သူတို့ သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာအထိသာ အစားအသောက်များ ပို့ပေးရသည်။

ဟိုတယ်ရှင်ကော အလုပ်သမားများပါ ထိုသတ်မှတ်ချက်ကို ကျေနပ်သည်။ သဘောကျသည်။ အနီးကပ် မပြုစုရသဖြင့် အပင်ပန်း သက်သာသည်။ လူသုံးမပို့၊ စားပွဲထိုး သီးသန့်မကုန်။

ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်သူများဖြစ်သဖြင့် သူတို့၏ သတ်မှတ်ချက်ကို ဟိုတယ်ရှင်က ကျေနပ်ပါသည်။ ရောဂါသည်မကလံ့နတ်ဆိုးတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ စိတ်တိုင်းကျနေခွင့် ပေးပါမည်။ ငွေစွာသူ့အတွက် ငွေသာ အဓိက ဖြစ်ပါသည်။ ငွေမပေးလျှင်တော့ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်လည်း တစ်မိနစ်ပင် နေခွင့်ပေးမည် မဟုတ်ပါ။ ဤကား ဟိုတယ်ရှင်ကြီး၏ သဘောထားတစ်ရပ်ပင်။

+ + +

မွန်းတည့်ချိန်။

သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် လင်ပန်းကြီးတစ်ချပ်နှင့် ဟင်းများ သယ်လာသည်။ တစ်ယောက်ကား ထမင်းလှော်ကြီး

မလာသည်။

ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ယောက်က...

‘စားသောက်ဘွယ်ရာတွေ လာပို့ပါပြီခင်ဗျာ’

ဟုအော်လိုက်သည်။

သို့သော် အဆောင်အတွင်းဘက်မှ တုန်ပြန်သံ ပေါ်ထွက်မလာသေးချေ။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက် အဆောင်ပေါက်ဝတွင် ရောက်ရှိလာကြသည့်နှင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ဦးညွှတ်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

‘ထမင်းဟင်းတွေ လာပို့တာပါ ဆရာ’

မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက်သည် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို လက်ခံယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ လက်တွန့်ပြီး ရပ်သွားသည်။ လက်ဝဲဘက်မှလူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မသင်္ကာရိပ်များ လွှမ်းလာသည်။ ညာဘက်မှလူကလည်း စားပွဲထိုး၏အရိပ်အကဲကို လေ့လာကြည့်သည်။ ထို့နောက် အနောက်ဆောင်သို့ ဝင်ရာ အရှေ့ဆောင်အဆုံး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်နေသောလူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုလူသည် အဆောင်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ကျောပေးထိုင်နေရာမှ တစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

ထိုလူသည် ‘အကျီစိမ်း ဝတ်ထားသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကား ပုပုဝဝဖြစ်သည်။

၈၂ □ ကတ္တသိုလ်နေလင်းဆောင်

မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက်သည် ထိုလူကို ကွက်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး ထမင်းပွဲဟင်းပွဲများကိုယူကာ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် အပေါက်ဝတွင် ရပ်မြဲ ရပ်နေဆဲပင်။

ထိုအချိန်မှာပင် သီးခြားအခန်းတစ်ခု၏အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော လက်တံရှည်ရှည်၊ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိသူ စာပေသမားက မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။

‘ဟေ့... ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းပွဲ နောက်ကျနေကြတာလဲ’

ဝဲဘက်မှ မီးခိုးပြာဝတ်က ဖျာဖျာသလဲ ပြောသည်။

‘စားပွဲထိုးကို မမေးမိခဲ့လို့ မဖြေတတ်ပါ’

အကျီဖြူသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

‘ထမင်းပွဲဟင်းပွဲတွေကို ထားခဲ့တော့၊ သခင်လေးနဲ့ သခင်မလေးကို သွားခေါ်’

‘နေပါဦးခင်ဗျ၊ သတင်းပေးစရာ ရှိနေပါသေးတယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ထမင်းပွဲ ယူနေတုန်းမှာ မသင်္ကာစရာတွေ့ခဲ့ပါတယ်’

‘ဘယ်လို မသင်္ကာစရာလဲ’

သိုင်းဇာတာနှင့်သွားသော (၃) □ ၈၃

ဝဲဘက်မှလူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ဆက်တိုက်ပြောသည်။

‘အနောက်ဆောင်တံခါးပေါက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း၊ အရှေ့ဆောင်အဆုံး ပြတင်းနားက ထောင့်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို လှေ့လာ

နေဟန်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြန်ပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မှ တစ်ဘက်တို့ မျက်နှာပြန်လွှဲသွားပါတယ်’

‘လူပုံကကော...’

‘အကျီစိမ်း ဝတ်ထားမျှတယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ပုံပုံဝဝ၊ ရုပ်ကတော့ ရက်စက်မယ့် ရုပ်မျိုးပါ’

‘ဒါလောက်တော့ မင်း သိသင့်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက်တော့ သေချာပါတယ် သခင်’

‘ကောင်းပြီ၊ ပြောစရာရှိတာ ဒါပဲလား’

‘ဒါမိပဲ သခင်’

‘ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ၊ ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲတွေ မြင်ပြီး အခင်လေးနဲ့ သခင်မလေးကို သွားခေါ်’

မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက်သည် အကျီဖြူစာပေသမားအမိန့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပြီးသည်နှင့် အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြတော့သည်။

သူတို့ ဝင်သွားကြပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် အကျီနက်စ် မိန်းမချောတစ်ယောက်နှင့် ခနဲညားတည်ကြည်သော အကျီနက်စ် လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

အကျီဖြူဝတ် စာပေသမားသည် မိန်းမချောနှင့် လူငယ်တို့ ထွက်လာသည်နှင့် ခရီးဦးကြိုပြုပြီး ဝါရဝပြုသည်။

‘ထမင်း၊ ဟင်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကြွပါ... ကြွပါ’

အကျီနက်ဝတ် လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘တကူးတက အခေါ်လွှတ်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ အချိန်ကျရင် ထွက်လာမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့အတွက်ကော’

‘ရောက်ပါပြီခင်ဗျ၊ ရောက်ပါပြီ’

အကျီဖြူဝတ် စာပေသမားသည် ရှိရှိသေသေပြောရင်း ရှေ့ကို တိုးသွားသည်။ ထိုနောက်...

‘မီးခိုးပြာတို့ကို လွှတ်လိုက်တာက သတင်းပေးစရာရှိလို့ပါ ကိစ္စက လက်ဦးမှုယူဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ’

မိန်းမချော၏ မျက်ခုံးနှစ်စက် မြင့်တက်သွားသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ’

အကျီဖြူဝတ် စာပေသမားက သူ့ရခဲသောသတင်းအစအဆုံး ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ အကျီနက်မိန်းမချောသည် မျက်မှောင်ကြူတ်ပြီး တွေဝေသွားသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ မပြတ်ရဘူး ကျွန်မတို့ကိစ္စထဲ ဝင်စွက်ရင် ဘယ်သူမှ အလွတ်မပေးနဲ့၊ က... ပြောနေကြတာဟယ်၊ ယွမ်နဲ့လျှို့ကိုခေါ်သွားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေ၊’

အကျီဖြူစာပေသမားက ခေါင်းညိတ်ပြီး ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။

ထိုစဉ် အကျီနက်ဝတ်လူငယ်က မိန်းမချောကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားပါရစေ အခေါ်ရမ်း’

‘ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မော်လင်၊ ငါနဲ့အတူတူ ထမင်းစားနေစမ်းပါ။ မင်း ဘာကိစ္စမှ ဝင်မပါနဲ့ဦး၊ သူများနဲ့ ထွက်လာရင် မင်း ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်၊ ငါနဲ့ ထွက်လာရင်တော့ ဘာကိစ္စမှ မကိုင်တွယ်ရဘူး’

အကျီနက်မိန်းမချောသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းပြီး ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။

မော်လင်သည် သူမကို ပြန်ပပြောရုံချေ၊ သူမ စကားကို ပယ်ရှားရဲသော သတ္တိမင် မရှိချေ။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မိန်းမချော ဝင်သွားရာအခန်း ထဲသို့ သာ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

+ + +

အကျီဖြူစာပေသမားနှင့် ခရမ်းရောင်အကျီဝတ် နှစ်ယောက်သည် အရှေ့ဘက်အဆောင်မှာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေပြီ။

ထိုအဆောင်တွင်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့် အကျီစိမ်းနှင့် လူကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

အကျီစိမ်းသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပုဗုဝဝဖြစ်ပြီး မျက်ခုံးရှည်သည်။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းပြီး မျက်လုံး သေးသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် ရုပ်လက္ခဏာရှင်ဖြစ်သည်။

ထို့လူသည် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရင်းတ ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံး လုပ်နေသည်။

အကျီဖြူစာပေသမားသည် သူ့ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး ခပ်တည်တည် ပြုံးကြည့်သည်။

အကျီစိမ်းသည် ထိုလူကို မျက်ခွံလှန်ကြည့်ပြီး...

'ဘာလဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလောက်ကြည့်နေတာ ကျုပ် မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းကလေးတွေ ပွင့်နေလို့လား'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့်...

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်မျက်နှာက တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်း တယ် ထင်တယ်'

'မကြည့်ရပါဘူးဗျာ'

'ကြည့်ရပါတယ် မျက်နှာဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ကြည့်ဖို့ခွင့် ရှိနေတဲ့အရာပါ'

'ဟဲဟဲ'

အကျီဖြူစာပေသမားက မခိုးမခန့် ရယ်သည်။

အကျီစိမ်းမျက်နှာ ပြုံးနေရာမှ တင်းသွားသည်။

'ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ သိသန့် ကမ္ဘာလေးထဲကလာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါဗျာ၊ ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှစေ'

ဒီလိုကြီး ရပ်နေတော့ ခင်ဗျား ရည်ရွယ်ချက်ကို ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ အင်း... ကျုပ်တို့ကထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ရှိနေရင်တော့ အကောင်း သားဗျာ'

'ကျုပ်မှာ ထိန်ဝှက်ထားစရာ မရှိပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ အရာ ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကနောက် ဘက်အဆောင်ကို ကြွပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ အေးတေး ဆေးဆော် ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဗျာ'

'ဩ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့က အနောက်ဘက် ဆောင်ကို အပိုင်စီးထားကြတာကို၊ ကောင်းပါဗျာ ကောင်းပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို လုပ်နေတာဟာ လူသိ မခံဝံ့တာတွေ ရှိနေပြီ ထင်တယ်'

အကျီစိမ်းက စကားနှိုက်ပေပြီး

သို့သော် အကျီဖြူက ဂရုမစိုက်သည်ဟန်နှင့် ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

'လောကမှာ လူသိမခံဝံ့တဲ့အရာတွေ ရှိလို့လားဗျာ'

'ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ

ကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လူတစ်မျိုးပဲ၊ သူတစ်ပါး မသိစေချင်တာ၊ မမြင်စေချင်တာကိုဆို အင်မတန် သိချင်မြင်ချင်တဲ့လူဗျာ၊ ဖူးထားတဲ့အရာကို ကြည့်မြင်ချင်တာ ကျုပ်က လူတစ်မျိုးပါဗျာ၊ ဟဲဟဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သူတွေရဲ့သဘာဝနဲ့ ဝိုဦးထူးကဲတယ်ဗျ'

၈၈ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ဪ... ဪ’

အကျီဖြူစာပေသမားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ပြုံးသည်။

အကျီစိမ်းက ထပ်မေးသည်။

‘နေပါဦး၊ မိတ်ဆွေက ဘုရင့်ရုံးတော်က လူများလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လမ်းပေါ်ကလူပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျား ပြောသလို ကံမကောင်းသေးပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဒီဟိုတယ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူများလား’

‘ကျုပ်ကို ကြည့်ရင် ဒီလောက်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ သိသာ ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် -ဒီအဆောင်ထဲကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်နိုင်ခဲ့တာလဲ’

‘ဟဲဟဲ... မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေမို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ’

‘တော်တော်ကောင်းတဲ့ စကားပါပဲ၊ အရေးကြီးတာက တရုတ်ပြက္ခဒိန် ခြောက်လပိုင်းက အကြွေးတွေ မရှင်းရသေး တာပဲ ကြုံတုန်းဆုံတုန်း ငွေတိုင်ကြီးကို ခေါ်လိုက်ဦးမှ... ထင်တယ်’

အကျီစိမ်းက ရယ်သွမ်းသွေးပြောသည်။

အကျီဖြူစာပေသမား ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ-

‘ကျုပ်တို့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပါ။ အချင်းချင်း တွေ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့်ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်ဘေး

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသနွာ (၃) □ ၈၉

မလုပ်ပါဘူး’

အကျီစိမ်းသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့သည်။

‘ကောင်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်

ကိုယ်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ’

အကျီစိမ်းက ပြောရင်း လက်ကိုကမ်းသည်။

အကျီဖြူလည်း သတိထားပြီး လက်ပြန်ကမ်းသည်။

တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်မိသွားကြသည်။

အဝေးကကြည့်လျှင် ဆိုလူနှစ်ယောက် ဖက်လှဲတကင်း

နှုတ်ဆက်နေကြသည်ဟု ထင်ရလိမ့်မည်။

သို့သော်...

နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ညှစ်အားသည် ကြီးမားသည် ထက် ကြီးမားလာသည်။ အစိုးအဆစ်မြည်သံ တဖျစ်ဖျစ် အဖြောက်ဖြောက် ဖြစ်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် နဖူးတွင် ချွေးများ စိုလာလေသည်။

လက်နှစ်ဘက်စလုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေပြီ။

နှစ်ယောက်စလုံး၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများသည် စို့နေရာမှ သီးလာပြီးနောက် ခေါင်းပေါ်မှ၊ နဖူးပေါ်မှ နားထင်နားရင်းမှ ချွေးများ အသီးလိုက် အပေါက်လိုက် စီးကျလာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာပြင်သည် သွေးချင်းချင်း နီလာ လေပြီတကား။

အခန်း (၃၄)

ရွတ်ဆိုပုံရှင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ချိန်ထက်
တစ်ချိန် ပိုပြီး မျက်လုံးပြူးလာကြသည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် လွှမ်းမိုး
နေလေပြီ။

အင်္ကျီစိမ်းနှင့် အင်္ကျီဖြူတို့သည် ယခုထိ နောက်မဆုတ်
ကြသေး။

သူတို့၏မျက်နှာများသည် သွေးချင်းချင်းနီလာသကဲ့သို့
မျက်လုံးအရောင်များကလည်း စိန်ရောင်လို ပြောင်လက်နေပြီ။

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်နှစ်ယောက်သည် ထိတ်ထိတ်ဖျား

ဖျား ဖြစ်လာပြီး ရှေ့ကိုပင် တစ်လှမ်းစီ တိုးလာခဲ့ကြသည်။

သို့တိုင် သူတို့ ဘာမှ မလုပ်ရဲ။ အော်လည်း မအော်ရဲ။

ရုတ်တရက် အင်္ကျီစိမ်းနှင့် ပုပ္ပဝေလွယ်မှ ဟက်ခနဲ ရယ်
သံ ထွက်လာသည်။

‘မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အတွင်းအားက တော်တော်ကောင်း
တာကိုး’

အင်္ကျီစိမ်း၏စကားကြောင့် အင်္ကျီဖြူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး၏လက်များသည် ဆတ်ခနဲ
လွတ်ထွက်သွားကြသည်။ အင်္ကျီဖြူစာပေသမားက သက်ပြင်း
တစ်ချက်နှိုက်ပြီးမှ တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကို သိလို့လား မိတ်ဆွေ’

‘မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျာ၊ လက်ရှစ်ဘက်နတ်ဆိုး ဆိုတာ
တရုတ်ပြည်အနောက်တောင်ပိုင်းမှာ ကျော်ကြားထင်ရှားနေတဲ့
လူပဲဟာ... ဟဲဟဲ’

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် အင်္ကျီဖြူမျက်နှာ ကွက်ခနဲ
ဖျက်သွားသည်။

‘မိတ်ဆွေကကော...’

‘အညတရီတစ်ယောက်ပါ။ ပြောလည်း သိမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဒါကြောင့် မပြောပါရစေနဲ့တော့ဗျာ... ဟဲဟဲ’

အင်္ကျီစိမ်းက ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ဆိုသည်။

အကျီဖြူ၏ မျက်ခုံးမွေးများ နဖူးပေါ် မြင့်တက်သွား၏။

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တိုက်ခိုက်ကျရင် မကောင်းပါဘူး၊ အသေ
အကြေတိုက်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး အမြတ်ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။
နောက်ဆုံးကျရင် နှစ်ယောက်စလုံး အမောသာ အဖတ်တင်မှာ၊
ဒီတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းဗျာ’

‘မိတ်ဆွေ လူကခတ် ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ နာမည်
နှစ်မျိုးရှိတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်နှစ်မျိုး သိချင်တာလဲ’

‘နှစ်မျိုးစလုံး သိချင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား တော်တော်လောဘကြီးတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်နာမည်
‘ဝိန့်လျှန်ကျီး’၊ ပြီးတော့...

အကျီစိမ်းအပြောကြောင့် အကျီဖြူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား
သည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လာနောက်နေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နေပြည်တော်က မိန်းမချောတို့
အကြောင်းကြားစရာရှိလို့ စကားစလိုက်တာပါ၊ ဟဲဟဲ’

‘သူက ခင်ဗျားမိတ်ဆွေမို့လား’

‘မေးစရာ လိုသေးလို့လားဗျာ’

‘ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို လူစိမ်းတစ်ယောက်လို့
ထင်တာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဇီးပန်းချောင်က လူတွေကိုတော့ ခင်ဗျား
သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘အဲဒီကဆိုရင် မသိသူ မရှိသလောက်ပါပဲ’

‘ဟဲဟဲ... ဒါဖြင့် ရွဲ့အုံး (နှင်းအဆောင်)ကိုကော သိရဲ့
လား’

အကျီဖြူ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

‘မိတ်ဆွေက’

‘.....’

အကျီစိမ်းသည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ အကျီဖြူကို
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အကျီဖြူ ထိန်ဝှက်မနေရဲတော့။

‘ကျုပ်နာမည် ချန်ချန်ယင်းပါ’

အကျီစိမ်းသည် အကျီဖြူ၏ ပါးနပ်မှုနှင့် ကြောက်ရွံ့တတ်
မှုကို အတော်သဘောကျနေသည်။

ထို့ကြောင့် တဟားဟားရယ်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကိုပင်
မြှောက်တင်လိုက်မိသည်။

‘ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ၊ ဒီ
နေရာဟာ နှင်းအဆောင်ရွဲ့ကုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဇီးပန်းချောင် မေကူလဲ
မဟုတ်ဘူး’

အကျီဖြူသည် တစ်စုံတရာ မပြောရဲတော့သဖြင့် မျက်
တောင်ကိုသာ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက အနက်ရောင်ဝတ်လား၊ အဖြူရောင်

၉၄ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝတ်လာ။ သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါ'

'ဟဲ့ဟဲ့... အစကတော့ အဖြူရောင်ဝတ်ပါ။ အဖြူ ရောင်
ဟာ မျက်စိကို အေးစေ၊ စွဲစေတဲ့အရောင်ပဲ။ ကြည်နူးမှု စွမ်းအား
လည်း ရှိတယ်လေ။ အခုတော့ အစိမ်းရောင်ကို လဲဝတ် ထားပါပြီ။
အလဲအလှယ်ဆိုတာ ရှိစမြဲကိုးဗျ'

အကျီဖြူသည် တိကို ဆားနှင့်တို့လိုက်သကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

'ဩ... လက်စသတ်တော့ ဆရာဖြူကြီးကိုး။ ဆရာဖြူကြီး
(ပိုင်လောင်) ဒီကို ကြာရောက်တာတာက...'

'ကျုပ်ကို ကိစ္စမရှိဘဲ-ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေတယ်
လို့ ထင်သလား'

'မ-မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

အကျီဖြူ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားစဉ်မှာပင် အကျီစိမ်း
က အကျီလက်အိုးတဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အကျီဖြူကို လှမ်းပေးသည်။

'ရော... ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းကိုယူပြီး အဆောင်ထဲ ပြန်
သွားပါ'

အကျီဖြူစာပေသမား၊ လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်းသည်
လှမ်းပေးနေသောပစ္စည်းကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုပစ္စည်းသည် လေးထောင့်ရွှေတံဆိပ်ပြားဖြစ်သည်။

ရွှေတံဆိပ်ပြား၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် (မေဂျား)

သိုင်းမာလာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၉၅

ဒီးပန်းပွင့်တစ်ပွင့် ထွင်းထားသည်။ အောက်တွင် 'နေပြည်တော်'
မျက်နှာ မိန်းမချော စကြဝဠာမယ်' ဟု စာတန်းကလေး ရေးထွင်း
ထားသည်။

လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်း ဘယ်စကားမျှ မပြောတော့။
တံဆိပ်ပြားကို အလွန်လေးစားသော အမူအရာနှင့် ဦးညွှတ်
ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သူ ရပ်ခဲ့
သောနေရာတွင် ခြေရာတစ်စုံ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။

အကျီစိမ်းနှင့်လူသည် သူ့ဘေးမှ ကပ်လိုက်သွားသည်။
သူ ရပ်ခဲ့ သောနေရာတွင် ခြေရာတစ်စုံ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။ သို့သော်
အစိမ်းဝတ်၏ခြေရာသည် အဝတ်ဖြူ၏ခြေရာလောက် နက်ရှိုင်း
ထင်ရှားခြင်း မရှိချေ။

ထို့နောက် အစိမ်းဝတ်သည် အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေခဲ့
တော့သည်။

ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်နှစ်ယောက်သည် ကြောင်တက်
ဆက် ဖြစ်နေကြသည်။

'သူတို့မျက်နှာပေါ်မှ သံသယများသည် ချက်ချင်း ပျောက်
ကွယ်သွားလေပြီ။

သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် သံသယနှင့် ဆန့်ကျင်သော
လေးစားမှုအရိပ်များ လွှမ်းလာသည်။

အနောက်ဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသော အကျီဖြူ ချန်ချွန်း

ယင်းသည် ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာပြီး အကျီစိမ်းကို လေးစားစွာ ဂရုပြုလာသည်။

ထို့နောက် အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားချက် ရွှေတံဆိပ်ပြားကို ပြန်ပေးလာသည်။

တဆက်တည်းတွင်...

'ဆရာဖြူကြီး ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

ဟုပြောသည်။

အစိမ်းဝတ်နှင့်လူက အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

ထို့နောက် လူချင်းခွာပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ထပ်မြောသည်။

'ခပ်လွယ်လွယ် ပြန်ထွက်မလာနဲ့နော်၊ ရောဂါကူးတုန် လိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... ဟုတ်ကဲ့'

ချန်ချွန်းယင်းက တလေးတစားပြောရင်း ချစ်ရမ်းရောင် အကျီဝတ်နှစ်ယောက်ကို လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒုတိယဆောင်ဖြစ်သည့် အနောက်ဆောင်သို့ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။

ဒုတိယဆောင်ဖြစ်သည့် အနောက်ဆောင်အတွင်းပိုင်း တံခါးဝတွင် မိန်းမချောနှင့် အနက်ဝတ်လူငယ်တို့က အသံစောင့်ကြိုနေကြသည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် အပေါက်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့် အတိ

နက်နှစ်ယောက်ကို ဦးညွှတ်ပြီး ဂရုပြုလိုက်သည်။

ဤတွင် အနက်ဝတ်မိန်းမချောက စတင်မေးတော့သည်။

'တွေ့ခဲ့ရဲ့လား'

'တွေ့ခဲ့ပါတယ်'

'ဘယ်သူလဲ'

'အဝတ်စိမ်းနဲ့ ဆရာဖြူကြီး ပိုင်လောင်ပါ'

'ဘာ... ပိုင်... ဟုတ်လား'

အနက်ဝတ်လူငယ်က ဝင်ပြောလာသည်။

'ပိုင်စီးကိုး... မေမေ... မေမေ'

ချန်ချွန်းယင်းက ဖြတ်ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမေမေပါ၊ သူ

ကြွလာပါပြီ'

'ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

မှန်သည်။

ရောက်လာသူသည် ဆရာဖြူကြီး အမည်ခံထားသည့်

စိုဏ်းချုပ်မေမေကြီးပင်။

အကျီနက်လူငယ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ခမ်းသာအားရ ဖြစ်လာသည်။ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ရန်ပင် ဆန်ပြင်လိုက်မိသည်။

အကျီနက်မိန်းမချောက ပိုပြီး လက်မြန်သည်။ အကျီနက်

၉၈ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လူငယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

‘မော်လင်၊ နေဦး၊ မလောနဲ့’

‘အဒေါ်ရှန်း၊ ခင်ဗျား... ခင်ဗျား’

အကျီနက်မိန်းမချောက မော်လင်ကို ဂရုမစိုက်တော့ချေ။

ချန်ချွန်းယင်းကိုသာ လှမ်းမေးသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုအမိန့်ရှိလိုက်သလဲ’

‘ဘယ်သူမှ လာမှတွေ့ရဘူးတဲ့’

‘ကြားလား မော်လင်၊ နင် တော်တော်အလျင်စလို လုပ်

ချင်တယ် ဟင်း’

မိန်းမချောက မော်လင်ကို ငေါက်တော့သည်။

မော်လင် ဘာမျှစောဒက မတက်တော့၊ အကျီဖြူကိုသာ

လှမ်းမေးတော့သည်။

‘နယ်လှည့် စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ မေးလည်း မမေး

ရဲဘူး၊ လူသိမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ’

မော်လင်စကားပြတ်သွားသည်။ အကျီနက်မိန်းမချောက

ချန်ချွန်းယင်းကို လှမ်းမေးတော့သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေ

တာလဲ’

‘လည်း မပြောဘူးသခင်မ၊ သူ့ရောက်တာ ကျုပ်တို့ထက်

နောက်ကျမယ်ထင်တယ်’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၉၉

‘ရှင်နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တောတောဆိုင်ဆိုင် တွေ့ခဲ့တာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေတဲဆိပ်ပြား ချီးမြှင့်ပြီး ဆင့်ခေါ် ပြောဆို

တာပါ’

‘ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေ မှာသွားလဲ’

‘သခင်မလေးကို တင်ပြခိုင်းလိုက်တာကတော့ ဖျပ်စောင်း

မီးရှည် စာပေသမားဆိုတဲ့လူကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတဲ့’

‘ရှင်’

မိန်းမချောသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားပြီး ပါးစပ်ဟ

ကားတော့သည်။

‘ကြားရသောစကားသည် မယုံနိုင်စရာကောင်းသော

အားဖြစ်သောကြောင့်ပင်။’

‘ရှင် တကယ် ပြောနေတာလား၊ သူ ဒီလိုပြောတာ ဘာဖြစ်

လဲ၊ အစတုန်းကတော့...’

မိန်းမချောသည် အလွန်မကျေမနပ်ဖြစ်လာဟန်နှင့်

ဖြစ်တင်ချင်သလို ပြောလာသည်။

‘ချန်ချွန်းယင်းက ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းသည်။’

‘ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်တို့ ဖမ်းထားတဲ့ ဖျပ်စောင်းခားရှည် စာပေ

မဟာ အစစ်မဟုတ်ဘဲ အတုဖြစ်နေလို့တဲ့’

‘ရှင်... အတု ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အတု ဖြစ်နေပါသတဲ့’

အကျီနက် မိန်းမချော၏ မျက်လုံးအစုံသည် လီးကွက်

□ အတ္တသိုက်အလင်းအောင်

မျက်လုံးလို ပြုံးပြီး ဝိုင်းသွားသည်။

လေးကင်းသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းသည်ပင် ဝလုံးဖြစ်သည်။

‘အတုဟန်ဆောင်တဲ့ အတု ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး’

မိန်းမချော၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း အရုပ်ဆိုးသွားသည်။

ချန်ချင်းယင်းက ဆက်ပြောသည်။

‘ခုကျုပ်တို့ ဖမ်းထားတဲ့လူဟာ ဗျပ်စောင်းခားရှည် စာသမားဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ဗျပ်စောင်းခားရှည် ကျောင်းသားခင်ဗျ’

‘ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ’

အကျီနက်ဝတ်အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းကိုသာ တပျင်းကုတ်လိုက်မိတော့သည်။

ရယ်လိုက်တိုင်း ပေါ်လာတတ်သည့် ပါးချိုင့်ကထော့ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။

သူမ၏မျက်နှာထားသည် တမုဟုတ်ချင်း တင်းမာတော့သည်။

သူမသည် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေကြသော ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးတော့သည်။

‘ဗျပ်စောင်းခားရှည် စာပေသမားကို သွားခေါ်ပါ။’

ညည့်စစ်ဆေးရေးမှူး ယွမ်

‘ဟုတ်ကဲ့ သခင်မလေး၊ ဟုတ်ကဲ့’

မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံးနှင့် ခရမ်းရောင် အကျီဝတ်သည် ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

မိန်းမချောသည် ရပ်နေဆဲရှိသော မျက်ခုံးသေးသေး၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်ကို လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးပြန်သည်။

‘နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူး လျှို့၊ ယွင်ယန့်ဖေးကို အမြန်အကြောင်းကြားပါ’

‘စိတ်ချပါ သခင်မလေး’

လျှို့ ဆိုသူလည်း ခါးညွတ် အရိုအသေပေးပြီး ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုလူ ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် မျက်ခုံးထူထူနှင့် နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူး ယွမ် ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့နောက်တွင် မီးခိုးပြာအကျီဝတ်လူနှစ်ယောက် ပါလာသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်၏အလယ်တွင် မျက်စိမှတ်ပြီး နှခေါင်း ဝိုက်ဝိုက်ကျနေသည့် လူတစ်ယောက်ပါ ပါလာသည်။

ထိုလူသည် ဗျပ်စောင်းခားရှည် စာပေသမား ဝန်ရင်မော်ပင် ဖြစ်သည်။ (ရှင်းအောင်ဆိုရလျှင် ဝန်ရင်မော်အတုဟု အဆိုခံနေရသည့်လူပင်)

ဝန်ရင်မော်၏ပုံပန်းကိုကြည့်ရုံနှင့် အကြောပိတ် ခံထားရ

ကြောင်း သိသာသည်။

သူတို့သည် အင်္ကျီနက်မိန်းမချောနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

ထို့နောက် မျက်ခုံးထူထူနှင့် ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်ယွမ်းကာ အစီရင်ခံလာသည်။

‘သခင်မလေး လိုအပ်သူ ရောက်လာပါပြီ’

အင်္ကျီနက်မိန်းမချောက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဘေးတွင် ရပ်နေသော အင်္ကျီဖြူကို လှည့်ပြောသည်။

‘နယ်လှည့် စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ် ချန်၊ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ သခင်မလေး’

ချန်ချွန်းယင်းသည် ဝန်ရင်မော်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

ထို့နောက် ဝန်ရင်မော်၏နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး သပ်ချ လိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခုသည် ဖျတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

‘ဟင်’

အင်္ကျီနက် မိန်းမချောက တကယ် အံ့သြနေတော့သည်။

ထိုသူသည် တစ်ခဏအတွင်း ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာဖေ သမား ဝန်ရင်မော် မဟုတ်တော့၊ ဂိုဏ်းချုပ် ပြောသည့်အတိုင်း အတုဖြစ်နေပြီ။

မိန်းမချော၏မျက်လုံးထဲမှ ဒေါသခိုးများ အူထွက်လာ

တော့သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မေးကြည့်ရင် တစ်စုံတရာ အမြတ် ထွက်လာပါလိမ့်မယ် သခင်မလေး’

ချန်ချွန်းယင်းက မိန်းမချော၏ ဒေါသကို အချိန်မီ လှမ်းမြေသည်။

အင်္ကျီနက်မိန်းမချော၏ မြောက်တက်သွားသော လက်ဝါး သည် အသာလေး ပြန်ကျလာသည်။

အကင်းပါးသော ချန်ချွန်းယင်းက ထိုလူ၏ သွေးကြော တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မကြာပါ။ ထိုလူ၏ ပိတ်နေသော မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာသည်။ ထိုလူသည် မျက်လုံးပွင့်နေသည်နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြီး အရူးလို အော်တော့သည်။

အခန်း (၃၅)

နားရွက်ပြတ်သူ

‘ခင်... ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ကျုပ်... ကျုပ်
ကို ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှ မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ မေးတာသာ မှန်မှန်ဖြေ’
ချန်ချွန်းယင်းက အေးစက်စက် လှမ်းပြောသည်။ ထိုလူ
မျက်လုံး ဝိုင်းသွားသည်။ ချန်ချွန်းယင်းက...

‘ခင်ဗျားကို ဝန်ရင်မော်အတုအဖြစ် ဘယ်သူ စီစဉ်ပေးလဲ
ထိုလူသည် ကြမ်းခင်းပေါ် ကျနေသော မျက်နှာတုတ်
ငုံကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဒါ... ဒါကတော့ဗျာ၊ ဟို... ဟို’

‘သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က ဗျပ်စောင်းစားရှည်
စာပေသမားအစစ်ကိုသာ လိုချင်တာပါ။ အတုကို လိုချင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်
မေးတာကို အမှန်အတိုင်း ဖြေရမယ်၊ လိမ်ရင် အစီအစဉ်တစ်မျိုး
ပြောင်းသွားမယ်၊ အဲဒါ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားပါ’

‘ခင်... ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တကယ် ပြန်လွှတ်မှာလား’

‘ဒီအချက်က ခင်ဗျားရဲ့အဖြေပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊
ခင်ဗျားကိုသာ ခင်ဗျား ကယ်တင်နိုင်တယ်’

ထိုလူ ငြိမ်သွားသည်။ ဖြေရန် ချီတံချီတံ ဖြစ်နေသည်။
သို့သော် လိမ်၍ မဖြစ်။ မိမိသည် သူတို့လက်ခုပ်ထဲ ရှေ့

‘ကျုပ်... ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ဖြေပါမယ်၊ ကျုပ်ကို ခုလို
စီစဉ်ပေးလိုက်တာဟာ သတ္တမသူရဲကောင်း အမိန့်နဲ့ပါ’

‘တော်ပြီ’

ချန်ချွန်းယင်းက စကားဖြတ်သည်။ ခေတ္တ စဉ်းစားပြီးမှ
ထပ်မေးသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာပေသမား ဝန်ရင်
မော် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ဗျပ်စောင်းစားရှည် ကျောင်းသားပဲ၊ ဒါ
ကျုပ်တို့ သိပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောတော့၊ ခု
ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာပေသမား ဝန်ရင်မော် ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒုတိယသခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ခု ကျို့မိသားစု
အိမ်တော်မှာပဲ ရှိနေပါတယ်’

'ပေါက်ကရဲတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ထွက်လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ အဲဒီအိမ်တော်ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင် သွားတယ်၊ ကျို့ကုံးချွင်က သူမိတ်ဆွေညီလေးကို မီးလောင်တိုက် ဖွင်းပစ်ပါ့မလား'

ချန်ချွန်ယင်း၏အသည်းက သံလို မာလာသည်။

ထိုလူက ဖျာဖျာသလဲ ပြန်ဖြေသည်။

'ကျုပ်... ကျုပ်ကို ဝန်ရင်မော်အတူအဖြစ် စီစဉ်ပေး တုန်းက ဒုတိယသခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ အနောက်ဘက် အဆောင်ထဲမှာ ရှိနေတာ အမှန်ပါဗျာ၊ ဒီနောက်တော့ သတ္တမ သူရဲကောင်း ဘယ်လို စီစဉ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိခဲ့ပါဘူး'

'ခင်ဗျား တကယ်ကို မသိခဲ့တာလား'

ချန်ချွန်ယင်းက အေးစက်စက်ပြောသည်။ ထိုလူ တုန် တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

'ကျုပ် အမှန်ပြောတာပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို မညာခဲ့ပါဘူး၊ လိမ်ပြောရင် ဗိုးကြိုးပစ် သေရပါစေရဲ့'

'အရူးစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျိန်တာတွယ်တာကို ကျုပ်တို့ အယုံအကြည် မရှိဘူး'

'ကျုပ် တကယ် မသိတာပါဗျာ၊ မကျေနပ်လို့ သတ်လည်း ကျုပ် သေရမှာပါ'

ချန်ချွန်ယင်းက အကျီနက်မိန်းမချောကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

'သခင်မလေး အဆုံးအဖြတ် ပေးပါ'

မိန်းမချောက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စုံစမ်းလာသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လွတ်ဖို့ပဲ မှာခဲ့သလား'

'ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး'

'မို့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူးလို့ကော မှာသေးသလား'

'မမှာပါဘူး၊ လွတ်လိုက်လို့ပဲ မိန့်ခဲ့ပါတယ်'

'ကောင်းပြီ'

အကျီနက် မိန်းမချော၏မျက်လုံးအစုံသည် တမုဟုတ်ချင်း ဝင်းပြောင်လာသည်။ ထို့နောက် အေးစက်စက် ဆက်ပြောတော့ သည်။

'ကဲ... သူနားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဖြတ်ပြီး ပြန်လွတ်လိုက် တော့'

ထိုလူသည် ဇောချွေးများ ပြန်တက်လာပြီး ကြောက်လန့် တကြား စောင့်တော့သည်။

'သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ နားရွက်ဖြတ်ခံရတာဟာ အသတ်ခံရတာထက် အပုံကြီးတော်ပါတယ်'

ချန်ချွန်ယင်းက အေးစက်စက်ပြောရင်း ထိုလူ၏ နားရွက် ကို လက်ဝါးစောင်း ရှိက်ပစ်လိုက်သည်။

'အား...'

ထိုလူ့အော်သံ ငယ်သံ ပါသွားသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းခင်းပေါ် လဲကျသွားသည်။

ချန်ချွန်ယင်း အသံ ထပ်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီလူ့ကို ခေါ်သွားကြတော့၊ သခင်မလေး အမိန့်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ’

မီးခိုးပြာအကျီဝတ်နှစ်ယောက်သည် ထိုလူ့ကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး အဆောင်အပြင်သို့ ခေါ်သွားကြတော့သည်။

အကျီနက်မိန်းမချောသည် အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို သွေးအေးစွာ ကြည့်နေရာမှ ချန်ချွန်ယင်းကို လှမ်းပြောသည်။

‘နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်ချန်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘာတွေ မှာသွားသေးလဲ’

‘တခြားတော့ ဘာမှ မှာမသွားပါဘူး၊’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေရာက စွန့်ခွာတော့မလား’

‘သခင်မလေး စိတ်ကြိုက် စိတ်နှိုက်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ပစ္စည်းတွေ အမြန်သိမ်းဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်တော့၊ ကျွန်မတို့ အမြန်ထွက်ကြမယ်’

‘စိတ်ချပါ သခင်မလေး’

ချန်ချွန်ယင်းသည် ဦးညွှတ်ပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်ခွာသွားသည်။

သို့သော် ခရမ်းရောင် အကျီဝတ်တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသဖြင့် လှမ်းနေဆဲခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဝင်လာသူသည် မျက်ခုံးသေးသေးနှင့် မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့်လူဖြစ်သည်။

‘သူ့နောက်တွင်လည်း အကျီပြာဝတ်လူတစ်ယောက် ကပ်ပါလာသည်။’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဆောင်ထဲရောက်သည်နှင့် အကျီနက်မိန်းကလေးကို ခပ်မြန်မြန် ဂါရဝပြုကြသည်။

ထို့နောက် အကျီပြာဝတ်လူက ရှေ့ကို တိုးပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ယွင်ယန်းဖေး ရောက်လာပါပြီ သခင်မလေး’

ထိုလူသည် သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုဟု အမည်ခံခဲ့သူပင်။

အကျီနက်မိန်းမချောသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟင်းခနဲ ချလိုက်ပြီး

‘အဆောင်မှူးယွင်... ရှင်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ဟာ တကယ်တော့ မညံ့လှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...’

ယွင်ယန်းဖေး သဘောပေါက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေလေပြီ၊ စကားကို အရမ်းမပြောရဲတော့။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လိုအပ်တာရှိရင် ညွှန်ကြားချင်ပေးပါ သခင်မလေး’

အကျီနက်မိန်းမချောက ချန်ချွန်ယင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ချန်... သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ပါ’

ချန်ချွန်ယင်းက ယွင်ယန်းဖေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘အဆောင်မှူးယွင်... ဟိုလူဟာ ဖျပ်စောင်းခားရှည်

၁၁၀ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စာပေသမားအတုဖြစ်နေတယ်ဗျ'

ယွင်ယန်ဖေးမင်းခေါင်း ဆတ်ခနဲ မော့လာသည်။

'ဒါ... ဒါ... တကယ်ပဲလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်'

အကျီနက်မိန်းမချောက မကျေမနပ်ကြည်ကြည်ပြီး
ခပ်ထန်ထန် ဝင်ပြောသည်။'မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ စကားကို
လိမ်ပြောနေတယ် ထင်နေသလား၊ ကျွန်မတို့မှာ လုပ်ကြံပြောစရာ
ရှိသေးလို့လား'ယွင်ယန်ဖေးမျက်နှာညှိုးကျသွားသည်။ ပါးစပ်သည်
အာစေး ထည့်ခံလိုက်ရသတဲ့သို့ ဟမရတော့၊ ခေါင်းငုံ့နေရပြီ။
အတန်ကြာမှ...'ဒီလိုမထင်ဝံ့ပါဘူး သခင်မရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့က
သူနဲ့ သုံးနေနဲ့ နှစ်ညကျော်ကျော် နေခဲ့ရတယ်ဆိုတော့...''ရှင်မယုံရင် ဒီမှာရပ်နေတဲ့လူတွေကို တစ်ယောက်ချင်း
မေးကြည့်လိုက်ပါ'

'မလိုတော့ပါဘူး သခင်မလေးရယ်'

'ဟင်းဟင်း... သူ့ကို အလျင်စလို လွှတ်ပေးလိုက်တာ
ပိပ်မှားသွားတယ်၊ နို့မို့ရင် ရှင်ကိုယ်တိုင် မေးခွင့်ရလိမ့်မယ်၊
ကယ်တော့ ရှင်ဟာ စွန့်စားခဲ့ရတဲ့လူပဲ'ယွင်ယန်ဖေးသည် ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ ကြက်သီးတဖြန်း
နံ့ထသွားသည်။

သိုင်းမာတာနှင့်သွေးဆာစွာ (၃) □

'ကျွန်တော့အပြစ်ပါ သခင်မလေး၊ ဒီအတွက် ကြိုက်သလို
ဒဏ်ခတ်ပါ''မလိုအပ်တာကို တောင်းဆိုမနေပါနဲ့၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့
ဂိုဏ်းမှာ အရေးပါ အရာရောက်သူတစ်ယောက်ပါ'

ယွင်ယန်ဖေး စကားမဟရဲတော့ပေ။

ခေါင်းငုံ့ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုသာ ငြိမ်သက်နေလေ
တော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

အနက်ဝတ်မိန်းမချော၏အသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

'အဆောင်မှူးယွင်၊ ရှင်က ရှင်ကို သတ်ပစ်ရုံနဲ့ ဗျပ်စောင်း
စားရှည် စာပေသမားကို အစားထိုးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား''ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဂိုဏ်းရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို မှန်မှန်
ကန်ကန် မဆောင်ရွက်နိုင်လို့'အနက်ဝတ်မိန်းမချောက သက်ပြင်းတစ်ချက်တို့ ဟင်းခနဲ
ချလိုက်သည်။'ဒီမယ်ယွင်၊ ကျွန်မတို့တွေဟာ သတ္တမသူရဲကောင်း
ကျို့ကုံးခွင်ရဲ့ လိမ်ညာမှုကို ခံခဲ့ရသူတွေချည်းပဲ၊ ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့
ကိုမှ အပြစ်ဖို့စရာ မလိုသေးဘူး၊ ကဲ... ရှင် သွားတော့၊ သိမ်းစရာ
ရှိတာ မြန်မြန်သိမ်းပြီး အကြောင်းကြားသင့်တာ အကြောင်းကြားပါ။
အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အားလုံး အသင့် ရှိနေပါစေ'

ယွင်ယန်ဖေးသည် ယခုမှ အသက်ရှူချောင်ပြီး လန်းလန်း

၁၁၂ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆန်းဆန်းဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

‘ကျွန်တော့်ကို ခုလို ခွင့်လွှတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး သခင်မလေး။ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ သခင်မလေး ပေးတဲ့အသက်ပါ’

ယွင်ယန်ဖေးသည် တက်တက်ကြွကြွပြောပြီး လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဂါရဝပြုလာသည်။

ထို့နောက် အဆောင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

အနက်ဝတ်မိန်းမချောသည် ယွင်ယန်ဖေး၏ ကျောပြင် ကြီးကို ငေးကြည့်နေရာမှ ချန်ချွန်းယင်းဘက် လှည့်လာသည်။

‘နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးချန်၊ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို ကုံးချွင်ကို မရရအောင် လိုက်ရှာပါ’

‘အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ် သခင်မလေး’

ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ထွက်သွားသော ယွင်ယန်ဖေး ပြန်ရောက်လာသည်။

ချန်ချွင်ယင်းက...

‘ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ အဆောင်မှူးယွင်’

‘ရန်သူ ခြေရာတွေ နေလို့ပါ’

‘ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး’

‘ကျုပ် တံခါးပေါက်ကအထွက်မှာ သတင်ပို့သူနဲ့ ဆုံခဲ့ပါ

သိုင်းမာယာနှင့်သွားသခွာ (၃) □ ၁၁၃

တယ်၊ သူ့ကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း မေးပြီး ချက်ချင်း ပြန်လွှတ် လိုက်ပါပြီ’

အနက်ဝတ် မိန်းမချောက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး ဖြတ်မေးသည်။

‘ဘယ်သူတွေလဲ အဆောင်မှူးယွင်’

‘ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့တော့ သေသေချာချာ မသိခဲ့ ပါဘူး သခင်မ’

‘ခါဖြင့် သူတို့ကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ’

‘ကျင့်စီးက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာပါ’

‘အင်အား’ ဘယ်လောက်လောက်ရှိသလဲ’

‘ဆယ့်တစ်ယောက်ပါ’

အင်္ကျီနက်မိန်းမချောသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွား သည်။ ပြီးမှ...

‘ကဲ... ရှင် သွားနိုင်ပြီ၊ စောစောက အမိန့်ကိုလည်း ချက်လိုက်ပြီ၊ အရေးကြီးတာက ဂိုဏ်းသားတွေကို အမိန့်မရဘဲ အရမ်း မလှုပ်ရှားရဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ညွှန်ကြားထားပါ၊ အားလုံး တို့ ဟိုတယ်ထဲက မထွက်ဖို့လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရန်သူ လုံးဝ မရိပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်’

‘စိတ်ချပါ သခင်မ’

‘ကဲ... ရှင် သွားတော့’

ယွင်ယန်ဖေးသည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ရပ်နေ

ရာမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

တချိန်လုံးငြိမ်နေသော ချန်ချွန်းယင်းသည် ယခုမှ စကား ပြန်စသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သခင်မလေး’

‘အင်း... လောလောဖယ် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး။ ပြဿနာက ရှင်းမလိုလိုနဲ့ တော်တော်ရှုပ်နေတယ်။ ဝန်ရင်မော်ကလည်း အစစ်မဟုတ်ဘဲ အတုဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဟင်း... ကျို့ကုံးချွင်ကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောက ကို စာလွှာထုတ်ပြီး အတူအညီ တောင်းထားပြီးပြီ’

အကျီနက် မိန်းမချောသည် အလွန်ခေါင်းရှုပ်ဟန်နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ချန်ချွန်းယင်းက...

‘ပြဿနာက ရှင်းမလိုလိုနဲ့ တော်တော်ရှုပ်လာပြီ။ စဉ်းစား စရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ကျို့ကုံးချွင်ဟာ ဒီကိစ္စကို ဟန် ဆောင်ပြီး လုပ်ပါလား သခင်မလေး’

‘စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောက ဝိုက်ပေါင်းစုံဟာ ကျို့ကုံးချွင်ရဲ့ စာလွှာကို ရထားကြပြီဆိုတော့ အင်း... သိုင်းလောကသားတွေဟာ ဒေသအနှံ့အပြားမှာ ဝိုက်စိပ် တိုက်ပြီး ရှာဖွေနေလောက်ပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူတို့ကို အနှံ့အပြား လိုက်ရှာဖို့ မလိုတော့ဘူး’

‘ဒီလိုဖြစ်လာတာ ကြံဖန်ပြီး ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရလိမ့် မယ် သခင်မလေး။ ကျုပ်တို့က ဒီလူတွေကို ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ ပြန်ပြီး

အသုံးချရလိမ့်မယ်’

ချန်ချွန်းယင်း၏ အဆိုပြုချက်ကို အကျီနက်မိန်းမချော သဘောကျသွားသည်။ မှန်နေသောမျက်နှာပင်လျှင် ဝင်းခနဲ မြန်ဖြစ်လာသည်။

‘ကဲ... ဒီလိုလုပ်။ ဒီမှာ အစောင့် လေးငါးယောက် ချထားခဲ။ ပြီးရင် ကျင့်စီးကို လျှို့နဲ့ယွင်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ။ ဆဲ... ကျွန်မ သွားနှင့်မယ်’

အကျီနက်မိန်းမချောသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အကျီနက် မော်လင်ကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ချန်ချွန်းယင်းလည်း တစ်စုံတရာ တုန့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ရမ်းရောင် အကျီဝတ်နှစ်ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်ပြီး တတိုက်ကနိုက် အမိလိုက်ရတော့သည်။

သူတို့အားလုံး တုံ့ယွင်ဟိုတယ်မှ ထွက်လာကြပြီးနောက် မိန်းမကြီးနှစ်ဦးကို ကျော်ဖြတ်မိသည်နှင့် ကျင့်စီးသို့ ရောက်တော့ သည်။

အုန်း (၃၆)

ကျားကျားချင်း တွေ့ဆုံပွဲ

ဤတွင် ဟိုနေရာတစ်ခုဒီနေရာတစ်ခု ရှိနေသော ဟိုတယ်
လေးငါးခုကို တွေ့ရသည်။

အနက်ဝတ်မိန်းမချောသည် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်
နေရာမှ 'မိန်းအန်း' ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ကြိုးချည်ထားသော မြင်း
ဆယ်ကောင်ကို သတိပြုမိလာသည်။

သို့နှင့် ချန်ချန်းယင်းကို သတိပေးလိုက်သည်။

'ဒီ ဟိုတယ်ထဲမှာ ဖြစ်မယ် ချန်'

'ဟုတ်တယ်သခင်မလေး၊ မြင်းတွေက ချောင်ထန်း ရဲတိုက်
က မြင်းတွေနဲ့တူတယ်'

'အထောက်အထား ရှိလို့လား'

'မြင်းတွေမှာ ဆင်ယင်ထားတဲ့ ကကြိုးတန်ဆာနဲ့ မြင်းတွေ
ရဲ့ အသွေးအရောင်တွေဟာ အထောက်အထားပဲ သခင်မလေး'

'ဟုတ်တယ်၊ မြင်းတွေဟာ ရွှေဝါရောင်တွေချည်းပဲ၊
ကကြိုးတန်ဆာတွေကလည်း အပြည့်အစုံပဲ'

'အဲဒါဟာ ချောင်ထန်းပေါင်ရဲတိုက် (မိုးမျှော်ရဲတိုက်)ရဲ့
အတိမ်းအမှတ်ပဲ'

'ကောင်းတယ်၊ မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ'

အနက်ဝတ်မိန်းမချောနှင့် ချန်ချန်းယင်းတို့သည် စကား
တပြောပြောနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ မိန်းအန်း (ကျန်းမာ
ရေး) ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။

ချန်ချန်းယင်းက ရွှေဝါရောင်မြင်းများကို သတိထား
ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

'ဟုတ်ပြီ၊ သခင်မလေး၊ သေချာနေပြီ၊ မြင်းတင်ပါးတွေမှာ
'ချောင်ဆန်း'ဆိုတဲ့စာတွေ ရေးထားတယ်'

'တွေ့တယ် ချန်၊ ကဲ... ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ထဲ ဝင်ကြ
စို့လား'

အနက်ဝတ်မိန်းမချောက တိုးတိုးပြောပြီး ဆက်လျှောက်
သည်။

အနက်ဝတ်လူငယ်သည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်လိုက်
လာသည်။

၁၁၈ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မကြာမီ ဖိန်အန်း ဟိုတယ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။
ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲထိုး နှစ်
ယောက် သုတ်သီးသုတ်ဖျာ ရောက်လာတော့သည်။

သူတို့ကသည် အနက်ဝတ်မိန်းမချောတို့ကို ဂါရဝ ပြုလိုက်
ပြီး တစ်ယောက်က ပြုံးပြီးပြီး ပြောလာသည်။

အားတော့ နာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်မှာ
အခန်းလွတ် မရှိတော့ပါဘူး။ နေရာထိုင်ခင်းတွေလည်း လူပြည့်
နေပါပြီ။ စောစောက ထပ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေအား
နောက်ဆုံး လက်ခံနိုင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေပါ။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မက လူ လာရှာတာပါ’

‘ဪ... ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ’

‘မြင်းဆယ်ကောင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ’

အနက်ဝတ်မိန်းမချောက အပြင်တွင် ချည်ထားသော
မြင်များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

‘ဪ... နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို
ခဏလေး စောင့်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးပါမယ်’

စားပွဲထိုးသည် ချက်ချင်း နောက်လှည့်သွားသည်။

သို့သော် သူ မြေတစ်လှမ်းမျှ ထပ်မလှမ်းလိုက်ရပါ။ ပခုံး
သံချိတ်နှင့် ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ တန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား ခေါ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီမှာပဲ နေပါ။ က...
သခင်မလေး ကြိုနိုင်ပါပြီ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၁၉

ချန်ချွန်းယင်းက စားပွဲထိုးနှင့် အနက်ဝတ်မိန်းမချောတို့
တဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

အနက်ဝတ်မိန်းမချောသည် ထူးထူးထွေထွေ ဘာမျှ
မပြောတော့။

အနက်ဝတ်လူငယ်ကို လက်တို့ပြီး အတွင်းဘက်သို့ လှမ်း
ဝင်သွားသည်။

စားပွဲထိုးသည် သူတို့ ဝင်သွားရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်
နေရင်း ခေါင်းကိုသာ ယမ်းခါနေတော့သည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် စားပွဲထိုးကို ရပ်ကြည့်နေရာမှ အနက်
ဝတ်မိန်းမချောနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားတော့သည်။

သူတို့သည် ဟိုတယ်အတွင်းပိုင်းမှနေ၍ အနောက်ဘက်
အဆောင်သို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်အဆောင်အတွင်းမှ စကားသံ
တစ်သံ ထွက်လာသည်။

‘မိတ်ဆွေတို့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ရပ်လိုက်ကြပါ။ ဒီဘက်က
အဆောင်ဟာ ကျုပ်တို့ အပြီးအပိုင် ငှားထားတဲ့အဆောင်ပါ’

ထိုအသံဆုံးသည်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသောအခန်းထဲမှ
အဝါဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ထိုလူ အပြင်ရောက်ချိန်တွင် အခြားအခန်းများမှ လူများ
ပါ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

ထွက်လာသူများသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသူများ

၁၂၀ □ ကတ္တသိုလ်နေလင်းဆောင်

ချည်း ဖြစ်သည်။

စုစုပေါင်း ရွစ်ယောက်တိတိ ရှိသွားလေပြီ။

သို့သော် လူ မစုံသေး။

နှစ်ယောက် လိုနေသေးသည်။

အနက်ဝတ်မိန်းမချောသည် လူရွစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်နေသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက အကဲခတ်ပြီးသည့်နှင့် စကားစလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့က တည်းခိုဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူ လာရှာတာပါ’

‘လူ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာလဲ’

အဝါဝတ်လူတစ်ယောက်က မေးသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးသည်။

‘ခင်ဗျားတို့က ချောင်ထန်းရဲတိုက်က မဟုတ်လား’

‘မမှားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကကော’

ချန်ချွန်းယင်းက ထိုလူအမေးကို မဖြေဘဲ သူ သိလိုရာကိုသာ ထပ်မေးပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ’

အဝါဝတ်က မဖြေဘဲ သူ ပြောလိုရာကိုသာ ထပ်ပြောသည်။

‘အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဆိုတာကို

သိုင်းဇာယာနှင့်သွေးသစ္စာ(၃) □ ၁၂၁

‘ကျုပ်မေးတာသာ ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ’

ထိုစဉ် အသံအုပ်အုပ်နှင့် ပြောလိုက်သော စကားသံ တစ်သံ ထွက်လာသည်။

‘ဘယ်က မိတ်ဆွေတွေလဲ၊ ချောင်ထန်းရဲတိုက် ခေါင်းဆောင်ကို လာရှာတာ ဘယ်သူတွေလဲ’

အနက်ဝတ်မိန်းမချောသည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အနောက်ဆောင်အလယ်ခန်း၏တံခါးဝတွင် ပခုံးချင်း ယှဉ်ရပ်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ယောက်သည် မျက်ခုံးမွေးထူထူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် အနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။

တစ်ယောက်ကား ဖြူဖပ်ဖြူရောင်မျက်နှာနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး မရှိပေ။

ထိုလူသည် အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် အဝါဝတ် နှစ်ယောက်က ဖျာဖျာသလဲ ဂါရဝပြုကြသည်။

‘ဒီလူတွေက ဇုဗိယသခင်ကြီးတို့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့’

အနက်ဝတ်နှင့် အဖြူဝတ်လူကြီးနှစ်ယောက်သည် အနက် ဝတ်မိန်းမချောကို စူးစူးရှရှ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အနက်ဝတ် မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်

၁၂၂ □ ဘက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လူက စကားစလာသည်။

‘ကျုပ်နာမည် ယီကျင့်တုန်းပါ။ ချောင်ထန်းရဲတိုက်ကပါ။
ခင်ဗျားတို့နာမည်တွေလည်း ပြောပြပါဦး’

ချန်ချွန်းယင်းက အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ထပ်မေးသည်။

‘ဆရာကြီးက မိုးဟိန်းလက်သူရဲကောင်းကြီး ယီ ဟုတ်ပါ
သလား’

‘ဘွဲ့မည်တွေ တပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ယီ ဆိုရင်ပဲ
လုံလောက်ပါပြီ’

ထိုလူက သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချဟန်နှင့် ပြောလာသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက ပြုံးပြီး ဖြေလာသည်။

‘ကျုပ်နာမည် ချန်ချွန်းယင်းပါ။ အထက်လူနဲ့ အလည်
အပတ် လာခဲ့တာပါပဲ’

ယီကျင့်တုန်း၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

‘လက်စသတ်တော့ လက်နှစ်ဘက်ဘွဲ့ရှင် ချန်ကိုး’

‘ဒါက ဟိတ်ဟန်ထုတ်ထားတဲ့ ဘွဲ့ မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေ
သိုင်းလောတက ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေတွေ ချစ်စနိုး ပွည့်ခေါ်နေကြ
တာပါ ဟဲဟဲ...’

‘ဒီက မိန်းမချောကကောဗျာ’

ယီကျင့်တုန်းက အနက်ဝတ်မိန်းမချောကို ကွက်ခနဲကြည့်
ပြီး မေးသည်။

‘ဒါ ကျုပ်အထက်လူကြီးပါ’

သိုင်းလောတကရဲသား (၁) □ ၁၂၃

ယီကျင့်တုန်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

မမျှော်လင့်သောစဉ်သည်ကို လိုက်မရှာရပါဘဲ ခုရှုတွင်
တွေ့နေရလေပြီ။

ယီကျင့်တုန်းသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေရင်းက
ငယ်သားများကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကဲကဲ... ဧည့်သည်တော်တွေကို လက်အက်ရည်ပွဲနဲ့
ဧည့်ခံဖို့ လုပ်ကြပါဦး’

ချန်ချွန်းယင်းက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ခုပဲ ပြန်ကြမှာပါ’

‘အားနာလို့လား မိတ်ဆွေ၊ ဒီမှာ ဘာမှ အားနာစရာ
မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေတို့ ဘာများ ပြောစရာရှိနေလို့ပါလဲ’

ယီကျင့်တုန်းက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြောသည်။ ချန်ချွန်း
ယင်းက အနက်ဝတ်မိန်းမကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ရှင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ’

အနက်ဝတ်မိန်းမချောက ချန်ချွန်းယင်းကို တာဝန်လွှဲ
ပေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး’

ချန်ချွန်းယင်းက ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပြီး ယီကျင့်တုန်း
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘မိတ်ဆွေကြီး ယီကျင့်တုန်း၊ ခင်ဗျားတို့ ရဲတိုက်ကော
သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့အကူအညီ တောင်းဆိုလွှာကို လက်ခံရရှိခဲ့

၁၂၄ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပါသလား၊ ကိစ္စက ဗျပ်စောင်းစားရှည်စာပေသမား ဝန်ရင်မော်ကို ရွာဖွေပေးဖို့ကိစ္စပေါ့'

'ဪ... ဒါလား၊ ရပါတယ်ခင်ဗျား၊ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား တို့ကော'

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်တို့က သူ့ အကူအညီတောင်းတဲ့ စာရင်း ထဲမှာ မပါပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာဖွေနေတဲ့ လူတွေဟာ ကျုပ်တို့ပဲ'

'ဗျား...'

ယီကျင်တုန်းနှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ ထွက်လာသည်။

တို့နောက်...

'ခင်... ခင်ဗျားတို့က ဝန်ရင်မော်ကို မမ်းဆီးသွားတဲ့ လူတွေလား'

'မမှားပါဘူး'

အဝါဝတ်ရွစ်ယောက်သည် ကြားရသောစကားကြောင့် ချန်ချွန်းယင်းတို့ကို လျှပ်ပြက်သလို ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။

ယီကျင်တုန်း၏မျက်ခုံးမွေးလည်း နဖူးပေါ် မြင့်တက် သွားတော့သည်။

'ခင်ဗျားတို့ဟာ သံဖိနပ်ပါးအောင် လိုက်ရွာတောင် တွေ့နိုင်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ မပပ်ပန်းဘဲ တွေ့နေကြရပြီ၊

မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါ၊ ဟားဟား...'

ယီကျင်တုန်းယ အားရဝမ်းသာဟန်နှင့် ပြောသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသမီး(၁) □ ၁၂၅

'ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့တာ အတော်မြန် သွားတယ်၊ ကျွန်တုန်းချွင်ကို အမြန်အကြောင်းကြားလိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ စောင့်နေတယ်လို့၊ လိုအပ်သလို ညှိနှိုင်းဖို့ အမြန်ကြံခဲပါလို့'

'ဒါပဲလားဗျား'

'ခါပါပဲ'

'နေပါဦး၊ ဗျပ်စောင်းစားရှည်စာပေသမား ဝန်ရင်မော်က ဘယ်မှာလဲ'

'ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာပေါ့ဗျား'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တုန်းချွင်နဲ့တွေ့ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ ရှင်းရင် ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့တာဟာ ကျွန်တုန်းချွင်နဲ့တွေ့တာနဲ့ အတူတူပဲ'

ချန်ချွန်းယင်းက ခေါင်းကို ပြည်းဖြည်းယမ်းသည်။

'ခင်ဗျားကို သိပ်အားနာပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ် တို့ရဲ့ အဓိကရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆင့်အတန်းခွဲပြီး ပြောရရင် လည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဆိုက်မှာ ကျုပ်အထက်လူကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် ဆွေးနွေးနိုင်တဲ့လူ မရှိသေးပါဘူး'

ချန်ချွန်းယင်းစကားကြောင့် ယီကျင်တုန်းရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဖြူသောမျက်နှာသည် တမဟုတ်ချင်း နီရဲလာသည်။

ဒေါသလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်လာလေပြီ။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသည့် အဝတ်ဖြူနှင့်လူပင် လှုပ်လှုပ်

ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား တယ် မာန်တက်နေပါလား၊ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင် စမ်းကြည့်စို့လား၊’

ယီကျင့်တုန်းသည် စိတ်မြန်သော အဝတ်ဖြူကို လက်နှင့် လှမ်းတားလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် ချန်ချွန်းယင်းကို ကျားရဲမျက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘သူ့ရဲကောင်းကြီးချန်က ကျုပ်တို့ရဲတိုက်ကို တော်တော် အထင်သေးနေတာကိုး’

ချန်ချွန်းယင်းက ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ယီ၊ အဖြစ်မှန်ဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ... ဟဲဟဲ’

ချန်ချွန်းယင်း၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်သည် အလွန်ဒေါသထွက်စရာကောင်းလာသည်။

ယီကျင့်တုန်းသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အကြားသန်တဲ့ မိတ်ဆွေ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းနာမည်တို့ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဟဲဟဲ ဒါလဲ မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းနာမည်ကို သိခွင့် ရှိသူဟာ လေးငါးယောက်လောက်ပဲ ရှိတာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ အဆင့်အတန်းက...’

‘ခင်ဗျား ကြားလွန်းတယ် မိတ်ဆွေ’

အဝတ်နက် မိန်းမချောသည် စိတ်မရှည်တော့ဟန်နှင့် ဝင်ပြောတော့သည်။

‘ယီ ဆိုတဲ့လူ၊ ရှင်က ကျို့ကုန်းချွင်ကို ကိုယ်စားပြုနိုင်သူလား’

ယီကျင့်တုန်းက ခေါင်းကို ဆိတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်အခန်းထဲက ထွက်လားတာဟာ ကျို့ကုန်းချွင် ကိုယ်စား ထွက်လာတာပါ၊ ကျုပ်အဆုံးအဖြတ်ဟာ ကျို့ကုန်းချွင် အဆုံးအဖြတ်ပဲ’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မ နောက်ထပ် ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမား တစ်ယောက်လိုချင်သေးတယ်၊ ရှင်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မလား’

ယီကျင့်တုန်း မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

‘ဘာ မိန်းမချော ဘာတွေ ပြောလိုက်တာလဲ’

‘အနက်ဝတ် မိန်းမချောက ချန်ချွန်းယင်းကိုသာ အမိန့်ပေးတော့သည်။’

‘နယ်လှည့် စစ်ဆေးရေမှူးချန်၊ ရှင်ပဲ ရှင်းလင်းပြလိုက်ပါ’

‘စိတ်ချပါ သခင်မ’

ချန်ချွန်းယင်းက အနက်ဝတ်မိန်းမချောကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ယီကျင့်တုန်းတို့ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ရှင်းအောင်ပြောရရင် ကျုပ်တို့ အလိုရှိလို့ ဖမ်းထားတဲ့ ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမားဟာ အစစ်မဟုတ်ဘဲ အာဘု

ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် အစစ်ကို ရဖို့ လိုနေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သလား၊

ယီကျင့်တုန်း အဖြေ မပေးနိုင်တော့၊ ထိုစဉ် အဖြေဝတ်က ဝင်ပြောသည်။

‘အစ်ကိုလေးက သူတို့ ပြောတာတွေချည်း နားထောင်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူတို့က ကျုပ်ကို ကလေးတစ်ယောက် လို့ သဘောထားနေကြတာပဲ။ ခင်ဗျား ပြောသလို သူတို့ပြောချင်တာတွေချည်း ပြောနေကြတာပဲ’

ဤပုံစံသည် သူကနောက်မှ ခြံရံပြီး လိုက်မည်ပုံပင်။ သူ၏ ဟန်ပန် အမူအရာသည် ချောင်ထန်းရဲတိုက်ကို ဂရုမစိုက်ကြောင်း ပြသသည့် အမူအရာဖြစ်သည်။

ယီကျင့်တုန်းသည် ဤအချက်ကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့က သိပ်ကို ရှေ့တိုးချင်နေကြတာကိုး၊ ဒီလို ဇွတ်ဝင်လို့ ရစမ်းဆိုရင်...’

ယီကျင့်တုန်းသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ အင်္ကျီဝါများကိုသာ လက်ယမ်းပြလိုက်တော့သည်။

အင်္ကျီဝါရှစ်ယောက်သည် အထက်အမိန့် ရသည်နှင့် ခရမ်းရောင်ဝတ်နှစ်ယောက်တို့ တရကြမ်း ဝင်တိုက်သည်။

အနက်ဝတ်လူငယ် မော်လင်သည် တိုက်ပွဲအခြေအနေတို့

ငေးကြည့်နေရင်း...

‘ချောင်ထန်းရဲတိုက်သားတွေဟာ မသိသားဆိုးရွားတဲ့ လူတွေပဲ’ ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘက်တော်သားနှစ်ယောက်ဘက်မှ ဝင်တိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် အင်္ကျီနက်ဝတ် မိန်းမချောက ခွင့်မပြုချေ။

နောက်ကျော အင်္ကျီစကိုသာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘မလောနဲ့၊ မလိုအပ်သေးဘူး၊ သူတို့နဲ့ လုံလောက်တယ်’

အနက်ဝတ်မိန်းမချော စကားအဆုံးတွင်ပင် ‘အင့် အားအိုး’ဟူသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဒါက ရှင်တို့ အထင်ပါ၊ ကျွန်မတို့က ရှင်ပြောတာကို နားထောင်ချင်လို့ တကူးတက လာခဲ့ကြတာပဲ’

အနက်ဝတ် မိန်းမချောက အေးစက်စက် ဝင်ပြောသည်။

ယီကျင့်တုန်းက...

‘ဒီလိုဆိုလဲ ခဏလေး သည်းခံစောင့်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ချင်တာကို နားထောင်ရပါစေမယ်’

‘ရှင်လဲ တော်တော် ကိုယ်ရည်သွေးတတ်သားပဲ’

‘မယုံရင်လဲ စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဟင်းဟင်း... ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က တိုက်

ခိုက်ဖို့ ရောက်လာကြသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...’

အနက်ဝတ်မိန်းမချောက ချန်ချွန်းယင်းကို လှမ်းကြည့်

၁၃၀ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းဆောင်

သည်။

ချန်ချွန်းယင်းက အကင်းပါးသည်။

ဝိုင်းရဲနေကြသော အဝါဝတ်များကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်ကို အမိန့်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ယွင်ကျင့်တက်၊ လျှိုရှန်း... သခင်မလေးတို့ကို လမ်းဖွင့် ပေးပါ’

ခရမ်းရောင်ဝတ် နှစ်ယောက်သည် မာန်တင်းသော မျက်နှာထားများနှင့် ဝိုင်းနေသူများရှိရာ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

‘သခင်မလေးနဲ့ သခင်လေး ကြွမြန်းနိုင်ပါပြီ’

ချန်ချွန်းယင်းက အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး လှမ်း ပြောသည်။

အဝါဝတ်လေးယောက်သည် ခရမ်းရောင်ဝတ် နှစ်ယောက်၏ လက်ဝါးစောင်းဒဏ် မိသွားလေပြီ။

လေးယောက်စလုံးသည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ချန်ချွန်းယင်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေကြသော အဝါဝတ်လေးယောက်သည်လည်း နောက်ဆုတ်သွားကြ ရလေပြီ။

သူတို့ခေါင်းဆောင်အဖြူဝတ်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက် နေလေပြီ။

ယိကျင့်တုန်း-ရပ်မနေသာတော့၊ အဖြူဝတ်ကို မျက်ရိပ်ပြ

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၃၁

သိုက်ပြီး ချန်ချွန်းယင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်တိုက်ကြတော့သည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် သူတို့၏ တိုက်ကွက်များကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ဟားဟား... ချောင်ထန်းရဲတိုက်က ခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ကွက်တွေဟာ တော်တော်အဆင့်မြင့်တဲ့ တိုက်ကွက်တွေပဲ၊ ခုလို လက်ရည်စမ်းခွင့်ရတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟားဟား’

ချန်ချွန်းယင်းသည် ခုန်ပျံ တိုက်ခိုက်လာသည်။

ယိကျင့်တုန်းနှင့် အဖြူဝတ်သည် ကြောက်စရာကောင်းသော တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာနှင့် နောက်ဆုတ် သွားကြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အစွမ်းက ဝါပဲလားဗျ၊ ပညာတွေ လျှို့မထား နဲ့နော်’

ချန်ချွန်းယင်းက သရော်တော်တော် လှမ်းပြောသည်။

ယိကျင့်တုန်းနှင့် အဖြူဝတ်တို့သည် ကြားရသောစကား ကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

သို့သော် ယိကျင့်တုန်းက အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့် အရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငယ်ထိပ်တိုင်တက်လာသောမာန်ကို အားတင်းပြီး ရိုက်ချိုး ခံလိုက်သည်။

၁၃၂ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အကျိုးဖြစ်ကား မိုက်ကန်းချင်နေသေးသည်။ အဲကို တင်းခံကြိတ်ပြီး ရှေ့ကို တိုးတက်လိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် ယီကျင့်တုန်းက ခွင့်မပြုချေ။ အချိန်မီ လက်ထားလိုက်ပြီး...

‘တော်လောက်ပြီ တတိယညီလေး။ သူတို့ကို ဝင်ခွင့်မလိုက်ပါတော့’

ထိုအချိန်၌ ချန်ချွန်းယင်းတို့လူစုသည် ဟိုတယ် အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်သွားကြလေပြီ။ အကျိုးဖြစ်သည် ထိုလူစု၏ ကျောပြင်မှာ ကို ငေးကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချပ်မလိုက်တော့သည်။

‘ဟင်း ဒီပွဲလောက်နာတဲ့ ပွဲမရှိတော့ဘူး။ သေသေကြေကြေ တိုက်လိုက်ချင်တယ်’

ယီကျင့်တုန်းလည်း ရှက်ပါသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မတုန်နိုင်။ အကျိုးဖြစ်ကိုပင် မကြည့်ရဲတော့။ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

‘လူ့အသက်တစ်ချောင်းဟာ အင်မတန် ရဲခဲတယ်ညီလေး။ နိုင်ချေမရှိဘဲ တိုက်တာဟာ လူမိုက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်ကန်ကန် ပြောရရင် ဒီနေ့ဟာ ချောင်ထန်းရဲတိုက် သိက္ခာတုတ်နေပဲ။ ဟင်း...

ယီကျင့်တုန်း၏ သက်ပြင်းသံသည် အခန်းတစ်ခုထဲ ဖြည့်ထွက်သွားသည်။ အကျိုးဖြစ်သည် ချန်ချွန်းယင်းတို့ ပျောက်ကွယ်သွားမှ စကားပြန်စသည်။

‘အစ်ကိုလေး အဝတ်နက်မိန်းမချောက ဘယ်လိုမိန်းမချောလဲဗျ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၃၃

ချောလဲဗျ’

ယီကျင့်တုန်းက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်သမ်းပြသည်။

‘ဘယ်လိုမိန်းမမှန်း မသေချာသေးဘူး။ ဘယ်ဂိုဏ်းက မှန်းလည်း မသိသေးဘူး။ အစွမ်းထက်ပုံရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ချန်ချွန်းယင်းရဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ အောက်ကျခံ ပေါင်းသင်းမှုဟာ သက်သေပြချက်တစ်ခုပဲ’

‘အစ်ကိုလေးက ဒီအချက်ကလေးကြည့်ပြီး အလျှော့ပေးလိုက်တာလား’

ယီကျင့်တုန်း ခေါ်သထွက်လာသည်။

‘ဒီသဘောနဲ့ လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ လုပ်စရာတွေ မရှိသေးလို့။ သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်တင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဆုံးခန်းတိုင်လုပ်ဖို့တာဝန်က တို့တာဝန်။ အဲ... မီးစင်ကြည့် က ဆတ်ဖို့တော့ လိုတယ်။ မိုက်ရွေးရဲလုပ်လို့တော့ မရဘူး။ တကယ်တကယ်ကျတော့ ချောင်ထန်းရဲတိုက်ဟာ သူတို့ခြောက်တိုင်း ကြောက်မယ့် ရဲတိုက်မှ မဟုတ်တာ။ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး။ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းခိုင်းလိုက်တော့။ ခရီးထွက်တော့မယ်’

‘ချက်ချင်းကြီး ထွက်တော့မှာလား အစ်ကိုလေး’

‘ထွက်ရမယ်။ ဒီမှာ ဆက်နေလို့တော့ ဘာမှ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘စောစွာကတော့ ဒီလူတွေကို သံဘိနပ်ကြီး ပါးအောင် လျှောက်ရှာတာတောင် တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးဆို’

‘အိုး... ဒါတော့ ဒါပေါ့ ညီလေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်
ရှစ်ယောက် ဆယ်ယောက် ဝိုင်းတိုက်တာတောင် အကျိုးမထူးဘူး
ရှုံးနိမ့်ခဲ့မှ ဘာလုပ်ဖို့ ဆက်နေတော့မှာလဲ၊ အရေးတကြီး လုပ်
မှာက သတ္တမသူရဲကောင်းကို မရအရ ရွာဖို့ပဲ၊ သူတို့က
ဟိုဘယ်ကို အပိုင်စီးပြီး ရှိနေကြဦးမှာပါ’

အဖြူဝတ်သည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့။

အဝါဝတ်ရှစ်ယောက်ကိုသာ ခရီးဆက်ရန် အမိန့်ပေး
တော့သည်။

ထို့နောက် ယီကျင့်တုန်းနှင့်အတူ သီးသန့်ခန်းရှိရာ
လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

အဖြူဝတ်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း မေးမြန်းစပ်စုစာ
ပြန်သည်။

‘နေပါဦး အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ဝန်ရင်မော်အတုဆိုတာ တကယ်
လားဗျ’

‘ညီလေးက သူတို့စကားကို ယုံနေပြီလား’

‘ယုံလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံရဲ ယုံရဲ ဖြစ်နေတာ
ဟိုမိန်းမချောပုံကတော့...’

‘အိုး... ဒီမိန်းမက မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်
ပြောနေတာ၊ သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ နားနဲ့မျက်စိတွေ
အတင်းပိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ တကယ်လို့ သူတို့ဖမ်းထား
ဝန်ရင်မော်ဟာ ဝန်ရင်မော်အတု ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တလေးတလေး

သလို လျှောက်လုပ်နေပါမလား’

အကျီဖြူသည် သဘောကျသွားဟန်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်
လိုက်သည်။

‘ဟဲဟဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းမရဲ့လုပ်ကွက်တွေက
တော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ အဲ... ဒါပေမယ့်
သူ့လုပ်ကွက်တွေကို လူ မယုံတာ ခက်တယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြော လျှောက်လာ
ကြရာ သီးသန့်ခန်းရှိရာ ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ
အဆင်သင့် ရှိနေကြပြီဖြစ်သည့် အကျီဝါများကို ခေါ်ဆောင်ပြီး
ခရီးဆက်ကြတော့သည်။

သူတို့အားလုံး၏ ရွှေဝါရောင် မြင်းခွာသုံးစုံသည် နားကွဲ
မတတ် ဆူညံနေရာမှ အဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၃၇)

ရွှေမျက်နှာ အဘိုးအို

ချောင်ထန်းရဲတိုက်သားတို့ ခရီးထွက်ခွာချိန်သည် တိမ်
တောက်သည့် ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် ဖိန်းအန်းဟိုတယ်ရှေ့ရှိ ထင်းရွှပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
အောက်မှေ လူတစ်ယောက်သည် ဖုံတထောင်းထောင်းထအောင်
ပြေးထွက်သွားကြသော မြင်းများကို ငေးကြည့်နေရင်း ပြုံးပြီးပြီး
ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူသည် သူ၏မြင်ကွင်းထဲမှ ရွှေဝါရောင်မြင်းများ
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ဖိန်အန်းဟိုတယ်ရှိရာ လှမ်းထွက်လာ
တော့သည်။

ထိုလူသည် ကုန်သည်အသိုက်အဝန်း ဆောင်ထားသည့်
လူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လည်တံရှည်ရှည်နှင့် ရွှေရောင်မျက်နှာရှိသူ
ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမွေးများကလည်း လည်တံလို ရှည်လျားလှသည်။
အင်္ကျီကား အစိမ်းရောင်ဖြစ်သည်။

သူ၏အမူအရာသည် ထူးခြားစွာ ပေါ်လွင်နေသဖြင့်
လမ်းသွားလမ်းလာတိုင်းက ဝိုင်းကြည့်သွားကြရသည်။

သို့သော် ထိုလူက ထိုအရာများကို ဝရမစိုက်ချေ။

ထိုလူသည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး လျှောက်လာ
ခဲ့ရာ ဖိန်အန်းဟိုတယ်ပေါ် ရောက်လာတော့သည်။

ပုတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သောအခါ ဟိုတယ်
ဝင်ပေါက်နှင့် အခန်းပေါက်များတွင် ရပ်တန့်နေကြသော မီးခိုးပြာ
ဝတ်များ၏ အင်္ကျီများ သိသိသာသာ ဖောင်းနေသည်ကို သတိပြု
လိုက်မိသည်။

ထိုလူများ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင်းတွင် လက်နက်ပုန်းများ
ရှိနေသည်မှာ သေချာနေပေပြီ။

ဤအခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ဤဟိုတယ်ပေါ်၌ အချိန်
ခရီး တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပေသည်။

ရွှေရောင်မျက်နှာနှင့် အဘိုးအိုသည် ဧည့်ခန်းဝင်ပေါက်
တွင် ရပ်နေသော မီးခိုးပြာဝတ်တစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်သည်
နှင့် အကဲခတ်ပြီး မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ဒီဟိုတယ်က အရောင်းအဝယ် မလုပ်သေးဘူးလားဗျ’

မီးခိုးပြာဝတ်လူသည် ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအရာနှင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ’

ရွှေမျက်နှာ အဘိုးအိုက ဟတ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ကြောင်တာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီဟိုတယ် ကလူ မဟုတ်လားဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဟိုတယ်အရောင်းအဝယ်ကို အားပေးမယ့် ဧည့်သည်ကို ဒီလိုဆက်ဆံရသလားဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဟိုတယ်အလုပ်သမားထင်ပြီး အပြစ်တင်နေတာလား’

‘ဟို မဟုတ်ဘူးလား’

မီးခိုးပြာဝတ်လူသည် မည်သို့မျှ မဖြေတော့ဘဲ ခပ်လှုပ်လှမ်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

‘အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ဟောဟိုလူတွေ သွားမေး’

‘ဪ . . . ဪ . . . လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ဟိုတယ်ကလူ မဟုတ်ပဲကိုး။ အင်း . . . ကျုပ်ကလည်း အကင်းဝေး ဘူးဗျာ။ ဟိုတယ်ကလူဆို ခုလို ဘယ်မောက်မာပါမလဲ။ ကျုပ် သေသေချာချာ အကဲမခတ်မိတာ မှားသဗျာ။ အင်း . . . မီးခိုးပြာဝတ်တွေရဲ့ အကျိုးရင်ဘတ်တွေကလည်း ဖောင်းနေတာပဲ။ ကြော့စရာတောင်းတဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေ ထည့်ဆောင်ထားကြတာပဲ။ အင်း . . . ကျုပ်လဲ ခုမှ သတိပြုမိတော့တယ်။ ဟဲဟဲ’

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုသည် တဗျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း ရပ်နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘ရပ်လိုက်ပါ’

မီးခိုးပြာဝတ်၏ မာနသံပါသော ဟန်တားသံဖြစ်သည်။

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက ပြန်လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကို ပြောတာလား။ ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ လက်နက်ပုန်းဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေလို့လဲဗျာ’

‘ဪ . . . ဪ . . . မိတ်ဆွေက ဒါကို သိချင်လို့ ဟန်တားတာကိုး။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်က သူများအကျိုးတွေ လိုက်ချွတ်ပြီး ဖော်ပြပေးရမှာလား’

‘ခင်ဗျားစကားက ဂွေစကားပဲ။ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ထုတ်မပြောဘဲ သိမ်းကျုံးပြောလို့ ဖြစ်မလား။ ဘယ်သူ့ဆီမှာပါလို့ ပြောခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်က အညောင်းခံပြီး ခေါ်မေး မနေပါဘူး’

‘အဲ . . . ကျုပ် မှားသွားတယ်။ ခင်ဗျားပြောသလို ကျုပ်က ဘယ်သူ့ဆီမှာပါလို့ မပြောခဲ့ပဲကိုး။ ခင်ဗျား စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာပဲလေ . . . ဟဲဟဲ’

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက ဒါပဲပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက် သွားသည်။

‘ဟေ့လူ . . . နေဦး’

၁၄၀

□ စာတ္ထသိုလ်နေလင်းအောင်

မီးခိုးပြာဝတ်က ကမန်းကတန်း လှမ်းတားပြန်သည်။
ရွှေမျက်နှာနှင့် အဘိုးအိုသည် ခြေလှမ်းတို ပြန်ရုပ် လိုက်

ပြီး-

‘ဘာလဲဗျ. . . ကျုပ်စကား မှားနေလို့လား’

မီးခိုးပြာဝတ်က မခိုးမခန့် ပြုံးလာသည်။

‘ဟဲဟဲ. . . ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းလောကသား အချင်းချင်း
တွေ့ပါဗျာ၊ အားလုံးဟာ လူလည်လူနပ်တွေ့ချည်းပါပဲ၊ တစ်
ယောက်မျက်လုံးထဲတစ်ယောက် သံပက်တာမျိုး လုပ်လို့ မလွယ်
ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ. . . ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း’

မာထန်သောအသံဖြစ်သည်။

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားက ‘ဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်မေးနေတာလဲ၊ အသံကလဲ
မာလိုက်တာ သံခဲလား၊ အောက်မေ့ရတယ်’

‘အသံဆိုတာ သိချင်တာကို သိဖို့၊ မာဖို့ လိုတယ်ဗျ’

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက သွေးအေးအေးနှင့် ခေါင်း
ကညိတ်ညိတ် လုပ်သည်။

ထို့နောက်. . .

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး ပြောလည်း ရပါ
တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က လက်နက်ပုန်းတွေ လွင့်လာမှာကို စိုးရိမ်နေ
တာဗျ’

‘ခင်ဗျား ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောနေတာလဲ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၄၁

‘ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် မရှင်းသေးဘူးလားဗျာ’
‘မရှင်းဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားစကားက ရှင်းမလို့လို့နဲ့ ရှုပ်နေ
တဲ့ဥစ္စာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် တည့်တည့်ပဲ ပြောတော့မယ်၊ ဟိုတယ်ရဲ့
ဝင်ပေါက်တိုင်း ဝင်ပေါက်တိုင်းမှာ ရပ်နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့အင်္ကျီ
ရင်ဘတ်ထဲမှာ လက်နက်ပုန်းတွေ တိုယ်စီရှိနေကြတယ်ဗျ၊ သူတို့
ဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံတွေကလည်း တစ်သွေးတည်း တစ်ရောင်တည်း
ဗျ၊ ရှင်းပြီလား’

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတော့
သည်။

မီးခိုးပြာဝတ်သည် မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်တက်သွားပြီး
အေးစက်စက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟဲဟဲဟဲ. . . ခင်ဗျားအမြင် တော်တော်လျှင်တာပဲ၊
တော်ဝါတယ်၊ တော်ပါတယ်’

‘ခုလိုချီးကျူးတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျ၊ ဒါတောင် ကျုပ်
သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သေသေချာချာသာ
ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ယောက်ချင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ဘယ်လို
ခုန်နေတယ် ဆိုတာပါ သိနိုင်ပါတယ်ဗျ၊ ဟဲဟဲ’

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် မီးခိုးပြာဝတ်
မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော် ဟန်လုပ်ပြီး မေးနေပြန်သေးသည်။

၁၄၂ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ခုကော သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီလား’

‘ကြည့်နေတုန်းပါပဲ’

‘ကျုပ်ကိုကော...’

‘ခင်ဗျားကိုတော့ အစောကြီးကတည်းက ကြည့်မြင်ပြီး သွားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မပြောဝံ့လို့ မပြောခဲ့တာ။ အပြောမတတ် ဆဲသလို စကားလည်း ရှိသား မဟုတ်လားဗျ။ စကားတစ်ခွန်း ကြောင့် သွေးစွန်းရတဲ့အဖြစ်မျိုးလည်း ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ မတော်တဆ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားရင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်ကုန်မှာပေါ့။ မိတ်ဆွေက ဘာဖြစ်လို့ အတင်းအဓမ္မ မေးနေ တာလဲဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် သိနေမှတော့ ခင်ဗျား ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတယ် ဆိုတာပါ ပြောဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ’

‘အို... ခင်ဗျားကလဲ ဟိုဟာသိချင် ဒီဟာသိချင်နဲ့ အန္တရာယ်များတဲ့ မေးခွန်းတွေ မေးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ’

‘အပိုစကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့လေ၊ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင် ပြီးသွားပါ။ ဇေလည်ချောင်ပတ်တွေ၊ ဟိုရောက်ဒီရောက် စကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ တိုတိုရှင်းရှင်းနဲ့ လိုရင်းကို ပြောစမ်းပါ။ မပြောရင်တော့...’

မီးခိုးပြာဝတ်က ခြိမ်းခြောက်ယန်နှင့် စကားဖြတ်လိုက် သည်။

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုသည် ထိမထင်သောအပြုံးကို

သိုင်းစာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၄၃

ပြုံးလာသည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တာပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အန္တရာယ် များမယ့်ကိစ္စကို မရအရ မေးနေတော့တာကိုး။ ကဲဗျာ... ကျုပ် မေးချင်တာလေးတစ်ခုကို ခင်ဗျား ပြောစမ်းပါ။ ‘နေပြည် တော် မျက်နှာ၊ စကြဝဠာမယ်’ ဆိုတဲ့ နာမည်ပညတ်အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျား သိသလား’

မမျှော်လင့်သောအမေးကြောင့် မီးခိုးပြာဝတ် အကြီး အကျယ် မျက်နှာပျက်သွားပြန်သည်။ သည်ကြားထဲက...

‘လက်စသတ်တော့ မိတ်ဆွေက...’

မီးခိုးပြာဝတ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောချေ။ စကားတစ်ဝက်မှာပင် သူ့လက်တစ်ဘက်က ရွှေမျက်နှာနှင့် အဘိုးအို၏အကိုစကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တော့သည်။

ဤလှုပ်ရှားမှုသည် သာမန်ကြည့်လျှင် အကိုစကို ဆွဲသည် ခင်ရသော်လည်း တကယ့်တကယ်၌တော့ ကြောက်စရာကောင်း သာတိုက်ကွက်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် တိုက်ကွက်သည် အလွန်လျှင်မြန်သော တိုက်ကွက်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို ကြည့်ရုံနှင့် သူ၏ ပညာ-မသေး ခြင်း သိသာသည်။

သို့သော် သူ၏တိုက်ကွက် အလဟဿ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက သူ့ထက်မြန်သည်။ အဘိုးအိုသည် တစ်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားပြီး တဟဲဟဲ ရယ်ပြသည်။

ဟဲဟဲဟဲ... စကားထွစ်ခွန်းကြောင့် သွေးခွန်းတစ်
တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်ပါလား၊ မှန်သမှ အန္တရာယ်ဟာ
ချက်ချင်း ဝင်လာတော့တာပဲ

မီးခိုးပြာဝတ်က ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအို၏ လှုပ်ရှားမှုကို
သဘောပေါက်သွားသည်။

လက်စသတ်တော့ မိတ်ဆွေဟာ ရွက်ပုန်းသီး သီးနေတဲ့
ပညာရှင်ကြီးကိုး၊ မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်း ရှောင်ထွက်သွား
ဟာ တော်တော်ပညာပါတဲ့အတွက်ပဲ

မီးခိုးပြာဝတ်သည် စကားပြောရင်း ရှောင်ထွက်ရန်
ကြိုးစားသည်။ သူ၏ခြေတစ်ဘက် ဘေးသို့ ကားထွက်လာချိန်တွင်
'ဖြန်း' ဟူသော အသံကြီး ဖြည်ဟီးသွားတော့သည်။ သူ၏
ကျောပြင်ကို လက်ဝါးချက်တစ်ချက် ကျရောက်လာခြင်းဝင်
မည်သို့မျှ ရှောင်ချိန် မရလိုက်။ နဖူးပေါ်မှ ဇောချွေးတစ်စက်ဝင်
ပေါက်ခနဲ ကျလာသည်။

သို့သော် ပြင်းထန်စွာ နာကျင်ခြင်း၊ ထုံကျင်ကိုက်ခဲခြင်း
ဝေဒနာတို့ကို ခံစားရခြင်း မရှိပါ။ ထူးခြားသောရိုက်ချက်ဝင်
ဖြစ်သည်။

ဤထူးခြားချက်ကြောင့်ပင်လျှင် မီးခိုးပြာဝတ် ကြောက်
လာသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် လက်တစ်ဖက်သည် ခါးကြာ
ထဲသို့ ထိုးနှိတ်လိုက်မိသည်။

ဟားဟား... မိတ်ဆွေက လက်နက်ကို အသုံးပြု

သွေးသကိုး၊ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ပျော်စေပျက်စေ ကစားကြည့်လိုက်
တာပါ။ ခုဆို အခြေအနေကို သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါပြီ၊
မလိုအပ်ဘဲ သွေးမြေကျမှုတွေ မဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးပါ'

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက အေးစက်စက်ပြောသည်။
စင်စစ် သူ၏ ရိုက်ချက်တိုက်ကွက်သည်အားမထုတ်ဘဲ
ရိုက်သည့် ရိုက်ချက်သာဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက် လျင်မြန်မှုကို ပြသသည့် ဟန်ပြတိုက်ကွက်
သာဖြစ်သည်။ အားထည့်ပြီး ရိုက်ပါက မီးခိုးပြာဝတ် အသက်
ထွက်နေပြီ။

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုသည် မီးခိုးပြာဝတ်၏ စိန်
ကြောက်မှုကို ပြောပျောက်သွားအောင် စကားပြန်စလိုက်သည်။

'ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အဆောင်မှူး(ပိန်လျှန်ကျုံး)
ယွင်ယန်ဖေးကို လာရှာတာပါ'

မီးခိုးပြာဝတ်သည် ခုမှ အသက်ရှူ ချောင်သွားသည်။

'အဆောင်မှူးယွင်ယန်ဖေးနဲ့ ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေတွေ
မို့လို့လား'

'သူနဲ့ကျုပ် ဇီဝိတ် အရမ်းလာရှာပါမလားဗျ'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားနာမည်လည်း ပြောပြဦးမှပေါ့'

'မလိုပါဘူး၊ ရန်ငြိုးရုံသူ လာရှာနေတယ်လို့သာ ပြော
လိုက်ပါ။ သူ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်'

'ရန်ငြိုးရုံသူ' ဟူသော စကားကြောင့် မီးခိုးပြာဝတ်

၁၄၆ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မပြော၍ မဖြစ်တော့။

လေ့ရှိနေ၍ မဖြစ်တော့။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီမှာ ခဏစောင့်နေပါ။ ကျုပ် အကြောင်းသွားကြားပေးပါမယ်’

မီးခိုးပြာဝတ်သည် ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။ ဟိုတယ်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။

မကြာခင်။

မီးခိုးပြာဝတ်နှင့် ပိန်လျှန်ကျုံး (ခေါ်) ယွင်ယန်ဖေးပါလာသည်။

‘မီးခိုးပြာဝတ်သည် ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုရှေ့ ရောက်သည်နှင့် ပါလာသူကို လှည့်ပြောသည်။’

‘အဆောင်မှူး ယွင်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့လူဟာ သူပါပဲ။ ယွင်ယန်ဖေးသည် ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေစဉ် ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြသည်။’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်လည်းဗျာ၊ မေ့တတ် လိုက်တာလွန်ရော၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ခွဲခဲ့ကြတာ လေးငါးရက်ပဲ ရှိတယ်သေးတယ်ဗျ’

သိုင်းမာလာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၄၇

‘ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ’

ယွင်ယန်ဖေး အသံက မာလာသည်။

‘ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုက ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။’

‘မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလားဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ယန်ကျိုးမြို့၊ စိုစီးဟူ ရေကန်ဘေးက စူးကန်းတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆေးကွဲဖို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်လေဗျာ၊ မှတ်မိပြီလား’

ယွင်ယန်ဖေးမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ယှက်သွားတော့သည်။

‘ဝါကြောင့်မို့ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိနေတာကိုး၊ လက်စသတ်တော့ အဘိုးအိုဟန်ဆောင်လာတဲ့ သူများကိစ္စကို အတင်းဝင်စွက်ဖက်တတ်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး မင်ရင်ကြယ်ကိုး’

‘ခင်ဗျား မှတ်မိလာပြီပဲ . . . ဟဲဟဲ၊ ကျုပ် အဘိုးအိုဆန်ဆောင်တတ်သလို ခင်ဗျားကလည်း သမားဟန်ဆောင်တတ်သူပါပဲ’

‘ကဲပါလေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စွက်ဖက်မှုဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပါးနပ်မှုတို့ ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ အရေးနိမ့်ခဲ့ ပြီးပါပြီ၊ ဒါတောင် ထပ်ရောက်တာကတော့ ဟဲဟဲ သည်းခြေမရှိတဲ့လူလို့ ပြောရလိမ့်မယ်လို့တယ်၊ ကဲ . . . ဒုတော ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာပြန်တာလဲ’

‘အချိန်တန်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်၊ လမ်းမှာလည်း ချောင်ခန်းရဲတိုက်ကလူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ’

‘ဪ . . . ခင်ဗျားက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ထပ်ပြီး’

၁၄၈ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စွက်ဖက်ချင်နေသေးတာတိုး'

ရွှေမျက်နှာနှင့်အဘိုးအိုဟန်ဆောင်လာသည့် မင်ရင်ကြယ် သည် ထိမထင်ဟန်နှင့် ရယ်သွမ်းသွေးတော့သည်။

'ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ သူများကိစ္စတိုဝင်စွက်တတ်တဲ့အကျင့်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ မွေးရာပါအကျင့်ပဲ၊ ဒီအကျင့်ဟာ ဘယ်လိုမှ ပြင်လို့မရတဲ့အကျင့်ဗျ . . . ဟဲဟဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘယ်လို စွက်ဖက်ဦးမှာလဲ'

ယွင်ယန်ဖေးက မျက်မှောင်ကြွက်ပြီး မေးလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်က မဲပြီး-

'ခင်ဗျားအထက်ကလူနဲ့ တွေ့ချင်လို့၊ ကဲ . . . ခေါ်လိုက်ဗျာသူ့ကို၊ ကျုပ် သူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်'

'ခင်ဗျားက ခင်ဗျားဆန္ဒကိုချည်း ပြောနေတာကိုး၊ ကျုပ်အထက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူတိုင်းကို တွေ့ခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူ့အဆင့်နဲ့သူ သတ်မှတ်ချက်နဲ့ တွေ့တတ်တာ'

'တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့အထက်ကပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုလူစားမျိုးနဲ့မှ တွေ့တတ်တာလဲ'

'အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ကတော့ သတ္တမသူရဲကောင်း အဆင့်အတန်းလောက်ရှိမှ တွေ့တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအဆင့်ကစပြီး အထက်အထိပေါ့ဗျာ၊ သူ့ထက် အဆင့်နိမ့်သူကိုတော့ တွေ့ဆုံခွင့် မပြုတတ်ပါဘူး၊ ထွက်တွေ့လေ့လည်း မရှိပါဘူး'

'ဟာနဲ့ . . . ဟား . . . ဟား၊ ပေါက်ကရဲတွေ ပြောမနေနော်'

ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သခင် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်က ကျို့ကိုးချင်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ဆုံချင်တာပါ၊ ဟားဟားဟား . . . အစကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲဟာ'

ယွင်ယန်ဖေးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြသည်။

'ဆန္ဒစွဲနဲ့ အရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့ မင်၊ ကျုပ်ပြောတာဟာ စည်းနဲ့တမ်းနဲ့ ပြောနေတာပါ၊ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်ဟာ စည်းကမ်းကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ဂိုဏ်းဗျ'

ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းသားတွေဟာ လူတိုင်းကို အထင်သေးတဲ့ သဘောနဲ့ ကြည့်တုတ်တဲ့သဘောပဲ၊ ခင်ဗျားတို့အမြင်မျက်စိဟာ တစ်တောင်မြင့်တဲ့ အမြင်ပဲ'

'ဘာဗျ . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတာလား၊ ခွေးမျက်စိနဲ့ မြေကြီးတစ်တောင်လောက် ကွာတာကို နှိုင်းပြီး ပြောနေတာလား၊

'ဟားဟား . . . တယ်လည်း ရယ်စရာကောင်းသကိုး၊ ဒီမယ်ယွင် . . . ကျုပ်ဟာ အညတရ စာပေသမား၊ မထင်ရှားသေးတဲ့ သိုင်းသမား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကျုပ်ကို လေးလေးစားစား မဆက်ဆံရင် ကျုပ်ကလည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံလေ့မရှိဘူးဗျာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအဆင့်လည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်တွေ့ချင်တာ တွေ့ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းဆိုလွှာ ပေးပို့ရမှာလား'

'အပိုပေါ့ဗျာ'

၁၅၀ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

'ဒါဖြင့် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ လက်ဆောင်ပေးပို့ရင်တော့
'အလဟဿဖြစ်မှာပဲ၊ ကျုပ်အထက်သခင်က မျက်စောင်း
ထိုးပြီး ကြည့်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင်တော့...'

မင်ရင်ကြယ် စကား တစ်ပိုင်းတစ ဖြစ်သွားသည်။

ယွင်ယန်ဖေးက ဖြတ်ပြောသည်။

'ဒီလောက်လည်း ဆန္ဒစောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကိစ္စရှိရင်
ကျုပ်ကိုပြောလည်း ဖြစ်ပါတယ်'

'အကောင်းဆုံးက သူများပခုံးပေါ်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို
ကိုယ့်ပခုံးပေါ် ပြောင်းမတင်တာ ကောင်းဆုံးပဲ'

'ဟဲဟဲ... ဘယ်လောက်ကြီးလေးတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ကောင်းကောင်းထမ်းနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်
မယူနိုင်တဲ့ တာဝန်ဆိုတာ မရှိပါဘူး'

'တကယ်လားဗျ'

မင်ရင်ကြယ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီး မေးသည်။

'တကယ်ပေါ့'

ယွင်ယန်ဖေးကလည်း ရဲရဲတင်းတင်း ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်၏မျက်ခုံးမွေးများ နဖူးပေါ် မြင့်တက်
သွားသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် မေးမယ်၊ ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာပေ
သမားအတုကိစ္စ၊ ကျွန်မိသားစုအိမ်တော် မီးလောင်ပြာကျသွားတဲ့

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၅၁

ကိစ္စ၊ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ခန်း မေ့မုန့်ချူး မီးသင့်သေခဲ့တဲ့ကိစ္စ အဲဒီကိစ္စ
ပြဿနာတွေအားလုံးကို ခင်ဗျား တာဝန်ယူနိုင်သလား'

ယွင်ယန်ဖေးသည် မိုးကြိုးပစ်သံ ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့
ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'ဘယ်... ဘယ်သူက ကျွန်မိသားစုအိမ်တော်ကို မီးရှို့ခဲ့
လို့လဲ၊ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ခန်း မေ့မုန့်ချူးကို ဘယ်သူက မီးလောင်
တိုက်သွင်းခဲ့လို့လဲ'

'ဒါကတော့ လုပ်တဲ့သူ သိမှာပေါ့ဗျာ... ဟဲဟဲ'

'ခင်ဗျား မဟုတ်တရုပ် လုပ်တတ်တွေ လာခင်းမနေ
စမ်းပါနဲ့'

'ဒါက ခင်ဗျား မသိလို့ ပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါဗျာ၊
အကယ်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဘယ်သူရှာရှာ ပြဿနာက အတူတူပါပဲဗျာ'

'ကဲ... ကျုပ် သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး ယွင်၊ ခင်ဗျား
တို့ သခင်မနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးပါ'

'ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ ဖင်'

မင်ရင်ကြယ် ဒေါသ ထွက်လာသည်။ ယွင်ယန်ဖေးကို
စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေပြီ။

'ဒီမယ်'ယွင်ယန်ဖေး၊ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်လို အကြွေး
ရှိရင် ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းဟာ သိုင်းဂိုဏ်း
ခေါင်းစုံရဲ့ တစ်ခုတည်းသော စည်းကမ်းပါ၊ ဒီတော့ အားလုံးကို

၁၅၂ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခင်ဗျား တကယ် တာဝန်ယူနိုင်သလား၊

ယွင်ယန်ဖေးက ပုခုံးနှစ်ဘက် ထွန်၍ ဖြေသည်။

‘ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းခဲ့တာကတော့ ကျုပ်ပဲ၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကတော့ ကျုပ် လက်ချက် မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီကိစ္စအားလုံးကို ဒီလိုဖြေရှင်းလို့ မရဘူး ယွင်၊ ကြီးမားတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ကို လွယ်လွယ်လေး ဖြေရှင်းလို့ မရဘူးဗျ’

မင်ရင်ကြယ်၏အသံသည် ဧေါသသံ ပါလာသည်။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျုပ်ကိုသာ ဦးတည်လိုက်ပါ မင်’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တိုက်ကွက်တွေကို ငါးကွက်ထိအောင် ခုခံနိုင်လို့လား’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက် အထင်ကြီးမထားနဲ့လေ လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုက အဖြစ်မှန်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

မင်ရင်ကြယ် ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။ မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်တက်သွားချိန်တွင် သူ့လက်ဝါးပါ တက်သွားသည်။

ရိုက်ချက်သည် ယွင်ယန်ဖေး၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျရောက်လာဟန်နှင့် ဆက်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

‘အားကြီးသော ရိုက်ချက်ဟန် မဟုတ်သော်လည်း ယွင်ယန်ဖေး ထိတ်လန့်သွားသည်။’

ထို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ တစ်လှည့်နှင့် မလှဲလောက်၍ နှစ်လှမ်းပြည့်အောင် ဆုတ်ခွာလိုက်ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၅၃

မိသော်လည်း မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါးသည် ရင်ဝနှင့် နီးကပ်နေဆဲ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုအချိန်၌ မင်ရင်ကြယ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာခြင်း မရှိဘဲ ရပ်မြဲအတိုင်းဖြစ်သည်။

ကြုံရပုံကား မင်ရင်ကြယ်၏ရိုက်ချက်နှင့် လက်သည် ရှည်ထွက်လာသလို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သို့တိုင် မင်ရင်ကြယ်၏ လက်ဝါးသည် ရင်ဝနှင့် နီးကပ် နေဆဲပင်။

ယွင်ယန်ဖေးသည် ချွေးသီးများ စို့တက်နေပြီး နောက်သို့ ထပ်ဆုတ်နေရပြန်၏။

သူ နောက်ဆုတ်တိုင်း မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါးသည် ကပ်ပြီး ပါလာနေ၏။

သို့နှင့် နောက်သို့ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ဆုတ်နေရတော့ ၏။ သို့တိုင် မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါးကလည်း ကပ်လိုက်နေမြဲတည်း။

ယွင်ယန်ဖေးသည် နောက်ဆုတ်နေမြဲတည်း။ သိပ်မကြာ လိုက်ပါ။

ယွင်ယန်ဖေး၏ကျောနှင့် နံရံ ဆောင့်မိပြီး ဝုန်းခနဲ မြည်သွားတော့သည်။

ယွင်ယန်ဖေးအတွက် နောက်ဆုတ်စရာ နေရာ မရှိတော့။ အုတ်နံရံသည် သူ့ကို ဟန့်တားထားချေပြီ။

သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးများ သီးထလာလေပြီး မလှူးတော့။

၁၅၄ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်သည် ခုခံတိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာရန်သာ ရှိတော့သည်။

သို့နှင့် အကြိတ် အားတင်းပြီး ဖြစ်သလို တိုက်ခိုက်ရန် ယန်ပြင်ရတော့သည်။

သို့သော်...

ထိုအချိန်မှာပင် အဝါပတ်တစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

'အဆောင်မှူးယွင်၊ သခင်မလေးက မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဧည့်သည်တော်ကို အမြန်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့'

ယွင်ယန့်ဖေးသည် ယခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

ဤထွက်ပေါက်သည် အကောင်းဆုံး ထွက်ပေါက်ပင်။

ယွင်ယန့်ဖေးသည် နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးများကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်ပြီး-

'သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် သူ၏ တိုက်ကွက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ အထက်လူကြီးဟာ အကင်းပါးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူ မာနကြီးတာကို ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကဲ...'

ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ပါ၊ ကျုပ် ဒီကပ် စောင့်နေမယ်'

ယွင်ယန့်ဖေး မျက်နှာပျက်သွားရပြန်သည်။

သခင်မလေးက ဧည့်သည်ကို သူ့ဆီ ခေါ်ခိုင်းခဲ့သည်။

သိုင်းမာယကနှင့်သွားသော (၃) □ ၁၅၅

ယခုမှ ဧည့်သည်က သခင်မလေးကို ခေါ်ခိုင်းနေပြီ။

ဤကိစ္စသည် စောစောက ချောင်ပိတ်မိခြင်းထက် လောဇွေးပြန်ရသည်ကိစ္စဖြစ်သည်။

'ဒီနေရာရဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်သင့်ပါတယ် မင်'

ယွင်ယန့်ဖေးသည်အသံသည် သိသိသာသာကြီး ညွတ်ပျောင်းနေသည်။

သို့သော် သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို မင်ရင်ကြယ်က လက်မခံချေ။

'ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျားတာဝန်က သူ့ကို သွားခေါ်ပေးဖို့ပဲ၊ လာတာ မလာတာ သူ့ကိစ္စ၊ မလာမချင်း စောင့်ရမှာက ကျုပ်ကိစ္စ'

'ဒါကတော့ ခင်ဗျား သဘောထား ရှိင်းယူတာပဲ မင်'

'ခင်ဗျား အမြင် သိပ်မှားနေတယ်၊ ယွင်ယန့်ဖေး၊ ခင်ဗျား အမြင် သိပ်မှားနေတယ်၊ ကျုပ်က လေးစားထိုက်သူကို လေးစားတတ်ပါတယ်၊ ဂါရဝတရားကိုလည်း တောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်'

ယွင်ယန့်ဖေး ဒေါသ ထွက်လာပြန်သည်။

'ခင်ဗျား တော်တော် လူပါးဝနေပါလား'

ယွင်ယန့်ဖေး ဘာမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။

လက်ဝါးတိုက်ကွက်ကို လျှပ်တစ်ပြတ် ထုတ်ပြီး ကမ်းတုန်

၁၅၆ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အားကုန် ဝင်တိုက်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ယွင်ယန်ဖေး၏တိုက်ကွက်နှင့် ရိုက်ချက်များ အားပါပြင်းထန်သည်ကို သိနေသော်လည်း တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု။ ယွင်ယန်ဖေး၏လက်ဝါး တိုယ်ပေါ်ရောက်လာမှ အသားကလေး တိမ်းပေးလိုက်ပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို မိမိရရကြီးဖမ်းဆုပ်လိုက်တော့သည်။

‘ခင်ဗျား ခေါ် ပေးမလား မပေးဘူးလား ပြော’

အသံသည် မိုးခြိမ်းသံအလား အောက်မေ့ရတော့သည်။

ယွင်ယန်ဖေး၏မျက်နှာသည် ခွံ့မဲ့ပြီး ညှိမည်းနေလေပြီ။ သည်ကြာထဲက အကြိတ်ပြီး လွတ်နေသောလက်နှင့် လက်ဝါးစောင် ခုတ်လာပြန်တော့သည်။

‘မခေါ်ဘူး၊ ကျုပ် အသေခံသွားမယ်’

ယွင်ယန်ဖေး၏အသံသည် အန်ပြီးပေါ်လာသည်။

မင်ရင်ကြယ် ရယ်မိသည်။

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်သော စကားသံ ပေါ်လာသည်။

‘ယွင်ယန်ဖေး... ခင်ဗျားမှာ အသက် ဘယ်နှစ်ချောင်တောင်ရှိနေသလဲ ၊ အေးအေးလေး ငြိမ်နေလိုက်စမ်းပါ။ ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းနဲ့ လမင်းကို ပြိုင်လို့ မရပါဘူးဗျ၊ အခြေအနေထိ နားလည်စမ်းပါ’

နောက်ကျောမှ ပေါ်လာသောအသံကြောင့် မင်ရင်ကြယ်သည် ယွင်ယန်ဖေးလက်ကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အသံထွက်

သိုင်းဇာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၅၇

ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်းကို အဖြူဝတ် စာပေသမားအသွင်နှင့် တွေ့ရတော့သည်။

အခန်း(၃၈)

တိုက်ယူရသော သတင်း

ချန်ချွန်းယင်းသည် တံခါးပေါက်တစ်ခုတွင် ရပ်နေပြီး
စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်။

ယွင်ယန့်ဖေးသည် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပျာပျာသလဲ
လှမ်းပြောသည်။

‘ကျွန်... ကျွန်တော် မသိလို့ပါ စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်’
မင်ရင်ကြယ်သည် ချန်ချွန်းယင်းကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေး ပြောသည်။

‘ဟဲဟဲ... လက်စသတ်တော့ ထန်ရှုန်းဂိုဏ်းက နယ်လှည့်
စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ် လက်ရွှံ့ဘက် ချန်ချွန်းယင်းကြီးကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်မိသားစုအိမ်တော်ထဲကို
မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဇွတ်ဝင်လာခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး မင်ရင်ကြယ်
မဟုတ်လား’

‘ကျုပ် သူရဲကောင်းကြီး မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီ
ဘွဲ့မည်ခံသင့်တဲ့ အရည်အချင်းလည်း မရှိသေးပါဘူး၊ အညံတရ
စာပေသမား မင်ရင်ကြယ်ပါ’

ချန်ချွန်းယင်းသည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းပြီး ရှေ့ကို တိုးလာ
လေသည်။

ထို့နောက် ယွင်ယန့်ဖေးကို လှမ်းပြောသည်။
‘ယွင်ယန့်ဖေး နောက်ဆုတ်နေလိုက်ပါ’
‘ဟုတ်ကဲ့ပါ နယ်လှည့် စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်’
ယွင်ယန့်ဖေးသည် ဖျတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။
ထိုအခါကျမှ ချန်ချွန်းယင်းက မင်ရင်ကြယ်ကို စကား
လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ဝန်ရင်မော်ကို ပြန်လိုချင်နေသလား’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တခြားကိစ္စလည်း ရှိနေပါသေးတယ်’
မင်ရင်ကြယ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ပြောသည်။
ချန်ချွန်းယင်းက ...
‘ဪ... တခြားကိစ္စလည်း ပါသေးသကိုး’
‘ခင်ဗျားက အားလုံးကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးနိုင်လို့လား’
‘အရေးကြီးတာက ကိစ္စကြီးသလား၊ သေးသလားဆိုတာ

အရင် သိပါရစေ'

'သိပ်ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားကို ပြောမပြနိုင်ဘူး'

'ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ'

မင်ရင်ကြယ် နှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော ယွင်ယန်ဖေးက ဝင်ပြောသည်။

'ကျို့အိမ်တော် မီးလောင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဝန်ရင်မော်ဇနီး မေမုန့်ချွေး မီးလောင်သေတာကို ဆွေးနွေးချင်လို့တဲ့'

ယွင်ယန်ဖေးစကားကြောင့် ချန်ချွန်ယင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'မင် ဒီလို ပြောပါသလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဒီလိုပဲ ပြောတယ်'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှာ အထောက်အထား ရှိသလား'

'ကျုပ်ပြောနိုင်တာက ယွင်ယန်ဖေးဟာ ဆေးဆရာဟန် ရုပ်ဖျက်ပြီး ကျို့အိမ်တော်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက် ဝန်ရင်မော်တို့ ဖမ်းပြီး လျှို့ဝှက် ထွက်သွားတယ်၊ သူ ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျို့အိမ်တော် မီးလောင်ပြာကျခဲ့တယ်၊ ဝန်ရင်မော်ဇနီး မေမုန့်ချွေး သေဆုံးခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ဖို့ လိုတယ်'

'ခင်ဗျားပြောတာတွေဟာ ထန်ရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်လို့ တစ်အပ်စွပ်စွဲလို့ မရပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ပြဿနာရဲ့အတိမ်အနက်

ကို ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာတတ်ပါတယ်၊ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရမ်းမစွပ်စွဲတတ်တာဟာ ကျုပ်အကျင့်ပဲ'

ချန်ချွန်ယင်းက ဝေလည်ချောင်ပတ် လုပ်နေသည်။ မင်ရင်ကြယ်က မထီတရီ ပြုံးတော့သည်။

'အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်တဲ့လူဟာ အနှိုးရခက်သဗျ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တကယ်မသိတာတွေ ရှိကောင်းရှိနေပါလိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားတပည့်ကိုသာ ထပ်ပြီး မေးကြည့်လိုက်ပါ'

ယွင်ယန်ဖေးက ဝင်ပြောသည်။

'မင်က ပြဿနာအားလုံးကို ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းလက်ချက်လို့ စွပ်စွဲနေတာ အမှန်ပဲ'

မင်ရင်ကြယ်က ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်သွားသည်။

'ကျုပ် ပြောလိုတာက ပြဿနာအားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ ထန်ရှန်းဂိုဏ်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆွေးနွေးချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားတို့က ကိုယ်လိုရာဆွဲပြီး ကောက်ချက်ချ ဆုံးဖြတ်နေတာကိုတော့ ကျုပ် ဘာမှမပြောလိုဘူး'

'ခင်ဗျားစကားက ရှင်းမလိုလို့နဲ့ တော်တော်ရှုပ်တာပဲ၊ ကဲ... ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ ကျို့မိသားစုအိမ်တော်ကို ထန်ရှန်းဂိုဏ်းက မီးရှို့တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောသလား'

ချန်ချွန်ယင်းက ထပ်မေးသည်။

'မပြောဘူး၊ မီးလောင်တဲ့အကြောင်းပဲ ကျုပ်ပြောတယ်၊

ဘယ်သူ ရွှိတယ်လို့ ကျုပ် မပြောဘူး၊ ရှင်းပြီလား၊
မင်ရင်ကြယ်က ရှင်းရှင်းဖြေသည်။ သို့သော် ချန်ချွန်းယင်း
ဘဝင်မကျလှပေ။

ခင်ဗျားက စကားကို ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ လှည့်ပြောနေတာပဲ၊
ထန်ရွှင်းဂိုဏ်းကို တိုက်ရိုက်မစွပ်စွဲဘူးဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို
ဘာဖြစ်လို့ လာမေးနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆွေးနွေးချင်နေတာလဲ

‘ဂါလည်း အင်မတန် ရှင်းပါတယ်၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့
လက်ချက်လို့ မစွပ်စွဲသေးပေမယ့် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကို သံသယရှိလို့ပဲ၊
ဒါဟာ သိုင်းလောကရဲ့ သဘောထားအမြင်ပဲ’

ချန်ချွန်းယင်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့၊ အသက်ရှူပင်
ကျပ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားစကားက ပညာသားပါတဲ့ စကားပဲ၊ အနှောင့်
မလွတ် အသွားမလွတ်၊ ကဲ... မေးစရာရှိတာ မေးဦးဗျာ’

‘ကျုပ် အမေးချင်ဆုံးကိစ္စကို ခင်ဗျား လုံးဝ မမေးဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို မေးချင်သလဲ’

‘စီးမင်လို့ ခေါ်တဲ့ သခင်မလေးကို’

ချန်ချွန်းယင်း၏မျက်လုံးသည် ဒေါသရောင်များ ဝင်းလက်
လာသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကား ပြုံးနေမြဲ။

‘အားနာပါတယ် မင့်ဆန္ဒကို ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ကိစ္စနှစ်ခုတို့ ခင်ဗျား တာဝန်ယူနိုင်သလား’

‘ကျုပ်တာဝန်က နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်ပါ’

‘ကောင်းပြီ... သူ့ကို ခေါ်ထုတ်ပေးတော့’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’

‘ဝန်ရင်မော်ကို’

‘အိုး... သူ ကျုပ်တို့ဆိုမှာ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား အရှာမှား
နေပြီ’

‘မလိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ချန်၊ ဟောဟိုမှာ ယွင်တစ်ယောက်လုံး
ရှိနေပါသေးတယ်’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘သူက ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့လူလေဗျာ’

‘ဪ... ဪ... ဘူးယောက်ဆုံတုန်း မျက်နှာစုံညီ
ထပ်မေးကြည့်ပါဦးဗျာ’

‘အိုး... ဒေသကြီးတစ်ခုရဲ့ လေးစားမှုကို ခံယူရရှိထား
တဲ့ လက်ရှစ်ဘက်ဟာ ဒီလောက်တောင် ကောက်ကျစ်တတ်သလား။

တကယ်သိ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကိုတောင် ပြောင်ငြင်းနေသေးသကား’

‘ဟားဟား... ခင်ဗျား တော်တော်အပြောရမ်းတဲ့ လူပဲ၊

သူခိုးဖမ်းရင် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းပါမိမှ တရားဝင်တာဗျ၊ အပြစ်ပေးလို့
ရတာဗျ၊ အရမ်းပြောလို့ ရမှာလား၊ ဟားဟားဟား’

ချန်ချွန်းယင်းက အော်ဟစ်ရယ်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

‘စောစောကတော့ သူ ဝန်ခံသားပဲဗျ’

‘ဒါက ခင်ဗျားတို့ကြောက်လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ခု ကျုပ်နို့နေပြီ၊

၁၆၄ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထပ်မေးကြည့်ပါ'

'ဝန်ခံရင်ကော'

ကျုပ်က ခင်ဗျား လိုချင်တာကို ပြန်ပေးဖို့ တာဝန်
ယူတယ်'

'သူ့ ဝန်ခံရင်ကော'

'ရှင်းပါတယ် ခင်ဗျားဆီက ဘာမှ မတောင်းတော့ဘူး'

'ဒါ သဘောထားကြီးမူပဲ၊ ဒီလို သဘောထား ဘာဖြစ်
လို့ ထားတာလဲ'

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်အပေါ် မရမ်းကားသေးလို့ပဲဗျ'

'ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်၊ ခင်ဗျား လိုချင်တာ တောင်းတို'

'တောင်းလည်း ခင်ဗျားက ပေးချင်မှ ပေးမှာပါ။ ကလိန်'

ကကျစ် လုပ်ချင်လုပ်နေဦးမှာ၊ ယုံရတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

'ဟဲဟဲ... ဒါဟာ ကျုပ်သိက္ခာကို စော်ကားတာပဲ၊ ကျုပ်'

စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းတတ်တဲ့ လူ'

တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ'

ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့လူကို ပြန်ပို့ပေးမယ်'

'လက်ခံပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း မနစ်နာစေရပါဘူး'

'မှန်ပါတယ်၊ သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ ကတိတစ်လုံးအတွက်'

အသက်စွန့်ရတဲ့သူတွေပါ'

'ကျုပ်က ထွေးပြီးတဲ့တံထွေးကို မျှိုတတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး'

မဟုတ်ဘူး'

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၆၅

ချန်ချွန်ယင်း၏ မျက်ခုံးမွေးများ နဖူးပေါ် မြင့်တက်သွား
သည်။

'တဲ... ယွင်ကို မေးလိုက်စမ်းပါ မင်'

မင်ရင်ကြယ်က ယွင်ယန်ဖေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယွင်ယန်ဖေးသည် အားတင်းပြီး ခေါင်းမောလာသည်။

မျက်နှာသည် သိသိသာသာ နီရဲနေသည်။

ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ် လုပ်နေရာမှ-

'စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စည်းကမ်းကို

တသဝေမတိမ်း လိုက်နာချင်သူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့်...

ယွင်ယန်ဖေး၏အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

သို့သော် သူ၏ စကားသည် ဤမျှနှင့် လုံလောက်နေ

ပေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်လုံးအရောင်သည် တဖျပ်ဖျပ်
တောက်ပလာသည်။

'လေးစားပါတယ် အဆောင်မှူး ယွင်'

မင်ရင်ကြယ်က တကယ် လေးစားတန်နှင့် ပြောသည်။

ချန်ချွန်ယင်းကား ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ယွင်ယန်ဖေးကို ရိုက်သတ်ရန် လက်တစ်ဘက် မြှောက်
တက်လာတော့သည်။

'ရပ်လိုက်ပါ'

ချီလွင်သောအသံ ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်စရာကောင်း

သည်။ အာဏာပြင်းသောအသံ ဖြစ်သည်။

ချန်ချန်ယင်းသည် မြောက်တင်လိုက်သောလက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်ရသည်။ ဖုတ်ခနဲ နောက်ပြန်ကြည့်ပြီး ခါးကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။

‘သခင်မလေးကို ဝါရပ်ပြုပါတယ်’

ချန်ချန်ယင်းက မလိုအပ်သောစကားကို တုန်ယင်စွာ ပြောသည်။

ရပ်နေသူကား အကျီနက်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အလွန်ချောမောသော မိန်းမပျိုပင်။ သူမ ရောက်လာသည်နှင့် အခန်းတစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်သွားသည်။

သူမ၏ လက်ဝဲတက်တွင် အကျီနက်လူငယ် ပါလာသည်။ နောက်တွင်မူ ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်တစ်ယောက်ရှိသည်။

‘ဝိုဏ်းစည်းတမ်းကို သတိပြုပါ ချန်၊ ရှင် လုပ်ပိုင်ခွင့် ဘာတွေဆိုတာလည်း သတိချပ်စမ်းပါ’

ချန်ချန်ယင်း နှုတ်တုံ့မပြန်ရဲတော့။ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေသည်။

‘ယွင်ယန့်ဖေး ဘေးမှာ ရပ်နေပါ’

အကျီနက် မိန်းမချောက အမိန့် လှမ်းပေးသည်။

ယွင်ယန့်ဖေးသည် ရပ်နေရာမှ ဘေးသို့ ဆုတ်သွားသည်။

နှုတ်ကလည်း...

‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သခင်မလေး’

ဟု လှမ်းပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မိန်းမပျိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေသည်။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးရောင် တဖျပ်ဖျပ်တောက်လာသည်။

အကျီနက် မိန်းမချောက စကားလှမ်းပြောသည်။

‘သူရဲကောင်းမင်ဟာ ဟညာပါပါ ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့ လူပဲ။ လေးစားပါတယ်ရှင် လေးစားပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်က...

‘မိန်းမချောရဲ့ အရည်အချင်းက ပိုပြီးအိုးကျူးစရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... နှုတ်ရောက်လာတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ ရှင်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို လုံးပန်းဆောင်ရွက်တာဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စကားနည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်၊ ရှင် ယုံမှာလား’

‘ပြောတဲ့အကြောင်းအရာပေါ် မူတည်ပါတယ် စီးမင်’

‘ရှင်က ဘယ်လိုစကားမျိုးမှ ယုံကြည်နိုင်မှာလဲ’

‘အမှန်ကို ပီပြင် ပေါ်လွင်စေဖို့ လိုပါတယ်၊ အမှန်စကားဆို ကျုပ် ယုံကြည်တတ်ပါတယ်၊ အမှားအမှန်ကိုလည်း ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာတတ်ပါတယ်’

‘ရှင်စကားပြောကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်မပြောပြီးရင် ရင်

၁၆၈ □ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ ကျွန်မရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုကော
တရားမျှတတယ်လို့ မြင်နိုင်ပါ့မလား'

'အပြောနဲ့ လက်တွေ့ကို ဆက်စပ်ကြည့်ရပါလိမ့်မယ်၊
အရေးကြီးတာက ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်တာဝန်ယူဖို့ပဲ၊ ကျုပ်
သတင်းတစ်ခု ရထားသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ချောင်ထန်းရဲတိုက်နဲ့
ဆုံခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဒီမေးခွန်းဟာ ထုတ်ဖော်ပြောလို့ မကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊
မှန်တာ ဖြေရရင်တော့ သူတို့နဲ့ တွေ့ဆုံတာ အမှန်ပါပဲ၊ သူတို့ဆီက
ဝန်ရင်ခေါ်အဟုအကြောင်းကို ရှင် သိပြီးရောပေါ့'

'သိပြီးပါပြီ၊ သူက အဲဒီအတိုင်း ပြောခဲ့တာပဲ'

'ကျွန်မကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောပြမှာပါ'

စီးမင် (ခေါ်) စီးမင်ရှန်းက ပြုံးပြီးပြောသည်။

'မယုံစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ် ယုံပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်က တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောလိုက်သည်။

စီးမင်ရှန်း၏ မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'ခုတော့လည်း တယ်လွယ်ပါလား'

'ရှင်းပါတယ်၊ ခုနကပဲ ခင်ဗျားရဲ့ တရားမျှတမှုကို
တွေ့ခဲ့လို့ပါ'

'ဟင်းဟင်း... ရှင်အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကို တမင်
သက်သက် ဟန်ဆောင်သရုပ်ပြနေတယ်လို့ကော မထင်မိဘူးလား'

'ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားလို့ မစွပ်စွဲခဲ့တော့

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၆၉

ပါဘူးဗျာ'

'ရှင်က မြှောက်ပြောတတ်သားပဲ'

'ကျုပ်က ရင်ထဲက မပါတဲ့စကားကို ထုတ်ဖော်ပြောလေ့
မရှိပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ရှင်ကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်ပြီ'

'ဒီလိုဆိုရင် ခု ဝန်ရင်မော်အတု ဘယ်မှာလဲ'

'သူ့ကို နားရွက်ဖြတ်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ'

'ဘာ... နားရွက်ဖြတ်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်
လား'

'ကျို့ သိအောင် လုပ်လိုက်တာပါ၊ မသင့်လျော်တဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ပါဘူး'

'အတုမှန်း သိခဲ့တယ်ဆိုတော့ သူ့ရုပ်မျက်နှာကို ဖျက်ဆီး
ကြည့်ခဲ့လို့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ နဂိုမူလ မျက်နှာကိုပါ ကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ'

'ဒါဖြင့် သူ ဘယ်သူဆိုတာ သိပါသလား'

'ကျို့ရဲ့လူပါ၊ ကျို့ ခိုင်းလို့ လုပ်ရပါတယ်လို့ ဝန်ခံသွား
တယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလူ ပုံသဏ္ဌာန် ပြောပြပါ'

'မှိုးမှိုးသာမန်လူတစ်ယောက်ပါ၊ အရွယ်က လူလတ်ပိုင်း
အရွယ်'

'အရွယ်က လူလတ်ပိုင်းအရွယ်'

၁၇၀ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မင်ရင်ကြယ်တာ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။ စီးမင်
ရှန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာများ မှားနေလို့လဲ’

‘မမှားပါဘူး။ ကျို့ကို ပေါ့ဆလှချည်လားလို့ ဖြော့...’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားလွန်သွားသည်ကို သတ်ရလို့
သဖြင့် တစ်ပိုင်းတစနှင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

စီးမင်ရှန်းက ထိုအချက်ကို ဝရမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောလာ
သည်။

‘မင်... ကျို့အိမ်တော်မီးလောင်တဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့
လက်ချက် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော’

မင်ရင်ကြယ်က ဘာမျှမဖြေ၊ စူးရဲသောမျက်လုံးနှင့် သာ
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေကြီးမင်၊ စဉ်းစားမိသလား မသိဘူး။ ဝန်ရင်စော
ဇနီး မေမုန့်ချူးပါ မီးသင့်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စ’

‘ဝန်ရင်မော့ဇနီး မေမုန့်ချူးဟာ သာမန်မိန်းကလေး
မဟုတ်ဘူး၊ ပညာရည် ဖြင့်မားသူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုမိန်းမ
တစ်ယောက်ဟာ မီးလောင်ပြီး မသေနိုင်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ
ချောင်ပိတ်နေပါစေ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်တယ်’

မင်ရင်ကြယ် ဒုမှ စဉ်းစားမိသည်။

စီးမင်ရှန်း၏စကားသည် စဉ်းစားစရာကောင်းသော
စကားဖြစ်သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသဇ္ဇာ (၃) □ ၁၇၁

သေဆုံးသူများထဲတွင် ပါဝင်နေခဲ့သော ရွှေချန်ရိုးသည်
လည်း ခေသူ မဟုတ်၊ သူတို့၏သေခြင်းသည် တကယ်သေခြင်း
ဖြစ်နိုင်သလော၊ မိမိမြင်တွေ့ခဲ့သော အလောင်းကောင် မည်းမည်း
ကြီးများသည် ရုပ်ဖျက်နေသော အလောင်းကောင်များတည်း။

အခန်း (၃၉)

တရားခံ ဘယ်မှာ

ကျေးဇူးတင်တယ် စီးမင်းရှန်း၊ ခင်ဗျားအမြင် စူးရောက် ထက်မြက်လှပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်က လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြောတော့သည်။

စီးမင်းရှန်းက လှပသောအပြုံးကို ပြုံးပြသည်။

'မင်ရဲ့ကျေးဇူးတင်မှုကို မခံဝံ့သေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောချင်သေးတာက ကျို့အိမ်တော်ကို မီးရှို့ခဲ့သူဟာ မေမုန့်ချွေ ထက် သိုင်းပညာ ပိုကောင်းတာ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မေမုန့်ချွေကို ထိန်းချုပ်ထားလို့ပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်လေးငါးဆယ်ကလဲ ဝိုင်းရံစောင့်ကြပ်နေပါလိမ့်မယ်'

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မတို့မှာ မေမုန့်ချွေရဲ့ ပညာအရည် အချင်းမျိုး မရှိသေးပါဘူး၊ သူ့ကို စောင့်ကြပ်နေတဲ့ သိုင်းပညာရှင် လေးငါးဆယ်မျိုးလည်း ကျွန်မတို့မှာ မရှိသေးပါဘူး'

မင်ရင်ကြယ်သည် အတန်ကြာအောင် တွေ့ဝေငေးမော သွားသည်။

ထို့နောက်...

'ဟုတ်တယ် စီးမင်ရှန်း၊ မေမုန့်ချွေဟာ သေဆုံးသူ သိုင်း သမားအချို့နဲ့အတူ ထိန်းချုပ်ခံထားရတာ သေချာတယ်၊ ကျုပ် ရောက်ရှိနေချိန်မှာလည်း အခန်းတွေထဲမှာ သေနေတဲ့လူတွေ အတွက် ထွက်ပေါက် သိပ်မရှိဘူး'

'အင်း... ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အဲဒီသေဆုံးသူတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိ၊ မရှိ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားသင့်တယ်၊ ကဲ... မင် ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး'

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်း လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့မှာ အဲဒီအရည်အချင်းမျိုး ရှိမယ် မထင်မိပါ ဘူးဗျာ'

'အဲဒါ အဖြေပဲ မင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ကျို့အိမ်တော်ကို မီးရှို့ခဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး'

မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါတော့ပေ၊ တစ်စုံတရာတို့သာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ

၁၇၄ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တော့သည်။

ထိုစဉ် စီးမင်ရှန်း၏မျက်နှာမှာ လေးနက်တည်ကြည်သွားပြန်သည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မတို့ ထန်ရှန်းဂိုဏ်းက ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြပေမယ့် မင်ကိုတော့ လေးစားကြပါတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့လေးစားမှုကို မခံဝံ့သေးပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုတော့ မေးချင်ပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဝန်ရင်မော်ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းခဲ့ကြတာလဲ’

‘ဒါတော့ သည်းခံပါမင်၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် မမေးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝန်ရင်မော်ရဲ့ မွေးနေ့ မွေးချိန် အတိအကျကို ဘယ်လိုသိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ’

‘ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းအနေနဲ့ တိုက်ရိုက်သိခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ... ထူးခြားတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးကြောင့်သာ သိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါရစေ’

‘အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ စီးမင်’

‘အဘိုးအိုတစ်ယောက်လို့ပဲ ဖြေနိုင်ပါတယ်ရှင်’

‘ဒါဖြင့် သူ အခု ဘယ်မှာ ရှိနေပါသလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်မ ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်ပါဘူး’

‘ရပါတယ် စီးမင်၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဝန်ရင်မော်ရဲ့ မွေးရက် မွေးချိန် အတိအကျကို သိသူဟာ လေးငါးယောက်ထက် ခိုပါဘူး၊ ရေတွက်ပြရရင် မေမုန့်ချူးရယ်၊ ကျို့ကုံးချွင်ရယ်၊ မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်ကိုယ်တော်ဧည့်သည် လိန်ကွားချီရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ကဲ... စီးမင်ပဲ ပြောပါ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က...’

‘အဘိုးအိုလိုသာ’ သိတယ် မင်၊ နာမည်တွေ၊ ဘွဲ့တွေ ဘာမှ မသိပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သူ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြပါ’

‘သည်းခံပါမင်၊ မမြင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို ဘယ်သူ တွေ့ထူးလဲ စီးမင်’

‘ဒါလဲ ကျွန်မ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ပြောမိရင် လျှို့ဝှက်ချက်ကို မော်ကောင်လုပ်ရာ ကျနေပါမယ်’

‘ကျုပ် အထင်တော့ ဒီအဘိုးအိုဟာ ဝန်ရင်မော်ကို ချာနေတာ ကြာပြီလို့ ထင်တယ်၊ သူ့ရှာပုံတော်ဟာ တရုတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံး နဲ့နေပြီ ထင်ပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဖြတ်ပြီး ငြိမ်နေပြန်သည်။

စီးမင်းရှန်းက တစုံတစ်ခု လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတော့သည်။

‘ဘယ်လိုအဖြေထွက်သလဲ မင်’

‘ကျုပ် ဖွင့်မပြောနိုင်တာ သည်းခံပါ စီးမင်’

စီးမင်ရှန်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါပြီး ရယ်သည်။

‘ဟင်းဟင်း... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကိုယ်
ကိုယ်စီ အခက်အခဲ ရှိသူတွေချည်းပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်
အတင်းအကြပ် မမေးတော့ပါဘူး’

မင်ရင်ကြယ် ပြုံးမိပြန်တော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရွှေတောင်စက္ကူချည်းတည်း
သည်ကြားထဲက မင်ရင်ကြယ်က ထပ်မေးပြန်သည်။

‘စီးမင်ရှန်း...’

‘မမေးပါနဲ့တော့ မင်၊ ရှင်မေးခွန်းဟာ ကျွန်မအတွက်
အခက်အခဲ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ထုတ်ဖော်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး
ဟေ့တော့ ရှင် အဖွဲ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်တော့ မေး
မင်ရင်ကြယ် တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ကျုပ် မေးခွန်းကို ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ မဖြေနိုင်တာလဲ
‘ဒါလဲ လျှို့ဝှက်ချက်ကြောင့်ပဲ’

‘ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပါ စီးမင်၊ စီးမင်သ
ပြောမပြရင်တော့...’

‘ဟင်းဟင်း... ရှင်က အကြမ်းဖက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား
‘အကြမ်းဖက်မိရင်လည်း မလွဲမရှောင်သာလို့ပါဗျာ’

စီးမင်ရှန်း သတ္တိတောင်းပါသည်။

နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့ကို တိုးလာပြီ။

ရာသီဥတုသည် အေးရာမှ ပူလာပြီ။

စီးမင်ရှန်းသည် လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

‘ချန် အနောက်မှာ ရပ်နေလိုက်ပါ’

ချန်ချွန်ယင်းသည် ဖျာဖျာသလဲ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

သတ်မှု မပြတ်၊ မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ
သည်။

စီးမင်ရှန်းက မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘မင် အကြမ်းဖက်ရင် ဖက်ပါ၊ ကျွန်မ လုံးဝ မတုံ့ပြန်
ပါဘူး’

‘ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ငြောင်းပြန်ပဲ၊ မွေးကတည်းက
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဉာဉ်ပါလာတယ်၊ ရက်စက်ပြီဆိုရင် သနား
စိတ် လုံးဝ မဝင်တော့ဘူး’

စီးမင်ရှန်းက ထိုစကားကို သိပ်ဝရမစိုက်ချေ၊ ခေါင်း
ကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မဟာ သေမှာကို လုံးဝ ဝရမစိုက်ပါဘူး၊ ပညာချင်
ယှဉ်ရင် ရှင့်ကို မနိုင်မှန်းလည်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့် စိန်လည်း
မခေါ်ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်မနဲ့ရှင်ဟာ ရန်ငြိုးရန်စ
ရှိသူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အကြမ်းဖက်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိဘူး၊
ဒါ ကျွန်မ သဘောထား၊ ရှင့်အနေနဲ့ တိုက်ချင်တယ်၊ အကြမ်း
ဖက်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ’

‘ဒါက ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားသဘောထားပဲ၊ ကျုပ်က
တော့ မွေးရာပါဉာဉ်အတိုင်း အကြမ်းဖက်ရလိမ့်မယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှစ်ဘက်ကို ခိုပ်ခနဲ ခိုပ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ကျားလက်သည်းကုတ် ထိုက်ကွက် ကို ထုတ်ယူလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ချန်ချွန်းယင်းသည် အတွင်းအားများကို စုံစည်းပြီး တုန်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်တော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ကြည့်နေသော အင်္ကျီနက်လူငယ် မော်လင်ပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတော့သည်။

‘အဒေါ်ရှန်းခ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ’
အသံသည် မိုးချုန်းသံလို ခြည်တိန်းသွားသည်။ စီးမင်ရှန်းက ဖျတ်ခနဲ ‘လှည့်သည်။’

‘ဒါ ငါ့ ကိစ္စ မော်လင်၊ မင်း ဘာမှ ဝင်မစွက်နဲ့’
မော်လင် ငြိမ်သွားသည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်ကိုကား မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့် မျက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်လာသည်။ ထို့နောက် ဒေါသမီးတောက်နေသည့်အသံနှင့် မာထန်ထန် လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်အဒေါ်ကို မထိနဲ့၊ ထိရင် ကျုပ်အဆို မဟုတ်ဘူး’

မင်ရင်ကြယ် ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်။ စီးမင်ရှန်းက မော်လင်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘အရူးစိတ်-မမွေးနဲ့ မော်လင်၊ ငါတို့အားလုံးပေါင်းပြီ တိုက်တောင် သူ့သိုင်းကွက်ကို ဆယ်ကွက်ထက် ပိုမထိုက်နိုင်ဘူး’

‘ကျုပ် မယုံဘူး’

‘ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နော်၊ မင်းသဘောပဲ၊ အဲ... ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင်တော့ နင်ကို ဇာစ်သက်လုံး လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ အရမ်းအရမ်း ဝင်မစွက်နဲ့’

‘ကျုပ်က သူများ စော်ကားတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရ မှာလား’

‘သူ မရမ်းပါဘူး။ အဖြေက အစောကြီးကတည်းက ထွက်နေတာ၊ သူ ရမ်းကားချင်ရင် အဆောင်မှူးယွင်ကို လွှတ်ပေး ပါ့မလား။ သူ သွေးထွက်အောင် လုပ်ခဲ့သလား၊ သူတောင် အကြမ်း မဖက်ရင် ငါ့ကိုကော အကြမ်းဖက်ပါ့မလား’

ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်၏ လက်ချောင်းငယ် တိုက် ထွက်က သူမ၏ မျက်နှာပေါ် ရောက်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံကို ထုတ်ယူတော့မည့်ပုံစံဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စီးမင်ရှန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်၏ လက်ချောင်းငယ်များသည် မျက်တောင်ကို ထိခတ်သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရပ်သွားတော့သည်။

‘စီးမင်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သေးဘူး’

စီးမင်ရှန်းသည် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ထားမြဲပင်၊ အတန်ကြာမှ အမူအရာ ပြောင်းလဲလာပြန်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူမ၏အပြုံးသည် နှစ်လိုဘွယ်ကောင်း

၁၈၀ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သောအပြုံးဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒီကိစ္စဟာ ရှင့်အတွက် တကယ်ပဲ အရေးကြီးနေပါသလားရှင်’

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ နားလည်ရခက်သော အပြုအမူပင်။ အတန်ကြာမှ...

‘အရေးကြီးတာတော့ အမှန်ပဲ စီးမင်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအရေးကြီးမှုဟာ ကျုပ်အတွက် အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်အတွက် အရေးကြီးတာပါ’

‘ဒါဖြင့် ကျန်မ...’

စီးမင်သည် စကားစလိုက်ပြီးမှ တစ်ဝက်တပျက် ဖြတ်မစ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စီးမင်၊ ကျုပ်မှာ အခက်အခဲရှိသလို ခင်ဗျားမှာလည်း အခက်အခဲ ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်သဘောပေါက်ပါပြီ၊ မပြောနိုင်တာကို ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

စီးမင်ချန်း၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ကြည်များ ဝေ့လည်သွားသည်။

‘ဟုတ်တဲ့ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ရှင်’

‘ကျုပ်တို့ကြားမှာ အားနာစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ အင်မတန်လေးနက်တဲ့ အဖေအမေ ခေါ် ရှိကြသူတွေပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းခဲ့တာ

အကြောင်းရင်းဟာလဲ လေးနက်သိမ်မွေ့မှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်ပန်းကြီးစွာ စွန့်စား ဖမ်းဆီးပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတဲ့ ဝန်ရင်မော်ဟာ အတုဖြစ်နေတာ ဆိုးတယ်ဗျာ’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ချောင်ထန်းရဲတိုက်သားတွေကို နှင်ထုတ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါဟာ ကြိုသိစေချင်တဲ့ အချက်ပါ၊ ကျို့နဲ့ တွေ့မှ ဒါမှမဟုတ် ကျို့ကိုယ်တိုင်ရောက်လာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံချင်တာပါ’

‘အဲဒီလိုလုပ်ဖို့တော့ မလိုတော့ဘူးထင်တယ် စီးမင်’

‘ရှင်... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ’

မင်ရင်ကြယ် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြောလာသည်။

‘လူ့ပြည်မှာ ဝန်ရင်မော် မရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ် တွက်မိနေ

ပါပြီ’

‘ရှင်...’

စီးမင်ရှန်း အလွန်အံ့သြနေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ရှင်... ရှင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲရှင်၊ ရှင့်မှာ

အထောက်အထားတွေ ရှိနေပြီလား’

‘ရှိတယ် စီးမင်၊ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊

မီးလောင်ပြီး သေနေတဲ့လူတွေကို လေ့လာကြည့်ရုံတယ်လို့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်မီးလောင်တဲ့နေရာကို ရောက်သွား

တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ'

'အဲဒီတုန်းက စုစုပေါင်း အလောင်းလေးလောင်း တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရထားတဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ ညီညွတ်နေတဲ့ အလောင်းတွေဟာ မေ့မှန်ချွန်းရယ်၊ အပြုံးမျက်နှာ ရွှေမျက်ရိုးရယ်၊ ကျိုရဲ့လက်ရုံးတပည့်တစ်ယောက်ရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အခန်းလေးတစ်ခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောအလောင်း။ အဲဒီအလောင်းကို မည်သူမည်ဝါရယ်လို့ ကျုပ်မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ အဲဒီအလောင်းဟာ ဘယ်သူ့ အလောင်းဆိုတာ သဘောပေါက်လာပြီ'

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားပြောရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

စကားလည်း ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။

စီးမင်ရှန်းသည် ကြေကွဲသလို ခံစားနေရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းနည်းသောအသံမျိုးနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောကြားလာသည်။

'မင် ဆိုလိုတာက သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်ဟာ...'

စီးမင်ရှန်းလည်း စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။

မင်ရင်ကြယ်ဦးခေါင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်မော့လာသည်။

'ကျုပ် အတွက် မှားပါစေ၊ ကျုပ် အမြင်မှားပါစေလို့မဆုတောင်းမိတယ် စီးမင်၊ ဒါပေမယ့် ရာခိုင်နှုန်း ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်ကတော့ သေချာနေတယ်ဗျာ'

စီးမင်ရှန်းသည် မျက်စိမျက်နှာ မျက်လာပြီး အသားများပါ တဆတ်ဆတ် တုန်လာတော့သည်။

သို့သော် ချက်ချင်း တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်သည်။

'ကျိုကုံးချင်ဟာ သူမိတ်ဆွေ ညီလေးတစ်ယောက်ကို ဖိလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး မင်'

'ဒါပေမယ့်... ကျိုဟာ အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်တော်ကြီး မီးဟုန်ဟုန်းတောက်နေချိန်မှာ သူ ကျုပ်နဲ့အတူ ရှိနေလို့ပဲ၊ ဖြစ်နိုင်တာက သူ့အလစ်မှာ လူရမ်းကားတွေက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ပဲ'

'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်း မပါလိမ့်မယ်၊ ဗျပ်စောင်းမားရှည် စာပေသမားဟာ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်သာ ရှိတဲ့ လူစားပါ။ သူလို လူကောင်းလူတော်တစ်ယောက်ကို လူရမ်းကားတွေ သတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး'

စီးမင်ရှန်းက ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းပြီး အော်ပြောလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်က သက်ပြင်းချမိသည်။

'ပြောရခက်သားပဲ စီးမင်၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ ဒီလေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ အတော့ကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့သူပါ။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မေ့မှန်ချွန်း

ရွှေချန်ရိုးကိုလည်း မသေဘူးလို့ စိတ်ကူးယဉ်လို့ မရဘူး၊ နောက်
တစ်ချက်က ဝန်ရင်မော်ဟာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့လူ၊ သိုင်း
အားတွေ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့လူ၊ ဒီတော့ 'ရန်သူရဲ့လက်ထဲက
ဘယ်လိုရှောင်ထွက်နိုင်မှလဲ'

စီးမင်ရှန်းသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ခေါင်းမော့လိုက်သောအခါ မျက်ဝန်းအိမ် နှစ်ခုစလုံး
နီရဲနေတော့သည်။

ထို့နောက် တုန်ရင်အက်တွဲသောအသံဖြင့်-

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွို့ကုံးချွင်နဲ့တွေ့မှ သေသေချာချာ
မေးကြည့်ရပါဦးမယ်'

'ဒါက စီးမင်ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒါပေမယ့်
ကျွို့ကုံးချွင်ကလည်း ဝန်ရင်မော် မီးသင့်ပြီး သေပြီလို့ ထင်နေ
ရင်ကော'

'ကျွန်မတော့ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မယုံဘူး၊ မင်၊ လုံးလုံးကို
မယုံဘူး'

အလွန်အေးစက် တင်းမာသည့် မိန်းမချောသည် ယခု
ခဏ၌ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေလေပြီ။

ဟိုတယ်ခန်းဆောင်သည် အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၄၀)

သွေးစွန်းနေသော သက်သေ

ရုတ်တရက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နင်းလာသောခြေသံများ
ပေါ်လာသည်။

မီးခိုးပြာဝတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေပြီး မိန်းမချောကို ဂါရဝ
လှမ်းပြုသည်။

ထိုနောက်...

'ကျွို့ကုံးချွင် ရောက်ရှိလာပါပြီ သခင်မလေး'

မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်ခုံးမွေးများ နဖူးပေါ် မြင့်တက်သွား
သည်။

စီးမင်ရှန်းကား မျက်နှာပျက်နေလျက်က...

'အတော်ပဲ သူ့ရောက်လာတာ အတော်ပဲ'

မီးခိုးပြာဝတ်က လှမ်းပြောလာသည်။

'တစ်ဖာလုံလောက် ဝေးနေပါသေးတယ် သခင်မလေး'

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ အပြင်ဘက်မှ မြင်းခွာသံ တဖျောင်း

ဖျောင်းကို ကြားရတော့သည်။

အသံသည် ဝေးရာမှ နီးလာသည်။

'အဆောင်မှူး ယွင်၊ ကျို့ ခေါ်လာတဲ့လူတွေ မနည်းပါ

လား'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး။ ကျွန်တော် အဆင်သင့် ရှိနေ

ပါတယ်'

ယွင်ယန့်ဖေးသည် လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး

အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။

မီးခိုးပြာဝတ်လည်း သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံ တဖျောင်းဖျောင်းကို အနီး

ကပ်ဆုံး ကြားလာရတော့သည်။

ထို့နောက် ခွာသံများ ဆိတ်ငြိမ်သွားတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် မော်လင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ချန်ချွန်း

ယင်းကို လှမ်းပြောသည်။

'ချန်... ကျွန်မနဲ့တပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ'

စီးမင်ရှန်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွား

တော့သည်။

ချန်ချွန်းယင်းလည်း ခရမ်းရောင်ဝတ်နှစ်ဦးကို လက်ယမ်း

ပြလိုက်ပြီး စီးမင်ရှန်း နောက်သို့ လိုက်သွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မျတ်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်ရပ် နေရာမှ

အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လာသည်။

ထို့နောက် တံခါးပေါက်တွင် ရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ လမ်းမကြီးသည် လမ်းဘေးမီးအိမ်အလင်း

ရောင်ကြောင့် လင်းနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက်ကို မီးအိမ်များ

တစ်လုံးစီ ဆွဲကိုင်ပြီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ဝဲယာခွဲပြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်တော့သည်။

လမ်းမကြီးနှင့် ဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးခိုး

ပြာဝတ်များ ပြည့်နေသည်ကို မင်ရင်ကြယ် သတိပြုမိနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းစီးသမား ဆယ်ယောက်ကျော်

လောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လာသူကား သတ္တမသူရဲကောင်း

ကျို့ကုံးချွင်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ ကျို့ကုံးချွင်နောက်မှ တပ်ပါလာ

သူများကား စွန်းပုရွှောက်နှင့် မိုးတိန်းလက် တုံထန်းကဲ့သို့

ဖြစ်သည်။

သူတို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား
ဆယ်ယောက်ကျော်ခန့် ပါလာသည်။

ထို့နောက် အခြားဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမား ဆယ်ယောက်
ခန့်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုလူများသည် ချောင်ထန်းရဲတိုက်မှ သိုင်းသမားများ ပင်။
ထူးခြားသည်ကား သိုင်းသမားအချို့သည် မြင်းပေါ်၌ မှောက်ခုံကြီး
ဖြစ်နေခြင်းတည်း။

ထို့နောက် အဖြူဝတ်နှစ်ဦးနှင့် အဝါဝတ်နှစ်ဦးကို
တွေ့ရပြန်သည်။ ယီကျင့်တုန်းနှင့် အခြားအဝါဝတ် ဆယ်ယောက်
တို့ကား မြင်းများ၏ကျောပေါ်တွင် အလျားလိုက် ပတ်လက်ကြီး
ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ဝတ်ထားသော အင်္ကျီများက စုတ်ပြတ်ကြေမှုနေ၏။
ဤတွင်မက ဆွေးများလည်း စွန်းထင်းပေကျံနေသေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေရင်း ရင်ထဲ
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မကြာမီ သူတို့အားလုံး ကိုက်တစ်ရာ
အတွင်း ချဉ်းနင်းလာမိသည်။

ကျွန်းကျွန်း၊ စွန်းပုရွှေကန်နှင့် တုံထန်းကျတို့ကား သူတို့
ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

မကြာပါ။ ကျွန်းကျွန်းတို့မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ကြသည်။
ကျွန်းကျွန်းသည် ဟိုတယ်တံခါးပေါက်ကို စိုက်ကြည့်လာသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသထွက်နေဟန် ရှိသော်လည်း

ဝမ်းနည်းရိပ်များ လွှမ်းနေသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် မင်ရင်ကြယ်
ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က လက်သီးဆုပ်ဝါရဝပြုပြီး လှမ်းပြောလာ
သည်။

‘သတ္တမသူရဲကောင်း ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ပါ’

ကျွန်းကျွန်းမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အလွန်အံ့ဩသွားသည့်
လက္ခဏာပင်။

‘မင် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပုံညာ တယ်
ကောင်းပါလား’

ကျွန်းကျွန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ပြောလိုက်ရာမှ
မေးခွန်းကို ဆက်မေးသည်။

‘ဒါနဲ့ ဒီမှာ ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်လဲ’

ဘယ်တုန်းက ရောက်လာမှန်းမှသိသော စီးမင်ရှုန်းက

‘ရှင်ပြောချင်တာ ကျွန်မကို ပြောနိုင်ပါတယ်’

ဟု လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်းကျွန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ရှင်က ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ’

ကျွန်းကျွန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

‘ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ။ တခြားကိစ္စတွေ နောက်မှ
ပြောမယ်။ ကျုပ်မေးချင်တာက ခင်ဗျားနဲ့ ချောင်ထန်းရဲတိုက်

၁၉၀ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘယ်လို ရန်ငြိုးရှိသလဲ၊ ခုလို အနာတရဖြစ်အောင်၊ ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ဘာဖြစ်လို့ မောင်းထုတ်ခဲ့တာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့
လမ်းခုလတ်က စောင့်ပြီး လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်လို့ အဆင်မြင့်သိုင်း
သမားဆယ်ယောက်မှာ သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်'

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် စီးမင်ရှန်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ မင်ရင်ကြယ်ပင်လျှင် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွား
တော့သည်။

ထိုစဉ် အနီးတွင် ရှိနေသော ချန်ချွန်းယင်းက လှမ်းပြော
သည်။

'မဟုတ်တရုတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး မတရား မစွပ်စွဲပါနဲ့
ကျို့ကုံးချွင်'

ကျို့ကုံးချွင် ပါးစပ်မဟသေးမီမှာပင် စွန်းပုရွှောက်က
ရှေ့ကို တိုးထွက်လာသည်။

ချန်ချွန်းယင်းကို ရန်လိုသောမျက်နှာထားနှင့် စိုက်ကြည့်
သည်။

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်မို့လို့ ကျို့ကုံးချွင်လို့
တိုက်ရိုက်ခေါ်လိုက်တာလဲ'

'ကျုပ်နာမည် လက်ရွှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်းပါ၊ ခင်ဗျား
ကကော'

ချန်ချွန်းယင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ပြောသည်။
စွန်းပုရွှောက်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြန်သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၉၁

သို့သော် ဟန်မပျက် ပြန်ပြောသည်။

'ဪ... ခင်ဗျားလည်း ရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်က
တော့ မျက်နှာအေးနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ပြုံးမျက်နှာ စွန်းပု
ရွှောက်ပဲ'

'ဪ... ဪ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်'

'ဟဲဟဲ... ဒီညတော့ ကျုပ်တို့ ပြန်ဆုံကြပြီပေါ့ဗျာ'

'ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ပညာကို တွေ့မြင်ခွင့် ရတာ

ပေါ့'

ချန်ချွန်းယင်းက အေးစက်စက် ပြန်ပြောသည်။

စွန်းပုရွှောက် စိတ်မြန်လွန်းသည်။ ကျို့ကုံးချွင်က အလျင်
အမြန် ဟန့်တားသည်။

'စွန်းပုရွှောက်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ကျုပ် နောက်မှာ
နေပါ'

စွန်းပုရွှောက် ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ဝါရဝပြု နောက်ဆုတ်
သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျို့ကုံးချွင်က လှမ်းပြောသည်။

'မဟုတ်မဟုတ် လုပ်ဇာတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို
ရှင်းစမ်းပါ'

စီးမင်ရှန်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ကျို့ကုံးချွင်ကိုသာ စိုက်
ကြည့်နေသည်။

ကျို့ကုံးချွင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ဆက်ပြောလာ

၁၉၂ □ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည်။

‘ကျုပ်ဟာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် သက်ဆိုင်သူနဲ့သာ ပြောရင်း
လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့လုပ်ရပ်ပဲ။ ညီလေးပိုင်
ရှေ့ကို ထုတ်လာစမ်းပါ’

ကျို့ကုံးချွင်၏စကားကြောင့် နောက်တွင် ရပ်နေသော
အကျီဖြူတစ်ယောက်သည် အကျီဝါနွှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ရှေ့ကို
ထွက်လာသည်။

သူတို့၏မျက်နှာတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်မှုနှင့် ဒေါသရိပ်များ
လွှမ်းနေသည်။

ကျို့ကုံးချွင်က အဖြူဝတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောသည်။
‘သူကတော့ ချောင်ထန်းရဲတိုက်ရဲ့ သစ္စာရှိ တတိယ
ညီတော် ပိုင်ဝန်လျှန်ပါ။ သူ့ကို နေ့ဘက်မှာ မြင်ဖူးပါသလား’

စီးမင်းရှန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မြင်ဖူးပါတယ်’

ကျို့ကုံးချွင်က ပိုင်ဝန်လျှန်ကို ထပ်မေးသည်။

‘ညီလေးပိုင်၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူ အကြမ်းဖက်ခဲ့တာလဲ’

ပိုင်ဝန်လျှန်က ချန်ချွန်ယင်းနှင့် ယွင်ယန်ဖေးကို လက်
ညှိုးထိုးပြသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်ခေါင်းဆောင်တဲ့ သိုင်းသမား နှစ်ဆယ်
ကျော်ပါ’

ချန်ချွန်ယင်းတော ယွင်ယန်ဖေးပါ မျက်နှာ ပျက်သွား

သိုင်းမာယာနှင့်ဆွေးသစ္စာ(၃) □ ၁၉၃

တော့သည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး တုံ့ပြန်ပြောရန်
ဟန်ပြစ်လိုက်သည်။

စီးမင်းရှန်းက လက်တာပြပြီး...

‘သူတို့ စကားတွေကို ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ပါဦး
ချန်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး’

ချန်ချွင်းယင်းက ဂါရဝပြုပြီး ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

ပိုင်ဝန်လျှန် အသံ ပိုပြီး မာလာသည်။

‘ကျုပ်မှာ ထူးထူးလွေ့ထွေ ပြောနေစရာ ဘာမှ မရှိဘူး။
သူတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာပြီး ဘာမှမပြောဘဲ
တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ’

‘ရှင့်စကား ကုန်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကုန်ပါပြီ’

‘ရှင့်တို့ကြည့် ရတာကတော့ လုပ်ငတ်ခင်းနေတယ်လို့
ကျွန်မ မထင်ပါဘူး။ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောပြီး၊ မတရား လာပြော
တယ်လို့လဲ မယူဆပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုနလေးကတင် ထွက်သွား
ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ အုပ်စုဟာ ရှင်တို့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး’

‘ကျုပ်သာ ခင်ဗျားနေရာမှ နေရရင် ဒီလိုပဲ ပြောမိမှာပဲ’

‘ဟင်းဟင်း... ကျွန်မက ကျွန်မလူတွေဘက်က လိုက်
ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ရှင်ကို သတ်ချင်တဲ့စိတ်

ရှိနေရင် လုံးဝ ပြန်လွှတ်လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ရှင်ကို အချိန်မရွေး သတ်နိုင်တဲ့မိန်းမပါ'

ပိုင်ဝန်လျှန်သည် အလွန်ဝမ်းနည်းနေဟန်နှင့် သူမကိုသာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

ကျွန်းကူးချင်က . . .

'ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် ယုံပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဘာမဆို လုပ်လို့ရနေတဲ့သူပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မလိုက်တောင် လူလွှတ်ပြီး သတ်ခိုင်းရင် တိုက်ခိုက်ရင်လည်း ရတာပဲ။ ခင်ဗျား ဘာတွေပဲ ပြောနေနေ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ဒဏ်ရာရပေရဲ့ ရှေ့ကို ရောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါဟာ မှားနိုင်တဲ့အချက် မဟုတ် နိုင်ဘူး'

ရှင်ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်မတို့ဟာ ဒီမြို့က တစ် လက်မမှ မခွာရသေးပါဘူးရှင်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဒီအတိုင်း ပါပဲ'

ကျွန်းကူးချင်က မခိုးမခန့် ပြုံးပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

'ခုနက ကျုပ်ညီပြောတဲ့စကားဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စကားပဲ။ သူသာ ခင်ဗျားနေရာမှာ ရှိနေရင် အဲဒီလို ပြောမိမှာပဲတဲ့ . . . ဟဲဟဲ။ ခင်ဗျားပြောသလို ခင်ဗျားလူတွေ ဒီနေရာက တစ် လက်မမှ မခွာသေးဘူးဆိုရင် ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သတ်သေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား'

စီးမင်းရှန်း မျက်နှာ မပျက်ပါ။ 'ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြော သည်။

'အခြားလူတွေရဲ့ ချောက်တွန်းမှု အတွက်ဆင်မှုသာ

ပျံ့ပါလိမ့်မယ်ရှင်'

'ဪ... ကာယကံရှင်သုံးယောက် သက်သေ ရှိနေတာ တောင် ငြင်းကွယ်နေကြသေးတာကိုး'

ကျွန်းကူးချင်က ကြောင့် စီးမင်းရှန်း မျက်လုံးအရောင် တောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်က ရှေ့ကို တစ်လှမ်း ကိုးလာတော့သည်။

'ကျုပ်ကို စကားပြောခွင့်ပြုပါ သတ္တမသူရဲကောင်း'

မင်ရင်ကြယ်၏ လေးလေးစားစား တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်းကူး ချင်က လက်ခံလိုက်သည်။

'ပြောပါ မင်၊ ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သတ္တမသူရဲကောင်း'

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျွန်းကူးချင်ကို ဂါရဝပြုပြီးသည်နှင့် ပိုင်ဝန်လျှန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

'ကျုပ်တို့ မှတ်မိပါသလား သူရဲကောင်းပိုင်'

'မှတ်မိပါတယ်။ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သူပါ'

'ကျုပ် မေးပါရစေ။ ခင်ဗျားနဲ့သူတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရ ခဲ့တာဟာ ဘျုပ်နဲ့ မတွေ့ခင်ကလား။ တွေ့ပြီးမှလားဆိုတာ အမှန် ကောင်းပြေပါ'

ပိုင်ဝန်လျှန်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖျက်သွားသည်။

'မိတ်ဆွေက ဘာဖြစ်လို့ အပိုတွေ မေးနေတာလဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘျုပ်တို့ လမ်းမှာဆုံခဲ့တာ အထင်အရှားပဲ။ ဒီတုန်းက ကျုပ်တို့တွေ အားလုံး ပုံမပျက် ပန်းမပျက် အကောင်းပကတိချည်းပဲဥစ္စာ။

၁၉၆ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒုတိယ အစ်ကိုကြီးတောင် စကားပြောခဲ့သေးတာပဲ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါပိုင်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန်သုံးပြီး လမ်းခွဲခဲ့တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ဒီမြို့ကို ရောက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ယွင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်ကို တခြားလူတွေ မသိတာတော့ အမှန်ပဲ’

‘မိတ်တွေ ဆိုလိုတာက’

‘ယွင်ယန်းဖေးတို့ ဒီမြို့က လုံးဝ မထွက်ခွာခဲ့ဘူးဆိုတာကို သက်သေပြတာပါ ပိုင်’

‘ဒီလူတွေက ခင်ဗျားတို့ထက်ဦးအောင် ဒီနေရာကို ရောက်နေခဲ့တယ် ဆိုရင်ကော’

‘အင်း... တခြားလူတွေကိုတော့ ကျုပ်မပြောဘူး။ ယွင်ယန်းဖေးလိုလူတွေကတော့ ကျုပ်ထက် အချိန်စောပြီး ထွက်သွားလည်း ကျုပ်ကို လွှတ်အောင် မပြေးနိုင်ဘူး။ အတိအကျပြောရရင် ကိုက်တစ်ထောင်လောက် ကျော်ပြေးနေလဲ ကျုပ်ကို လွှတ်အောင် မပြေးနိုင်ဘူး’

ကျို့တုံးချွင်က မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး လှမ်းပြောလာသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မင်း၊ ကျုပ် မင်းရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို ယုံကြည်မှု ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ထင်ရှားကျော်စောမှုကို ထုတ်မပြတဲ့ ချွန်ပုန်းသီး ပညာရှင်ပါပဲ’

‘ဒီလောက်လဲ မချီးကျူးပါနဲ့လေ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၉၇

မင်းရင်ကြယ်က ပြုံးပြီးဖြေသည်။

ပိုင်ဝန်လျှန်က မကျေမနပ်ဟန်နှင့် -

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဘယ်လို ယုံကြည်ရဇာလဲ’

‘ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လိမ်မပြောဖူးဘူး ပိုင်၊ ကျုပ်အသက်ကို ပေးရတော့မယ့်အချိန်မှာတောင် လိမ်ညာခြင်း မရှိခဲ့ဘူး’

‘ခုပြသာနာက စကားလေး လေးငါးခွန်းနဲ့ ပြေရှင်းလို့ ရတဲ့ပြသာနာ မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေ’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အဓမ္မ မယုံခိုင်းဘူးပိုင်၊ ကျုပ်ဟာ ကြားလူပါ။ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ အသုံးချလို့ မရသလို ကျုပ်ကလဲ ဘယ်သူ အသုံးချတာကိုမှ ခံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်သဘောတရားနစ်နာဘက် အထင်လွှဲ အမြင်ယွဲ့ မဖြစ်စေချင်တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ အမှန်တရားဘက်က အမြဲ ရပ်တည်နေတဲ့လူပါ’

‘ဒါက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပြောနေတဲ့ စကားပဲ။ ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရတဲ့လူဗျ’

ပိုင်ဝန်လျှန်၏အသံသည် ဒေါသကြောင့် မိုးခြိမ်းသံလို ဖြည်ဟိန်းသွားသည်။

မင်းရင်ကြယ်ကား သွေးအေးနေဆဲပင်။

‘ခင်ဗျားဒေါသကို ကျုပ် စာနာမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေဟာ တခြားဂိုဏ်းအဖွဲ့တစ်ခုခုက ရုပ်ဖျက်ပြီး တိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

၁၉၈ □ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပိုင်ဝန်လျှန် မျက်နှာ ခွံ့မဲသွားသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ကျုပ်လူတွေကို အကြောင်း
သေခိုင်းပါမလား၊ မင်း၊ ခင်ဗျားက ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့
က လိုက်ဖြစ်ရတော့မှာလား’

မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်နေရာမှ ကျို့ကုံးခွင်
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျို့ကုံးခွင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံနှင့် ပြောလာသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ မဟာမိတ်ညီတော်ပိုင်က ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသူ
မင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကို လမ်းကြောင်း
ပြောင်းပစ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ သက်သေလည်း သုံးယောက်တောင်
ရှိနေပါတယ်၊ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ သည်းခံနေစေချင်ပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ် နားလည်လိုက်သည်။

ကျို့ကုံးခွင်သည် မိမိကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်ချေ။

◀ ▶

သိုင်းဓာသာနှင့်သွေးသစ္စာ (၃) □ ၁၉၉

အခန်း (၄၁)

စကား ဝက်ပါ

မင်ရင်ကြယ် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကို
နဖူးပေါ် မြှင့်တင်လိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့လဲ ပြောနိုင်ပါတယ် သတ္တမသူရဲ
ကောင်း၊ ကြားလူ ဆိုပေမယ့်’

ပိုင်ဝန်လျှန်က ဖြတ်မေးသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပိုင်ဝန်လျှန်ကို စူးစူးရဲရဲကြီး စိုက်ကြည့်
တော့သည်။

‘ပိုင်ဝန်လျှန် ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို နှုတ်မိနေ
သေးလား’

‘ဘာလဲ၊ ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါသလား’

‘မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ကြိုးစားချက်သာ ရှိခဲ့တာ၊ ဒါကလည်း ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် လွဲချော်ခဲ့ရတာပဲ’

‘သက်ခဲပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က မင်ဟာ ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်တင်သူလို့ အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ပါတယ်၊ အောင်တာ မအောင်တာ မစဉ်းစားဘဲ သူရဲကောင်းလို့ ယူဆခဲ့ပါတယ်၊ အမှန် ဘက်တော်သား လို့လည်း သဘောထားခဲ့ပါတယ်၊ ခုတော့ မင်ကို ကျုပ်နားမလည်တော့ဘူး’

‘ခင်ဗျား နားမလည်တာကို ရှင်းဖို့ကိစ္စဟာ ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဝန်ရင်မော်ဟာ အတုဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ကျို့လည်း ဒါကို သိပြီးလောက်ပါပြီ၊ သိထားပြီးသားဆိုရင် ဝိုမှန်ပါလိမ့်မယ်’

ဤတွင် ကျို့ကုံးချွင်က ဝင်ပြောတော့သည်။

‘မင် ပြောသလို ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်မှာ သက်သေအထောက်အထား ရှိပါတယ်’

ဝိုင်ဝန်လျှန်က အထိတ်တလန့် ဝင်မေးသည်။

‘ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ ကျို့’

ကျို့ကုံးချွင်က စီးမင်ရုန်းကို ကြည့်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘မိန်းကလေးတို့ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စဉ်းစားလို့ မရပါ

ဘူး ဟဲဟဲ’

စီးမင်ရုန်း မျက်နှာ မပျက်ပါ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဟောဒီမှာ ရပ်နေတဲ့ မင်ကလည်း ကျွန်မတို့ကို အထင်လွဲခဲ့တာပါပဲ၊ ရှင်းအောင် ပြောရရင် ကျို့အိမ်တော်ကို မီးတိုက်သူဟာ ကျွန်မတို့တို့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ကျွန်မတို့လက်ချက် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်သွားပါတယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ရှာမရသေးတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်၊ တစ်စိုက်တစ်ဖွဲ့လို့ ယူဆနေပါပြီ’

‘ဟားဟား... မင်ရင်ကြယ်ဟာ မင်ရင်ကြယ်၊ ကျို့ကုံးချွင်ဟာ ကျို့ကုံးချွင်၊ တစ်ခြားစီပါ မိန်းကလေး၊ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ သူ ယုံတိုင်း ကျုပ်က လိုက်ယုံနေရမှာလား ဟား ဟားဟား...’

ကျို့ကုံးချွင်က သရော်သံနှင့် အော်ရယ်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ‘သတ္တမသူရဲကောင်း’ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ကျို့ကုံးချွင်က ...

‘မင်ရင်ကြယ်က မိန်းကလေးကို အတာအကွယ်ပေးတဲ့ စကားတွေ ပြောတော့မယ်ထင်တယ်’

မင်ရင်ကြယ်က ကျို့ကုံးချွင်၏ခနဲစကားကို ဂရုမစိုက်ချေ။

‘စီးမင်ပြောတာတွေက အမှန်တွေပါ၊ ကျုပ်ပြောပြချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား နားထောင်မလား’

‘ကြိုက်သလိုပြောပါ၊ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်’

ကျွန်းတုံးချင်တယ် ထေပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဤအချက်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ စီးမင်ရုန်းပြောပြခဲ့သည့် စကားများကိုသာ တစ်လုံးချင်း အစအဆုံး ပြောပြတော့သည်။

ကျွန်းတုံးချင်သည် မင်ရင်ကြယ်စကားကို နားထောင်ပြီး သည်နှင့် စီးမင်ရုန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အမြင်ကို ပြောတော့သည်။

“မိန်းကလေးပြောခဲ့တာတွေဟာ သဘောတရားအရတော့ မှန်ကန်တယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတို့လူစုဟာ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဇနီး မေမုန့်ချူးလောက် အစွမ်းမထက်ဘူးဆိုတာ လည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်ရင်ကြယ်ကကော ဒီစကားကို အတည်လို့ တာဝန်ယူနိုင်မလား။ သူတို့ဂိုဏ်းအဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တောင် သူတို့နောက်က ခြံရံနေတဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ သိုင်းပညာ ရှင်တွေချည်း စုစည်းထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မင်”

ကြားရသောစကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ဝိုင်းသွားသည် သို့သော် . . . ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်နိုင်သည်။

‘စီးမင် ညာမပြောဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်ဗျာ’

စီးမင်ရုန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်လာသည်။

ကျွန်းတုံးချင်ကား သဘောထား မပြောင်း၊ မူလလေထဲ မျိုးနှင့်သာ . . .

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်ဟာကျုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားယုံတိုင်း ကျုပ် မယုံနိုင်ဘူး’

ဤတွင် ပိုင်ဝန်လျှန်က အောက်တန်းကျသောစကားနှင့် စကားနာ ထိုးလာသည်။

‘အံ့ပါရဲ့ဗျား ဒီမိန်းမချောက မင်ကို ဘယ်ဝံ့ဘယ်နည်းနဲ့ ယုံအောင်လုပ်လိုက်လေသလဲဗျာ၊ ဟဲဟဲ . . .’

စီးမင်ရုန်းသည် ရွက်သွေးတက်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာတော့သည်။

‘ရွှင် ဘာစကားပြောတာလဲ’

ပိုင်ဝန်လျှန်က ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား မေးကြည့်လိုက်တော့ဗျာ’ မင်ရင်ကြယ် ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့၊ ပိုင်ဝန်လျှန်ကို ရွံရှာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ပိုင် ခင်ဗျားစကားဟာ တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ စကားပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ် စည်းကမ်းမဲ့မှုကြောင့် ချောင်ထန်းရဲတိုက် သိဇ္ဇာကို ချမပစ်ချင်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်သိက္ခာလည်း ကိုယ်ထိန်းစမ်းပါ’

‘ဟဲဟဲဟဲ . . . ဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဝန်ရင်မော်ကို ကျေးဇူးကြီးသူလို့ မကြာခဏ ပြောခဲ့သူပါ။ ဒီ အချက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မေ့မထားစမ်းပါနဲ့’

ပိုင်ဝန်လျှန်က ပညာပါပြောလာသည်။

မင်ရင်ကြယ် သဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

‘ကျုပ်ဟာ ကျေးဇူးတရားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်တတ်သူပါ
ပိုင်၊ ကျုပ်နဲ့ ဝန်ရင်မော် မိတ်ဆွေဖြစ်မှုဟာ ကျွန်နဲ့ ဝန်ရင်မော်
မိတ်ဆွေဖြစ်မှုထက် မပေါ့ပါဘူး၊ လေးနက်မှု ကြီးမားပါတယ်’

‘ဒါကြောင့် နားလည်ရ ခက်နေတာပေါ့ မင်’

‘မခက်ပါဘူး ပိုင်၊ ကျုပ်ဟာ အမှန်တရားရဲ့ သစ္စာ
ဘက်တော်သားပါ’

‘ဒါကတော့ အမှန် ဟုတ်၊မဟုတ် ခင်ဗျား တစ်ယောက်
တည်း သိတဲ့ကိစ္စပါ’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား သိကွာကျမှာကို
မစိုးရိမ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ’

မင်ရင်ကြယ်က အပြတ်ပြောတော့သည်။

ပိုင်ဝန်လျှန်ကား မဲ့ရွဲနေတုန်းပင်။

‘ဘာပဲပြောပြော အရေထူရင် ခင်ဗျားလို ပြောတတ်ကြမှာ
ချည်းပါပဲ’

အနက်ဝတ်လူငယ်မော်လင်သည် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိ
တော့ချေ၊ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်ရန် သိုင်းကွက်
နင်းတော့သည်။

စီးမင်ရှန်း ဖြန်ပါသည်။

မော်လင်ကို လုံးဝ မလှုပ်နိုင်အောင် တားထားလိုက်
သည်။

‘မော်လင် ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ဒါ ငါ့ပြဿနာ၊ ဒီနေရာမှာ မင်
ကို အတုယူပါ’

စီးမင်ရှန်းက ရရှိနေသော အခြေအနေကို ထန်းဘိုးရွှံ့စွာ
အသုံးချသည်။

မော်လင် ငြိမ်သွားသည်။

ပိုင်ဝန်လျှန်ကား သဘောကျစွာ အော်ဟစ်ရယ်တော့
သည်။

‘ဟားဟား... လက်စသတ်တော့ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူ
ပြီးသူတွေနဲ့ လာတွေ့နေတာကိုး... ဟားဟား’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း သိပ်သေချင်နေပြီလား’

ချန်ချွန်းယင်း၏ အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

ပိုင်ဝန်လျှန်သည် အခြေအနေကို ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိချေ၊

‘အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစား
ခဲ့တာတွေ ပျက်စီးသွားပြီ၊ နောက်ထပ်ကြိုးစားလို့လည်း မရတော့
ပါဘူး... ဟားဟား’

ချန်ချွန်းယင်း၏မျက်နှာသည် လူသတ်လိုသည့် အရိပ်
လက္ခဏာများ လွှမ်းလာသည်။

စီးမင်ရှန်း၏ မျက်နှာသည် တင်းမာခက်ထန်လာသည်။

‘ပိုင်ဝန်လျှန်... ကျွန်မဟာ သာမန်မိန်းကလေး တစ်
ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်နားလည်ထားစမ်းပါ၊ ရှင်လို
ပါးစပ်သရမ်းသတဲ့လူမျိုး ချောင်ထန်းရဲတိုက်မှာ ရှိနေတာဟာ
စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့အချက်ပဲ၊ ရှင်လိုလူမျိုးကို လက်တွဲနေတဲ့
လူတွေကိုလည်း အံ့သြလို့ မဆုံးပါဘူး’

ပိုင်ဝန်လျှန်သည် တစ်စုံတရာပြောရန် ပါးစပ် လှုပ်လာ

ပြန်သည်။ ကျို့ကုံးချွင်သည် ခုမှ လက်တာပြလာသည်။

'တော်လောက်ပြီ ပိုင်၊ ပါးစပ်နဲ့ ရှင်းနေလို့ ထွက်သွားတဲ့ သွေး၊ အစားပြန်မရနိုင်ပါဘူး။ ဒီမြေကြီးရဲ့ မြေကွက်လပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ကျုပ် စာရင်းရှင်းရတော့မယ်'

'ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား ကျို့ကုံးချွင်'

'အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ကလေးကစားသလို မလုပ်တတ် ပါဘူး မိန်းကလေး'

'ရှင် အလကားပဲ၊ အဖြူနဲ့အမည်း၊ အမှန်နဲ့အမှားကို ခွဲခြားတတ်သူ မဟုတ်ဘူး'

'ဟားဟား... ကျုပ်ဟာ အမှန်အမှား မခွဲတတ်ဘူး။ အဖြူအမည်း မသိသူ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ခေးကြည်စမ်းပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ဘဝမှာ မတရားတာ မမှတ်တာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး။ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ လူဆိုးလူယုတ်တွေကိုလည်း တစ်ယောက်မှ အလစ်မပေးခဲ့ဖူးဘူး။ ရှင်းပြီလား'

'စီးမင်ရှန်း နှုတ်ခမ်းတလွပ်လွပ် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကျို့ကုံး ချွင်က လက်တာပြလာသည်။

'မိန်းကလေး ပါးစပ် အမြုပ်ထွက်အောင်ပြောလည်း ကျုပ် မယုံဘူး'

'စီးမင်ရှန်းသည် စိန်ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်မိတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်က ဝင်ပြောလာပြန်သည်။

'သတ္တမသူရဲကောင်းကျို့ကုံးချွင်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့

တုံ့ပြန်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒဟာ ဆန္ဒစောမှု ဖြစ်နေတယ်လို့ သတိပေး ခါရစေ၊ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို သဲသဲကွဲကွဲ ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ရ၊ မမြင်ရသေးခင် သိုင်းပညာသုံးဖို့ စိတ်ကူးတာဟာ သင့်လျော်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဘာလဲ ၊ ခင်ဗျားက လက်ဝင်လျှိုချင်လို့လား'

'ကျုပ် မဝင်ရဲပါဘူးဗျာ'

'မင်ရင်ကြယ် အရှည်တွေးပြီး နှိမ့်ချသည်။

'ကျို့ကုံးချွင်သည် ဇွတ်တိုးရန် ကြိုးစားလာလေပြီ။

'ဒီမယ် မင်ရင်ကြယ်၊ ခုကိစ္စဟာ ကျုပ်နဲ့သူတို့ ရှင်းရ လိုကိစ္စ၊ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ရဲ့အထူးကိစ္စ၊ ဒီတော့' ခင်ဗျား နာက်ဆုတ်နေပါ'

'မင်ရင်ကြယ်ခေါင်းတွေ ပူလာတော့သည်။ နောက်ဆုတ်ရ သည်လား။ ရှေ့တိုးရမည်လား မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

'တစ်ဘက်သည် သိုင်းလောက၌ အလှဆုံးဘွဲ့ရ နေပြည် သာ မျက်နှာပိန်းမချားတစ်ဘက်သည် ဝန်ရင်မော်၏ မဟာမိတ် အစ်ကို တော်၊

'မိမိသည် မည်သူ့ဘက်မှ ရပ်ရတော့မည်နည်း။

'အခြေအနေသည် လက်ပိုက်နေ၍ ရသည့် အခြေအနေ မဟုတ်ချေ။

'မင်ရင်ကြယ် တွေဝေနေချိန်မှာပင် စီးမင်ရှန်းအသံ ပြောသည်။

‘သူရဲကောင်း မင်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပါ။
ကျို့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်’
မင်ရင်ကြယ် ခေါင်းမောလာသည်။
‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်မကူဘူး’
‘ကောင်းပါတယ်ရှင်’
စီးမင်ရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ပြောပြီးသည်နှင့် ကျို့ကုံး
ချွင်ဘက် လှည့်သွားသည်။
‘ကျို့ကုံးချွင်၊ ကျွန်မ အပိုတွေ ပြောမနေတော့ဘူး၊ ရှင်
ကြိုက်သလိုသာ လုပ်လိုက်ပါ’
အသံသည် မာပြီး ထန်လာသည်။ စူးစူးရဲရဲရှိသည်။
ကျို့ကုံးချွင်သည် သူမကို စိုက်ကြည့်လာသည်။
‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာန်မြစ်ကို အရင်ပြောပါ’
‘ဟင်းဟင်း... နောက်မှ မေးလို့ကော မဖြစ်ဘူးလား’
‘ဟုတ်သားပဲ’
ကျို့ကုံးချွင်၏ မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဘွယ် တင်းမာ
လာသည်။
ထို့နောက် ဒေါသသံပါ ထွက်လာသည်။
‘စွန်းပုရွှောက်ကော ထုံထန်းကျပါ အသင့်ပြင်လိုက်ကြ
ပေပြီ။’
‘တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့’
မင်ရင်ကြယ်အသံ ဟိန်းသွားသည်။
အားလုံးအံ့အားသင့်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဆက်ပြောသည်။
‘ကျုပ် ကြိုပြီးပြောမယ်၊ စပြီးတိုက်တဲ့သူ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်
လက်ကိုယ်တိုင်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားစေရမယ်’
ကျို့ကုံးချွင်၏မျက်နှာ ညိုမည်းသွားသည်။
အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလာပြီ။
‘ကျုပ်ညီ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေအတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တုံ့ပြန်
တာကို ခင်ဗျား တားသလား’
မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းခါလိုက်
သည်။
‘ကျုပ် မတားဝံ့ပါဘူး၊ တားလည်း မတားလိုပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ဒေါသစိတ် တက်နေချိန်မှာ ဘယ်သူမှ အမှန်မမြင်တာ
သဘာဝ ကျပါတယ်၊ ကျုပ်က ကျို့အနေနဲ့ အပြစ်မဲ့သူကို အနိုင်
ကျင့်မိလို့ သိက္ခာကျမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သတင်း
ကျဆင်းမှုကို မကြားချင် မမြင်ချင်လို့ပါ’
‘ခင်ဗျား ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ကိစ္စပါ’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကိစ္စပါ၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ သတ္တမ
သူရဲကောင်းရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေ ဖြစ်သလို ကျုပ်ရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေလည်း
ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကိုတော့ သတ္တမသူရဲကောင်း သတိချပ်ဖို့ လိုတယ်’
ကျို့ကုံးချွင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး အေးစက်စက်
ရယ်သည်။
‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကောင်းစေချင်တဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျုပ်စေတနာကို သတောပေါက်သင့်ပါတယ်’

‘သိပ်ပေါက်တာပေါ့ မင်း၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်က ခင်ဗျား ကို ညီလေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းမှာ တစ်ယောက် ဆိုပြီး သည်းခံခဲ့ပါတယ်၊ သည်းခံပေါင်းလည်း အတော်များခဲ့ပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး မင်း၊ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ ဖြော့မယ်၊ ကျုပ်ကို တားမြစ်သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ရန်သူပဲ’

ကျို့ကဲ့ချွင်သည် စွန်းပုရွှောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘စွန်းပုရွှောက်၊ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား၊
‘ဟုတ်ကဲ့’

ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်က စွန်းပုရွှောက်အနား တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် ကျို့ ပြောသလိုပင် ပြောတော့သည်။

‘ကျုပ်ခုနက ပြောခဲ့တာကိုလဲ မေ့မထားကြနဲ့’

‘မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ် မယုံသေးဘူး’

စွန်းပုရွှောက်က မိုက်ကန်းကန်း ပြောသည်။ စီးမင်ရှန်းသည် ဘက်တော်သားများကို သတိပေးရန် ဟန်ပြင်ရတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စွန်းပုရွှောက်၊ စီးမင်ရှန်းအနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။ သူ၏ မည်းပြီး ပိန်သောလက်သည် သူမ ရှေ့တွင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပြီ။

◀ ▶

အခန်း (၄၂)

ကတိပေးတိုက်ပွဲ

စီးမင်ရှန်းသည် ပြင်းထန်စွာအားလှိုင်း ရိုက်ခတ်မှုကို ခံစားလာရသည်။

‘လက်ကောက်ဝတ်ကို သတိထား’

‘မင်ရင်ကြယ်သည် သတိပေးရင်း ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူ၏ လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက်သည် ဝှစ်ခနဲ မြည်သွားသည်။

‘အား...’

စွန်းပုရွှောက်၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံ ဖြစ်သည်။ သူ ဧည့်သို့မျှ မတုံ့ပြန်လိုက်ရ။ အလွန်နာကျင်တိုက်ခံသွားသော လက်တစ်ဘက်ကို ကျန်လက်တစ်ဘက်နှင့် ပွေ့ကိုင်ပြီး

၂၁၂ □ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နောက်ဆုတ်သွားရတော့သည်။

ဤတိုက်ကွက်ကို ဖြင်လိုက်ရသူအားလုံး မျက်စိပျက်
မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

‘မင့် ပညာရည် ဖြင့်မားလှပါတယ်ရှင်’

စီးမင်ရှန်း၏ ချီးကျူးသံ ဖြစ်သည်။ မင်ရင်ကြယ်က...

‘ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်သဘောပါ စီးမင်’

ကျို့ကုံးချွင်လည်း အလွန်အံ့အားသင့်နေသည်။ ပါးစပ်
ထဲမှ စကားလုံးများပင် အန်ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ပညာဟာ ထင်ထားတာထက် ပိုစွမ်းနေသကိုး’

‘သတ္တမသူရဲကောင်းအတွက်တော့ ကလေးကလား
အဲဒီကွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ’

ထိုစဉ် မခံချီ မခံသာ ဖြစ်နေသော တုံထန်းကျက မိုက်
ကန်းကန်း ခုန်ဝင်လာသည်။

‘ထန်းကျ’

ကျို့ကုံးချွင်၏အသံ မိုးခြိမ်းသံလိုမြည်သွားသည်။ တုံထန်း
ကျ တုန်သွားသည်။

‘ဆင်ကန်တောထိုး မိုက်ရွှေရဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ထန်းကျ၊ ခင်ဗျား
နဲ့ မင်ဟာ ပညာချင်း အများကြီး ကွာတယ်’

တုံထန်းကျ မကျေနပ်ချေ။

သို့သော် အာခံခြင်းလည်း မပြုရဲ၊ ထို့ ကြောင့် ရပ်ရေးရာ
တွင်သာ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ကျို့ကုံးချွင်၏ မျက်လုံးရောင်သည် ပိုပြီး တောက်ပြောင်

လာသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ မျက်ခြည်မမြှတ်
စိုက်ကြည့်နေရပြီ။ ထို့နောက် မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို နဖူးပေါ် မြှင့်တင်
လိုက်ရင်း...

‘ကျုပ်လူတွေဟာ မင် သိုင်းကွက်ကို သုံးကွက်ပြည့်အောင်
မယှဉ်နိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ယှဉ်မယ် မင်’

မင်ရင်ကြယ် မျက်မှောင်ကြုတ်မိတော့သည်။

‘သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုံးချွင်၊ ခင်ဗျားဟာ သိုင်း
လောကမှာ နံပါတ်တစ် သိုင်းသမားကြီးပါ၊ အညတရ မင်ရင်ကြယ်
ဟာ သူရဲကောင်းကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး’

မင်ရင်ကြယ်၏ ရန်ရှောင်လိုသော သဘောထားနှင့် နှိမ့်ချ
သံသည် တည်ပြီး အေးနေသည်။

ကျို့ကုံးချွင်ကား ရွှေတိုးလိုသူတည်း။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်လည်း နှိမ့်ချမနေပါနဲ့ မင်၊
ခင်ဗျားဟာ နှစ်တစ်ထောင်ဆေးခြစ်ကို စားသုံးခဲ့ရသူပါ၊ ဝန်ရင်
မော်ရဲ့ပညာကိုလည်း အထိုက်အလျောက် ရထားသူပါ၊ အရေးကြီး
တဲ့ အသက်သွေးကြောတွေကိုလည်း ပြုပြင်မှု ခံထားရသူပါ။ ဒီတော့
ခင်ဗျားရဲ့ ပညာရည်ဟာ ကျုပ်ထက် သာချင်သာမယ်၊ မနိမ့်ကျ
နိုင်ဘူး’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း’

မင်ရင်ကြယ် မပြိုင်လိုပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှောင်တိမ်းလိုပါ
သေးသည်။

သို့သော် ကျို့ကုံးချွင်က လက်မခံတော့ပေ၊ အသက်ချင်း

လဲရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးချေပြီး

ဘာမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့ မင်း ကျုပ် စကားပလ္လင်ခံပြီးပြီ၊
 နိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ကွက်
 သုံးကွက်ကို ခုခံပါ။ ကျုပ်နှုံးရင် ဒီနေရာက အေးအေးဆေးဆေး
 ထွက်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားနှုံးရင် ကျုပ်ကိစ္စကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့
 မှ ဝင်မစွက်ပါနဲ့'

'ဒါ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တောင်းဆိုနေတာနော်'

'အများကြားပါတယ် မင်း၊ ထွက်ပြီးတဲ့ ဆင်စွယ် ပြန်ဝင်မို့
 ထုံးစံ မရှိပါဘူး'

'လက်ရည်တူပြီး အရုံးအနိုင် မပေါ်ရင်ကော'

'ကျုပ်လူတွေကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားမှာပါပဲ'

မင်ရင်ကြယ်၏မျက်လုံးအရှောင် ဝင်းခနဲ လက်သွား
 သည်။

'ဒါ ယောက်ျားစကားနော်'

'ကျုပ် ယောက်ျားစစ်စစ်ပါ။ ကျုပ် ဂုဏ်သိက္ခာကို အလွဲ
 မသုံးပါဘူး။ ကတိကို အသက်နဲ့လဲတတ်တဲ့လူပါ။ ကဲ... ခင်ဗျား
 စတိုက်ပါ'

'မဟုတ်သေးပါဘူး'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား'

'အရေးကြီးချိန်မို့ သည်းခံပါလား ကျိုး'

'အားနာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး မင်း၊ တိုက်တွဲ
 ကိုသာ ထုတ်ပါ'

ကျို့ကုံးချင်သည် စကားပြောရင်း ရှေ့ကို တိုးလာသည်။
 မင်ရင်ကြယ်က လက်အုပ်ချီ ဝါရပ်ပြုပြီး...

'သတ္တမသူရဲကောင်း ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်ဗျာ'
 ဟု ပြောလေတော့သည်။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြလေ
 တော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရင်း စိုးရိမ်
 သောက များလာသည်။

ကျို့ကုံးချင်သည် နိုင်ချေခို၍ စိန်ခေါ်ခဲ့ခြင်းပင်၊
 သူ၏ သုံးကွက်ဟူသော သတ်မှတ်ချက်သည် အပိုင်ပြော

သည့် သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။
 သိုင်းလောကတွင် သူ၏ သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို ရှောင်ရှား

နိုင်သူ မရှိသလောက် ရှားသည်။
 ထို့ကြောင့်လည်း သတ္တမသူရဲကောင်းဟု ဟိုးဟိုးကျော်ခြင်း

ဖြစ်သည်။
 မင်ရင်ကြယ်ကား သိုင်းလောကသားတိုင်း သိသူ မဟုတ်။

ထင်ရှားကျော်စောသူလည်း မဟုတ်။ ဤလိုလူက ကျို့ကို အနိုင်
 တိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။

မင်၏ အတွင်းအားသည် တိုင်းတာမရအောင် ကြီးမား
 နက်ရှိုင်းသည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း ကျို့၏သိုင်းကွက်ကိုကား

အနိုင်တိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။
 အားလုံး သည်အတိုင်း သဘောရနေသည်။

ကျိုက်ကုံးချွင်နှင့် မင်ရင်ကြယ်တို့ ယှဉ်လျှင် ကျိုက်ကုံးချွင်သာ အနိုင်ယူသွားပေလိမ့်မည်။

မင် နိုင်မည်ဟု မည်သူမျှ မယုံကြည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည့် သိုင်းလောက၏ထိပ်ခေါင် 'ရေခဲသုဇာ စီးမင်ရှန်း' သောကရောက် နေရတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းတစ်ယောက် ဤသို့ သောကရောက်နေခြင်း သည် မင်ရင်ကြယ် ရွှံ့နိမ့်ပြီး ထန်းရှန်းဂိုဏ်း ချေမှုန်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းကား မင်ရင်ကြယ် အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရ မည်ကို စိုးရိမ်သောက ရောက်နေခြင်းသာတည်း။

ဤ ခံစားမှုကား စီးမင်ရှန်း၏ ရင်တွင်းခံစားမှုတည်း။

ထို့ကြောင့် ငြိမ်ရပ်နေသော မင်ရင်ကြယ်အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့မိတော့သည်။

‘သူရဲကောင်းမင်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်’

စီးမင်ရှန်း စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ခဲ့ချေ။

မင်ရင်ကြယ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြီး...

‘စီးမင်ရှန်း နောက်ဆုတ်နေပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် မှုဟာ ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ ရပ်တည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျုပ် နာမည်ကြီးချင်လို့ပဲ။ သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့ သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို အပြည့်မယှဉ်နိုင်ရင်တောင် နှစ်ကွက် လောက် ယှဉ်နိုင်ရင်ပဲ ကျုပ် နာမည်တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြားလာမှာ

သေချာပါတယ်၊ ဒီတော့...

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ဖြတ် ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက်...

‘သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ညာညာတာတာလေး လုပ်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

‘ကျုပ် အောက်ထားတတ်ပါတယ် မင်၊ ဒါပေမယ့် မင်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှုဟာ အံ့သြစရာကောင်းနေပါတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး’

‘ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ကျားမြီးဆွဲမိသလို ဖျာယာခတ်နေ လို့လည်း ထူးမှာမှမဟုတ်ပဲ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ ချော်လင့် ချက်ဟာ မရေရာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါဗျာ’

‘မင် စကားက သကာလိုချိုတဲ့စကားပဲ၊ ကဲပါလေ... အချိန် ကုန်ပါတယ်၊ တိုက်ကွက်ကိုသာ စလိုက်ပါ’

‘စိတ်ချပါ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျုပ် တိုက်ကွက်တို့ စပါတော့မယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျိုက်ကုံးချွင်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက လက်တစ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ မြှောက်တင်လိုက်သည်။

ကျိုက်ကုံးချွင်ကလည်း သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို စက်ဝိုင်း ခြမ်းသဏ္ဌာန် မြှောက်တင်လာသည်။

ထို့နောက် လက်ဝဲတိုက်ကွက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုတ် လာသည်။

ထိုတိုက်ကွက်သည် 'ရန်သူမလွှပ် ငါမလွှပ်၊ ရန်သူလွှပ်ရှား မသနား၊ တိုက်ကွက် ဦးအောင်သွား' တိုက်ကွက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ရန်သူသည် အညတရတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ခိုသော်လည်း ပေါ်ဆန္ဒမရ၊ ထို့ကြောင့် လက်ဦးမူလည် တိုက်ကွက်သည် နှေးကွေးဟန်ရှိနေသော်လည်း အလွန်အားပါ ပြင်းထန်သည့်တိုက်ကွက် ဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကြီးမားသော အားလှိုင်းရိုက်ခတ်မှုကို ခံစားလာရသဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်ဝဆီ တန်းဝင်လာသော တိုက်ကွက်ကို လက်ဝါးတိုက်ကွက်နှင့် အလျင်အမြန် ခုခံရတော့သည်။

ဤအကွက်သည် အသက်စွန့် ခုခံရသည့် ခုခံကွက်ပင်။

ကျီကုံးချွင်သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ခုခံကွက်ကို သဘောကျဟန်နှင့် ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားသည်။

လက်ဝါးချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခါနီးတွင် လက်ချောင်းကလေးများကို ကော့တင်လိုက်သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများသည် မင်ရင်ကြယ်၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရင်ဝကို လျှပ်ပြတ်သလို တိုးဝင်သွားသည်။ ဤပုံကိုကြည့်ရုံနှင့် ကျီကုံးချွင် အတွေ့အကြုံများကြောင်း သိသာသည်။

မှန်သည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် နှစ်တစ်ထောင်ဆေးမြစ်တို့ စားဖူးထားသူဖြစ်၍ ခွန်အားကြီးမားသည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်၍ မဖြစ်။

ငရဲယာယ်သုံးပြီး ဟိုးနပ်လိမ္မာမှု အနိုင်ရလိမ့်မည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ခေသု မဟုတ်ပါ။ ဗိုက်နှင့် ရင်ဘတ်ဆဲ ပြေးဝင်လာသော တိုက်ကွက်ကို ဖျတ်ခနဲရှောင်ရင်း လက်ဝါးစောင်းတိုက်ကွက်နှင့် ဝှစ်ခနဲ ရိုက်ခတ် ခုတ်လိုက်သည်။

ကျီကုံးချွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဤခုတ်ချက်သာ ထိခဲ့ပါက လက်တစ်ဘက်လုံး ကျိုးကြွေသွားမှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရှုတ်လိုက်ရသည်။

'တယ်ကောင်းတဲ့ တိုက်ကွက်ပါလား၊ နောက်တစ်ကွက် လာဦးမယ် မင်'

ကျီကုံးချွင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ဝါးစောင်းတိုက်ကွက်သစ်ကို ထုတ်သုံးလာတော့သည်။ သူ၏လက်ဝါးစောင်းသည် မင်၏ ဝမ်းဗိုက်၊ ရင်ဝ၊ လည်မျိုနှင့် ငယ်ထိပ် စသည့်နေရာများသို့ လျှပ်ပြတ်သလို တစ်ချိန်ချိန် ကျရောက်သွားသည်။

ဤရိုက်ချက်သည် အားပါဟန် မရှိသော်လည်း လက်တစ်ဘက်လုံးကို အတွင်းအား အပြည့်ထည့်ပြီး ရိုက်သည့် ရိုက်ချက်ဖြစ်သည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် မမျှော်လင့်သောတိုက်ကွက်၊ ရိုက်ချက် ဝင်လာသောကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'တယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရိုက်ချက်ပါလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ တူပုံဟာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိသူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သတ္တမသူရဲကောင်းဘယ်နှယ် အသေသတ်ကွက်ကို သုံးရတာလဲ'

မင်ရင်ကြယ်က မကျေမနပ်ပြောရင်း အကျီကုံးအိုးတို့

ယူးခနဲ မြည်အောင် ရိုက်ခါပြီး ခုခံလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ကျိုက်ခွင်၏လက်ဝါးနှင့် မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါး
ထိတွေ့သွားသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသောအသံ ထွက်ပေါ်
လာခြင်း မရှိပါ။

အားလှိုင်းအသံ မြည်ဟိန်းခြင်း မရှိပါ။ သို့သော်...

ကျိုက်ခွင်သည် 'အိုး'ဟူသောအသံနှင့် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း
စာမျှ ယိမ်းယိုင်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားရသည်။ မင်ရင်ကြယ်လည်း
'အင့်'ဟူသောအသံနှင့် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း စာမျှ လွင့်သွားသည်။

မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေသော သိုင်းလောကသားများ
ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းထသွားကြသည်။ မင်ရင်ကြယ်၏ ဟူးခနဲ
သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်သံနှင့် စကား သံ ထွက်လာသည်။

'ဟူး... အားကုန်အင်ကုန် တိုက်တာတောင့် အရှုံးအနိုင်
မရှိပါလား'

ကျိုက်ခွင်သည် အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်ပြီး မကျေမနပ်
ပြောလာသည်။

'မင်ရင်ကြယ်၊ ခင်ဗျားလက်ဝါးက ရွှီးအော်စိန် နတ်လက်
ဝါး မဟုတ်လား'

'ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ သတ္တမဆူရဲကောင်း၊ ဝန်ရင်မော်ရဲ
ပညာကျေးဇူး ကျုပ်မှာ ရှိနေတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် သူ ပေးခဲ့တဲ့
ပညာဟာ မဆိုးစလော့က်ကဇာလေးပါဗျာ၊ ပညာကုန် မဟုတ်ပါဘူး
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ထပ် တိုက်ကွက်တစ်ကွက် ဝင်လာရင်
ရှုံးပါပြီ'

ကျိုက်ခွင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဒေါသရောင်များ
တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေချေပြီ။

'သတ္တမဆူရဲကောင်း၊ ကျုပ်ကို ရန်သူကြီးလို စိတ်ကြည်
မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ'

ကျိုက်ခွင်သည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေရာမှ မျက်လွှာ
ပြန်ချသွားသည်။ တစ်စုံတရာကို ပြောလိုဟန်ရှိသော နှုတ်ခမ်း
အစုံသည် တဆတ်တဆတ် တုန်နေသည်။ ရုတ်တရက်...

ကျိုက်ခွင်သည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ မျက်ခနဲ
နောက်ကျွမ်းပစ်ပြီး ထွက်ပြေးတော့သည်။ စွန်းပုရောက်နှင့်
တုံထန်းကျတို့သည် မင်သက်မိနေကြ ရာမှ ကျိုက်ခွင်နောက်သို့
တရကြမ်း ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။ ပိုင်ဝန်လျှန်သည် မင်ရင်ကြယ်
ကို ငေးကြည့်နေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

'ပိုင်ဝန်လျှန်၊ ခဏလောက် နေစမ်းပါဦး'
မင်ရင်ကြယ်အသံကြောင့် ပိုင်ဝန်လျှန် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရစဉ်၌ မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

'ဘာ... ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ၊ ခင်ဗျား သူတို့ဘက်က ရပ်ပြီး
ကျုပ်တို့ကို သတ်တော့မှာလား'

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းခါလိုက်
သည်။

'အထင်မလွဲပါနဲ့ ပိုင်၊ ကျုပ် လူရမ်းကား မဟုတ်ပါဘူး'

ကျုပ်မေးတာကိုသာ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကိုက်ကလူတွေကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ'

'ကျုပ် ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ'

ပိုင်ဝန်လျှန် အသံ မာလာသည်။

'ခါဖြင့် ချန်ချွန်းယင်းနဲ့ ယွင်ယန်မေးတို့ သတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား'

'ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့သတ်တာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စဗျ'

'ကောင်းပြီ၊ ကဲ... ခင်ဗျား သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ'

'ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား ယုံသလား'

'အမှန်တရားဟာ နှုတ်ဖျားပေါ်မှာ မရှိဘူး ပိုင်၊ နှလုံးသား ထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ'

ပိုင်ဝန်လျှန်သည် ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ့လူများကိုသာ လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သယ်ဆောင်လာသော သက်သေ အလောင်းကောင်များနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူတို့ စီးလာသော မြင်းခွာသံများသည် တဖြောင်းဖြောင်း ဆူညံသွားရာမှ တဖြည်းဖြည်းငေးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူထို့အားလုံးကို ငြိမ်ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မမြင်ရတော့။ အမှောင်ထုသည် မြင်ကွင်းကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြီတည်း။

◀ ▶

အခန်း(၄၃)

မျက်နှာပုံးအောက်က မျက်နှာ

စီးမင်ရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ငေးကြည့်နေရင်း ချိုလွင်သောအသံနှင့် ပြောလာသည်။

'သူရဲကောင်း မင်၊ အင်အားကြီးမားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်ငြိုးဖို့လိုက်ရတာလဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းယမ်းပြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

'ကျုပ် ကျို့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စီးမင်၊ အမှန်တရားဘက်က သစ္စာတရားဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တာပါ'

'ရှင် တယ်လိပ်ပြောပြော ထွန်မတော့ ထန်းရှန်းပိုင်းကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်နေမှာပါရှင်'

၂၂၄ □ တက္ကသိုလ်နေသင်းအောင်

‘မလိုပါဘူး စီးမင်၊ ကျုပ်ရဲ့ရပ်တည်ချက်ဟာ သစ္စာ
တရားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါ’

‘ဒါက ရှင့် သဘောတရားပါ။ မင်သာ ခုလိုမလုပ်ခဲ့ရင်
ကျွန်မတို့ဘဝတွေဟာ တွေးဝံ့စရာ မရှိပါဘူး’

‘ခု သူ့ကို ကျုပ် မနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ တိုက်တွက် သုံးတွက် သရေပွဲ
သာ တိုက်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျို့နဲ့ကျုပ်ဟာ လက်ရည်တူ လောက်ပါ’

‘ဖုံးကွယ်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်
ရတာပါ။ ရှင်နောက်ဆုတ်ခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းစာဟာ ရှင့်ဘာသာ
ဆုတ်တဲ့ ဆုတ်ကွက်ပါ။ ကျို့ရဲ့အားကြောင့် လွှင့်စင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျို့ သိက္ခာမကျအောင် ထိန်းပေးလိုက်တဲ့ ဆုတ်ကွက်ပါ’

မင်ရင်ကြယ်က မချီပြုံးပြုံးပြီး ဟန်လုပ်ပြောသည်။

‘ရယ်စရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ စီးမင်၊ ကျုပ် ဂျို့ကို အသေ
အကျေ ခုခံခဲ့ရတာပါ။ ဒီလိုခုခံနိုင်မှပဲ အညတရဘဝကနေပြီး
ကျော်ကြားသူ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ပိုင်း
ပါ။ ဒါကြောင့် အသေခံပြီး ကျော်ကြားမှုကို ယူခဲ့တာပါ’

စာစဉ် (၃) ပြီး၏။

စာစဉ် (၄) ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ်နေသင်းအောင်

